UN
JURAMANT
DE
FRAȚI
CARTEA 14 DIN INELUL VRĂJITORULUI
MORGAN RICE

UN JURAMANT DE FRAȚI

CARTEA 14 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut autor al cărții THE VAMPIRE JOURNALS, o serie pentru tineri pentru adulți care cuprinde unsprezece cărți (și în plus); cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și cel mai bine vândut serial fantasy epic THE SORCERER'S RING, care cuprinde paisprezece cărți (și în număr).

Cărțile lui Morgan sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traducerile cărților sunt disponibile în germană, franceză, italiană, spaniolă, portugheză, japoneză, chineză, suedeză, olandeză, turcă, maghiară, cehă și slovacă (cu mai multe limbi viitoare).

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și rămâneți în legătură!

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy."
-- *Recenzii de cărți și filme* , Roberto Mattos

„Rice face o treabă grozavă de a te atrage în poveste de la început, utilizând o calitate descriptivă grozavă care transcende simpla pictură a decorului... Scris frumos și citește extrem de rapid."
- Recenzii Black Lagoon (referitor la *Turned*)

„O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice a făcut o treabă bună învârtând o întorsătură interesantă... Revigorant și unic. Seria se concentrează în jurul unei fete... o fată extraordinară!... Ușor de citit, dar extrem de rapid... Evaluat PG."
--The Romance Reviews (cu privire la *Turned*)

„Mi-a atras atenția de la început și nu am lăsat-o... Această poveste este o aventură uimitoare, care are un ritm rapid și plină de acțiune încă de la început. Nu există nici un moment plictisitor de găsit."
--Paranormal Romance Guild (referitor la *Turned*)

„Jam plin de acțiune, romantism, aventură și suspans. Pune mâna pe acesta și îndrăgostește-te din nou."
--vampirebooksite.com (referitor la *Turned*)

„Un complot grozav și acesta a fost în special genul de carte pe care vei avea probleme să o pui jos noaptea. Sfârșitul a fost un cliffhanger atât de spectaculos încât veți dori imediat să cumpărați următoarea carte, doar pentru a vedea ce se întâmplă."
--Examinatorul din Dallas (referitor la *Loved*)

„O carte care să rivalizeze cu TWILIGHT și VAMPIRE DIARIES și una care te va face să vrei să continui să citești până la ultima pagină! Dacă ești pasionat de aventură, dragoste și vampiri, această carte este cea potrivită pentru tine!”
--Vampirebooksite.com (referitor la *Turned*)

„Morgan Rice se dovedește din nou a fi un povestitor extrem de talentat... Acest lucru ar atrage o gamă largă de public, inclusiv fanii mai tineri ai genului vampir/fantasy. S-a încheiat cu un cliffhanger neașteptat care te lasă șocat.”
--The Romance Reviews (referitor la *Loved*)

Cărți de Morgan Rice

INELUL

Vrăjitorului O căutare a eroilor (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (Cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea nr. 5)
O INCARZĂ DE VALOR (Cartea nr. 6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea nr. 7)
A GRANT OF ARMS (Cartea #8)
UN SKY OF SPELLS (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURILE (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
O PĂMÂNĂ DE FOC (Cartea #12)
O REGULĂ DE REGINE (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)

TRILOGIA **SURVIVAL** ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor

TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea #2)
TRADAT (Cartea #3)
DESTINAT (Cartea #4)
DORIT (Cartea nr. 5)
BROTHED (Cartea nr. 6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Copyright © 2014 de către Morgan Rice
Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reproducă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.
Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.
Imagine jachetă Copyright RazzoomGame, folosit sub licență de la Shutterstock.com.

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL DOUAZECI ȘI NOUA
CAPITOLUL TREIZECE

CAPITOLUL TREIZECI UNUL
CAPITOLUL TREEI DOI
CAPITOLUL TREICEI TREI
CAPITOLUL TREIZECI PATRI
CAPITOLUL TREIZECI CINCI
CAPITOLUL TREIZECI ŞASE

CAPITOL UNUL

Darius se uită în jos la pumnalul însângerat din mână, la comandantul Imperiului mort la picioarele lui și se întrebă ce tocmai făcuse. Lumea sa încetinit așa cum a privit în sus și a văzut fețele șocat de armată răspândirea Imperiului înaintea lui, sute de oameni la orizont, *adevărați* bărbați, războinici cu *reale* și armuri *reale* arme, zeci de ele montate pe zertas. Bărbați care nu cunoscuseră niciodată înfrângerea.

În spatele lui Darius, știa el, se aflau câteva sute de săteni meschini ai lui, bărbați și femei fără oțel, fără armură, lăsați singuri să înfrunte această armată profesionistă. Îl imploraseră să se predea, să accepte mutilarea; nu voiau un război pe care să nu-l poată câștiga. Nu au vrut moartea. Iar Darius dorise să-i oblige.

Dar în adâncul sufletului său nu putea. Mâinile lui acționaseră de la sine, spiritul lui se ridicase de la sine și nu l-ar fi putut controla dacă ar fi încercat. Era partea cea mai profundă a lui însuși, partea care a fost asuprită toată viața, partea care era însetată după libertate ca un muribund însetat de apă.

Darius s-a uitat la marea de fețe, fără să se simtă niciodată atât de singur, dar niciodată să se simtă atât de liber, iar lumea lui se învârte. Se simțea în afara lui, privindu-se de sus. Totul a părut suprarealist. Știa că acesta era unul dintre acele momente esențiale din viața lui. Știa că era un moment care va schimba totul.

Dar Darius nu avea regrete. S-a uitat la comandantul Imperiului mort, acest om care i-ar fi luat viața lui Loti, care le-ar fi luat toată viața, care i-ar fi mutilat și a simțit un sentiment de dreptate. Se simțea și îndrăznit. La urma urmei, un ofițer al Imperiului căzuse. Și asta însemna că orice soldat al Imperiului putea cădea. S-ar putea să fie îmbrăcați cu cea mai mare armură, cu cea mai mare arme, dar au sângerat ca orice alt om. Nu erau invincibili.

Darius a simțit un val de putere în el și a intrat în acțiune înainte ca oricare dintre ceilalți să poată reacționa. La câțiva metri distanță se afla anturajul mic de ofițeri ai Imperiului care îl însoțiseră pe comandantul lor și ei stăteau acolo șocați, fără să aștepte niciodată altceva decât să se predea, ne așteptând niciodată ca comandantul lor să fie atacat.

Darius a profitat de surpriza lor. S-a aruncat înainte, a scos un pumnal din talie, a tăiat gâtul, apoi s-a învârtit și, în aceeași mișcare, a tăiat pe altul.

Cei doi se uitau înapoi la el, cu ochii larg deschiși, de parcă necredincioșilor li s-ar putea întâmpla asta, sângele curgându-le din gât, în timp ce căzură în genunchi, apoi se prăbușiră, morți.

Darius s-a pregătit; mișcarea lui îndrăzneață îl lăsase vulnerabil la atac, iar unul dintre ofițeri s-a repezit înainte și și-a tăiat sabia de oțel, țintindu-i capul. Darius și-a dorit în acel moment să aibă armură, un scut, o sabie care să-l blocheze — orice. Dar nu a făcut-o. Se lăsase vulnerabil la atac și acum știa că va plăti prețul. Cel puțin ar muri ca om liber.

Un zgomot brusc a tăiat aerul, iar Darius s-a uitat în sus și l-a văzut pe Raj stând lângă el, blocând lovitura cu o sabie proprie. Darius aruncă o privire și își dădu seama că Raj luase sabia de la soldatul mort și se repezise înainte și blocase pentru el în ultimul moment.

Un alt zgomot izbucni în aer, iar Darius se uită în cealaltă parte pentru a-l vedea pe Desmond blocând o altă lovitură destinată lui. Raj și Desmond s-au repezit înainte, lovindu-și atacatorii, care nu se așteptau la apărare. Ei s-au legănat ca niște oameni posedați, zgomotul săbiilor lor scânteind când s-au întâlnit cu atacatorii lor, împingându-i înapoi, apoi fiecare aruncând o lovitură mortală înainte ca soldații Imperiului să se poată apăra pe deplin.

Cei doi soldați au căzut, morți.

Darius a simțit un val de recunoștință față de frații săi, bucuros că-i are aici, luptând alături de el. Nu se mai înfrunta singur cu armata.

Darius se întinse, smulse sabia și scutul de pe cadavrul comandantului mort, apoi se alătură lui Desmond și Raj în timp ce se repeziră înainte și atacă pe cei șase ofițeri rămași din anturajul său. Darius a înălțat sabia sus și savurat greutatea; m-a simțit atât de bine să mânuiești o sabie adevărată, un scut adevărat. Se simțea invincibil.

Darius s-a aruncat înainte și a blocat o puternică tăietură de sabie cu scutul său și, în același timp, a strecurat o sabie înfiptă între îndoirile

armurii unui soldat al imperiului, înjunghiându-l în omoplat; soldatul mormăi și căzu în genunchi.

S-a întors și și-a rotit scutul, blocând o lovitură din lateral, apoi s-a învârtit și a folosit scutul ca armă, lovindu-l pe un alt atacator în față și doborându-l. Apoi s-a învârtit cu sabia și și-a tăiat celălalt atacator peste stomac, ucigându-l chiar înainte ca soldatul, cu mâinile ridicate deasupra capului, să poată arunca o lovitură în gâtul lui Darius.

Raj și Desmond au pornit și ei în față, alături de el, mergând lovitură după lovitură cu ceilalți soldați, cu zgomotul ascuțit în urechi. Darius se gândi la toate luptele lor cu săbiile de lemn și putea vedea acum, în luptă, ce mari luptători erau. În timp ce se legăna, și-a dat seama cât de mult l-au ascuțit toate luptele lor. Se întrebă dacă ar fi putut câștiga fără el. Și era hotărât să câștige singur, cu propriile sale mâini, și să nu recurgă niciodată, niciodată, la puterea magică care pândea undeva în adâncul lui și pe care nu o înțelegea pe deplin – sau nu *dorea* să o înțeleagă.

În timp ce Darius, Desmond și Raj au doborât restul anturajului, în timp ce stăteau acolo singuri în mijlocul câmpului de luptă, sute de alți soldați ai Imperiului din depărtare s-au adunat în cele din urmă. Strângându-se, ei au scos un mare strigăt de luptă și s-au aruncat asupra lor.

Darius se uită afară, stând acolo, respirând greu, cu sabia însângerată în mână, și-și dădu seama că nu avea unde să fugă. Pe măsură ce escadrilele perfecte de soldați au izbucnit în acțiune, el și-a dat seama că era moartea care îi iese în cale. El a rămas pe poziție, la fel ca și Desmond și Raj, și-a șters transpirația de pe spatele sprâncenei și i-a înfruntat. Nu s-ar da înapoi, nu pentru nimeni.

S-a auzit un alt strigăt de luptă, de data aceasta din spate, iar Darius s-a uitat înapoi și a fost bucuros surprins să-și vadă toți sătenii încărcând, raliându-se. El i-a văzut pe câțiva dintre frații săi în brațe care se repeziră înainte, scotând săbii și scuturi de la soldații căzuți din Imperiu, alergând să se alăture rândurilor lor. Sătenii, Darius era mândru să vadă, au acoperit câmpul de luptă ca un val, scoțuind, înarmandu-se cu oțel și arme și, în curând, câteva zeci dintre ei au fost înarmați cu arme adevărate. Cei care nu aveau oțel mânuiau arme improvizate sculptate în lemn, zeci de cei mai tineri, prietenii lui Darius, mânuind sulițe scurte, de lemn, pe care le ascuțiseră până la vârf, și arcuri și săgeți mici de lemn în lateral, sperând clar la o luptă. Cum ar fi aceasta.

Toți au atacat împreună, ca unul, fiecare luptând pentru viața lor, în timp ce s-au alăturat lui Darius pentru a înfrunta armata Imperiului.

În depărtare a fluturat un banner uriaș, a sunat o trâmbiță și armata Imperiului s-a mobilizat. Sunetul armurii a umplut aerul în timp ce sute de soldați ai Imperiului au mărșăluit înainte ca un zid de oameni, bine disciplinați, umăr la umăr, ținând rândurile perfect în timp ce mărșăluiau spre mulțimea de săteni.

Darius și-a condus oamenii în sarcină, toți fără teamă alături de el și, în timp ce se apropiau de rândurile imperiului, Darius strigă:

„SELICI!”

Oamenii lui și-au lăsat sulițele scurte să zboare, planând deasupra capului lui Darius, zburând prin aer și găsind ținte peste poiană. Multe dintre sulițele de lemn, insuficient de ascuțite, au lovit armura și au sărit inofensiv. Dar mai mult de câțiva au găsit îndoieli în armură și au dat lovitura, iar câțiva soldați ai Imperiului au strigat, coborând în depărtare.

„SĂGĂȚI!” strigă Darius, încă încărcând, cu sabia ridicată, închizând diferența.

Câțiva săteni s-au oprit, au țintit și au dezlănțuit o salvă de săgeți ascuțite de lemn, zeci dintre ele arcuindu-se sus în aer, peste poiană, spre surprinderea Imperiului, care în mod evident nu se așteptase la o luptă – cu atât mai puțin pentru săteni au orice arme. Mulți au sărit inofensiv de pe armură, dar destui și-au găsit urmele, lovindu-și soldații în gât și în articulații, doborând mai mulți.

„PIETRE!” strigă Darius.

Câteva zeci de săteni au făcut un pas înainte și, folosind praștiile lor, au aruncat cu pietre.

Un baraj de pietre mici strigă prin cer, iar zgomotul pietrelor lovind armura umplea aerul. Câțiva soldați, loviți în față de pietre, au căzut, în timp ce mulți alții s-au oprit și și-au ridicat scuturile sau mâinile pentru a opri asaltul.

A încetinit Imperiul și a adăugat un element de incertitudine în rândurile lor — dar nu i-a oprit. Ei au mărșăluit și mai departe, fără să spargă rândurile, chiar și cu săgeți, sulițe și pietre care îi atacau. Pur și simplu și-au ridicat scuturile, prea aroganți pentru a se ralia, mărșăluind cu halebardele lor strălucitoare de oțel drept în aer, cu săbiile lor lungi, de oțel, legănându-le la curele, zgomotând în lumina dimineții. Darius i-a urmărit

înaintând și știa că era o armată profesionistă care venea spre el. Știa că era un val de moarte.

Se auzi un zgomot brusc, iar Darius ridică privirea și văzu trei zerte uriașe rupându-se din linia frontului și venind în fugă spre ei, câte un ofițer călare fiecare, mânuind halebarde lungi. Zertas au încărcat, cu furia pe fețe, ridicând valuri de praf.

Darius s-a pregătit în timp ce cineva se năpusti asupra lui, soldatul rânjind în timp ce își ridică halebarda și i-o aruncă brusc. Darius a fost surprins de viteză și, în ultimul moment, a ocolit-o, abia ieșind din drum.

Dar săteanul din spatele lor, un băiat pe care îl cunoștea din copilărie, nu a fost atât de norocos. A strigat de durere când halebarda îi străpungea pieptul, sângele curgându-i din gură în timp ce se lăsa pe spate, privind în sus la cer.

Darius, înfuriat, s-a întors și a înfruntat zerta. A așteptat și a așteptat, știind că, dacă nu va cronometra perfect, va fi călcat în picioare.

În ultima secundă, Darius se rostogoli din drum și își legănă sabia, tăind picioarele zertei de sub el.

Zerta a țipat și a căzut cu fața la pământ, călărețul său zburând de pe ea, aterizând în grupul de săteni.

Un sătean s-a rupt din mulțime și s-a repezit înainte, ridicând o stâncă mare deasupra capului. Darius s-a întors și a fost surprins să vadă că era Loti – ea a ținut-o sus, apoi a zdrobit-o de casca soldatului, ucigându-l.

Darius a auzit galopând și s-a întors să găsească, aplecându-se asupra lui, un alt zertă, soldatul călare pe ea ridicând sulița și ținând-o în jos spre el. Nu a fost timp să reacționeze.

Un mârâit rupse aerul, iar Darius fu surprins să-l vadă pe Dray apărând brusc, sărind înainte, sus în aer, și muşcând piciorul soldatului exact când acesta arunca sulița. Soldatul s-a trântit înainte și aruncarea suliței a coborât direct în pământ. S-a clătinat și a căzut lateral de pe zerta, iar când a lovit pământul a fost năpustit de mai mulți săteni.

Darius se uită la Dray, care veni în fugă lângă el, veșnic recunoscător lui.

Darius a auzit un alt strigăt de luptă și s-a întors și a găsit încă un ofițer al Imperiului care îl ataca, ridicând sabia și dobând-o asupra lui. Darius se întoarse și se para, doborând cealaltă sabie cu un zgomot înainte ca aceasta să-i ajungă la piept. Darius s-a învârtit apoi și a dat picioarele

soldatului de sub el. El a căzut la pământ, iar Darius l-a lovit cu piciorul peste falcă înainte să se poată ridica, eliminându-l definitiv.

Darius a privit-o pe Loti trecând pe lângă el, aruncându-se cu capul înainte chiar în toiul luptei, în timp ce se întindea în jos și smulgea o sabie din talia unui soldat mort. Dray s-a repezit înaintea ei pentru a o proteja, iar pe Darius îl îngrijora să o vadă în toiul luptei, iar el voia să o pună în siguranță.

Loc, fratele ei, l-a bătut. Se repezi înainte și o apucă pe Loti din spate, făcând-o să cadă sulița.

„Trebuie să plecăm de aici!" el a spus. „Acesta nu este locul pentru tine!"

„Acesta este *singurul* loc pentru mine!" a insistat ea.

Loc, totuși, chiar și cu singura lui mână bună, era surprinzător de puternic și a reușit să o târască, protestând și lovind cu piciorul, departe de toiul bătăliei. Darius îi era mai recunoscător decât putea spune.

Darius a auzit un zgomot de oțel lângă el și s-a întors să-l vadă pe unul dintre frații săi de arme, Kaz, luptându-se cu un soldat al Imperiului. În timp ce Kaz fusese cândva un bătăuș și un ghimpe în coasta lui Darius, acum, Darius trebuia să recunoască, era fericit să-l aibă pe Kaz alături. L-a văzut pe Kaz mergând înainte și înapoi cu soldatul, un războinic formidabil, zgomot după zgomot, până când, în cele din urmă, soldatul, într-o mișcare surpriză, l-a învins pe Kaz și i-a doborât sabia din mână.

Kaz stătea acolo, fără apărare, cu frica în față pentru prima dată când Darius își amintea. Soldatul Imperiului, cu sânge în ochi, a făcut un pas înainte ca să-l termine.

Deodată, s-a auzit un zgomot, iar soldatul a înghețat brusc și a căzut, cu fața întâi, la pământ. Mort.

Amândoi s-au uitat în sus, iar Darius a fost șocat să-l vadă pe Luzi stând acolo, pe jumătate de mărimea lui Kaz, ținând o praștie în mână, goală din cauza faptului că tocmai trăsese. Luzi îi zâmbi lui Kaz.

„Regret că m-ai intimidat acum?" îi spuse lui Kaz.

Kaz se uită înapoi, fără cuvinte.

Darius a fost impresionat că Luzi, după felul în care fusese chinuit de Kaz în toate zilele lor de antrenament, a intensificat și i-a salvat viața. L-a inspirat pe Darius să lupte și mai mult.

Darius, văzându-l pe zerta părăsită călcându-i sălbatic printre rândurile lui, s-a repezit înainte, a alergat alături de ea și a urcat în el.

Zerta se smuci sălbatic, dar Darius ținu, strângându-l strâns, hotărât. În cele din urmă, a luat controlul asupra ei și a reușit să o întoarcă și să o îndrepte către rândurile Imperiului.

Zerta lui a galopat atât de repede încât abia reuși să-l controleze, scoțându-l dincolo de toți oamenii săi, conducând singur încărcarea în mijlocul rândurilor Imperiului. Inima lui Darius i se izbi în piept când se apropia de zidul soldaților. Părea de nepătruns de aici. Și totuși, nu a existat cale de întoarcere.

Darius și-a forțat curajul să-l ducă mai departe. A intrat direct în ei și, în timp ce a făcut, a tăiat sălbatic cu sabia lui.

Din punctul său de vedere mai înalt, Darius s-a tăiat dintr-o parte în alta, scoțând zeci de soldați ai Imperiului surprinși, care nu se așteptaseră să fie atacați de un zerta. A tăiat rândurile cu o viteză orbitoare, despărțind marea de soldați, purtat de elanul său – când, deodată, a simțit o durere îngrozitoare pe partea lui. Se simțea de parcă i se rupeau coastele în două.

Darius, pierzându-și echilibrul, a zburat prin aer. S-a lovit puternic de pământ, simțind o durere aprinsă în lateral și și-a dat seama că fusese zdrobit cu bila de metal a unui bipel. S-a întins acolo pe pământ, în marea soldaților Imperiului, departe de oamenii lui.

În timp ce stătea întins acolo, cu capul sunet, lumea începțoșată, a privit în depărtare și a observat că oamenii lui erau înconjurați. Au luptat curajos, dar erau prea depășiți numeric, prea depășiți. Oamenii lui erau măcelăriți, țipetele lor umplând aerul.

Capul lui Darius, prea greu, a căzut înapoi la pământ și, în timp ce stătea întins acolo, își ridică privirea și văzu toți oamenii Imperiului apropiindu-se de el. El a stat acolo, a petrecut și știa că viața lui se va termina în curând.

Cel puțin, se gândi el, va muri cu onoare.

Cel puțin, în sfârșit, era liber.

CAPITOLUL DOI

Gwendolyn stătea pe creasta dealului, privind la răsăritul zorilor peste cerul deșertului, iar inima îi bătea cu nerăbdare în timp ce se pregătea să lovească. Privind de departe confruntarea Imperiului cu sătenii, ea și-a mărșăluit oamenii aici, ocolind câmpul de luptă pe drum lung și i-a poziționat în spatele liniilor Imperiului. Imperiul, atât de concentrat pe săteni, pe bătălia de dedesubt, nu-i văzuse niciodată venind. Și acum, când sătenii au început să moară dedesubt, era timpul să-i facem să plătească.

De când Gwen hotărâse să-și întoarcă oamenii, să-i ajute pe săteni, simțise un sentiment copleșitor al destinului. Câștigă sau pierde, știa că era ceea ce trebuie făcut. Privise confruntarea desfășurându-se de la înălțimea lanțurilor muntoase, văzuse armatele Imperiului apropiindu-se cu zerta și soldații lor profesioniști și îi adusese sentimente proaspete, amintindu-i de invazia Inelului de către Andronicus și apoi, Romulus. Îl văzuse pe Darius făcându-se singur înainte, pentru a le înfrunta, iar inima ei se avântase în timp ce văzuse cum a ucis acel comandant. Era ceva ce Thor ar fi făcut. Asta ar fi făcut ea însăși.

Gwen stătea acolo acum, Krohn mârâind liniștit lângă ea, Kendrick, Steffen, Brandt, Atme, zeci de Silver și sute de oameni ai ei toți în spatele ei, toți purtând armura de oțel pe care o aveau de când părăsiseră Inelul, toți purtând armele lor de oțel, toți așteptând cu răbdare comanda ei. A ei era o armată profesionistă și nu se luptaseră de când fuseseră exilați din patria lor.

Sosise vremea.

"ACUM!" a plâns Gwen.

S-a auzit un mare strigăt de luptă în timp ce toți oamenii ei, conduși de Kendrick, coborau în fugă dealul, vocile lor purtând ca o mie de lei în lumina dimineții devreme.

Gwen a privit cum oamenii ei ajungeau la liniile Imperiului și cum soldații Imperiului, preocupați să lupte cu sătenii, s-au întors încet, nedumeriți, clar neînțelegând cine i-ar putea ataca sau de ce. În mod clar,

acești soldați ai Imperiului nu fuseseră niciodată prinși cu garda pe jos înainte și cu siguranță nu de către o armată profesionistă.

Kendrick nu le-a dat timp să se adune, să proceseze ceea ce se întâmpla. S-a repezit înainte, înjunghiind primul bărbat pe care l-a întâlnit, iar Brandt și Atme și Steffen și zecile de Silver de lângă ei s-au alăturat cu toții, strigând în timp ce își aruncau armele în soldați. Toți oamenii ei purtau o mare ranchiură, toți tânjiseră după o luptă, tânjind să se răzbune împotriva imperiului și stătuseră după ce au stat prea multe zile inactiv în acea peșteră. Gwen știa că doreau să-și lase furia asupra Imperiului încă de când abandonaseră Inelul – și în această bătălie, găsiseră ieșirea perfectă. În ochii fiecăruia dintre oamenii ei ardea un foc, un foc care ținea sufletele tuturor celor dragi pe care îi pierduseră în Inel și în Insulele Superioare. Era o nevoie de răzbunare pe care o dusese peste mare. În multe privințe, și-a dat seama Gwen, cauza sătenilor, chiar și în jumătatea lumii, era și cauza lor.

Bărbații au strigat în timp ce luptau corp la corp, Kendrick și ceilalți folosindu-și impulsul pentru a-și croi drumul în luptă, scoțând șiruri de soldați ai Imperiului înainte ca ei să se poată rali. Gwen era atât de mândră când îl privea pe Kendrick blocând două lovituri cu scutul lui, învârtindu-l și zdrobindu-l în față pe un soldat, apoi tăindu-l pe altul în piept. Ea a privit cum Brandt a scos picioarele unui soldat de sub el, apoi l-a înjunghiat, pe spate, prin inimă, doborându-i sabia cu ambele mâini. L-a văzut pe Steffen mânuind sabia lui scurtă și tăiând un picior de soldat, apoi făcând un pas înainte și lovindu-l cu un alt soldat în vintre și lovindu-l cu capul, doborându-l. Atme și-a aruncat bipelul și a scos doi soldați dintr-o lovitură.

„Dariu!” strigă vocea.

Gwen se uită spre Sandara stând lângă ea, arătând spre câmpul de luptă.

"Fratele meu!" ea a plans.

Gwen l-a zărit pe Darius pe pământ, pe spate și înconjurat de Empire, apropiindu-se. Inima i-a tresărit de îngrijorare, dar a privit cu mare satisfacție cum Kendrick se repezi înainte și-i întinse scutul, salvându-l pe Darius de o lovitură de topor chiar înaintea lui. lovit-o pe față.

Sandara a strigat, iar Gwen a putut să-i vadă uşurarea, a putut vedea cât de mult îşi iubea fratele.

Gwendolyn se întinse și luă o plecăciune de la unul dintre soldații care stăteau de pază lângă ea. Ea a pus o săgeată, trăgând-o înapoi și țintând.

„ARCAȘI!” a strigat ea.

În jurul ei, o duzină de arcași ai ei au țintit, trăgându-și arcurile înapoi, așteptând comanda ei.

"FOC!"

Gwen și-a aruncat săgeata sus în cer, peste oamenii ei și, în timp ce o făcea, duzina de arcași ai ei au tras și ei.

Salba a aterizat pe desișul soldaților Imperiului rămași și strigăte au răsunat când o duzină de soldați au căzut în genunchi.

"FOC!" a strigat ea din nou.

A urmat încă o salvă; apoi alta.

Kendrick și oamenii lui s-au repezit înăuntru, ucigând pe toți acei bărbați care căzuseră în genunchi din cauza săgeților.

Soldații Imperiului au fost forțați să renunțe la atacul sătenilor și, în schimb, să-și întoarcă armata și să se confrunte cu oamenii lui Kendrick.

Acest lucru le-a oferit sătenilor o oportunitate. Ei au scos un strigăt puternic în timp ce încărcau înainte, înjunghiind în spate soldații Imperiului, care erau acum măcelăriți din ambele părți.

Soldații Imperiului, strânși între două forțe ostile, numărul lor scăzând rapid, au început în sfârșit să-și dea seama că au fost depășiți. Rândurile lor de sute s-au redus în curând la zeci, iar cei care au rămas s-au întors și au încercat să fugă pe jos, zerta-ul lor fie ucis, fie luat ostatic.

Nu au ajuns foarte departe înainte de a fi vânați și uciși.

S-a ridicat un mare strigăt de triumf atât din partea sătenilor, cât și din partea oamenilor lui Gwendolyn. Toți s-au adunat, aplaudandu-se, îmbrățișându-se ca niște frați, iar Gwendolyn s-a grăbit în josul pantei și s-a alăturat lor, Krohn pe călcâie, izbucnind în adâncul ei, bărbați de jur împrejur, mirosul de sudoare și frică puternic în aer. , sângele curgând proaspăt pe podeaua deșertului. Aici, în această zi, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase în Ring, Gwen a simțit un moment de triumf. A fost o victorie glorioasă aici, în deșert, sătenii și exilații Inelului s-au unit, uniți sfidând inamicul.

Sătenii pierduseră mulți oameni buni, iar Gwen îi pierduse pe unii dintre ai ei. Dar Darius, cel puțin, Gwen a fost ușurată să vadă, era în viață, ajutată nesigur să se ridice în picioare.

Gwen știa că Imperiul mai avea milioane de oameni. Ea știa că va veni o zi de socoteală.

Dar ziua aceea nu a fost astăzi. Astăzi ea nu luase cea mai înțeleaptă decizie – dar luase cea mai curajoasă decizie. Cel potrivit. Ea a simțit că era o decizie pe care tatăl ei ar fi luat-o. Ea alesese calea cea mai grea. Calea a ceea ce era drept. Calea dreptății. Calea vitejii. Și indiferent de ce ar putea veni, în această zi ea trăise.

Ea trăise cu adevărat.

CAPITOLUL TREI

Volusia stătea pe balconul de piatră cu privirea în jos, curtea pietruită a lui Maltolis întinsă sub ea și mult mai jos văzu trupul întins al Prințului, zăcând acolo, nemișcat, cu membrele întinse într-o poziție grotească. Părea atât de departe de aici, atât de minuscul, atât de neputincios, iar Volusia se minuna cum, cu câteva clipe înainte, fusese unul dintre cei mai puternici conducători ai Imperiului. A lovit acasă cât de fragilă era viața, ce putere de iluzie era – și, mai ales, cum ea, cu o putere infinită, o adevărată zeiță acum, deținea puterea vieții și a morții asupra oricui. Acum, nimeni, nici măcar un mare prinț, nu a putut-o opri.

În timp ce ea stătea acolo, uitându-se afară, s-au ridicat în tot orașul strigătele miilor săi de oameni, cetățenii atinși din Maltolis, gemuind, sunetul lor umplea curtea și se ridica ca o ciuma de lăcuste. Ei au plâns și au țipat și s-au trântit cu capul de zidurile de piatră; au sărit pe podea, ca niște copii furioși, și le-au smuls părul de pe scalp. Din vederea lor, gândi Volusia, s-ar crede că Maltolis fusese un conducător binevoitor.

„PRIȚUL NOSTRU!” unul dintre ei țipă, un țipăt răsunat de mulți alții în timp ce toți se repeziră înainte, sărind pe trupul Prințului nebun, plângând și convulsii în timp ce îl strângeau.

„DRAGUL NOSTRU TATĂL!”

Clopotele au bătut brusc în tot orașul, o lungă succesiune de sunete, răsunând unul altuia. Volusia a auzit o zarvă și a ridicat ochii și a privit cum sute de trupe ale lui Maltolis mărșăluiau în grabă prin porțile orașului, în curtea orașului, în rânduri de câte doi, grila ridicându-se pentru a le lăsa pe toți să intre. Toți țintiră spre castelul lui Maltolis.

Volusia știa că pusese în mișcare un eveniment care avea să schimbe pentru totdeauna acest oraș.

Se auzi un bubuit brusc, insistent, la ușa groasă de stejar a camerei ei, făcând-o să sară. Era o trântire neîncetată, zgomotul a zeci de soldați, zgomot de armuri, trântind un berbec în ușa groasă de stejar a camerei

Prințului. Volusia, bineînțeles, o blocase, iar ușa, groasă de un picior, menită să reziste unui asediu, totuși strânsă la balamale, în timp ce strigătele oamenilor veneau din cealaltă parte. Cu fiecare trântire s-a îndoit mai mult.

Slam slam slam.

Camera de piatră se zgudui, iar străvechiul candelabru de metal, atârnat sus de o grindă de lemn, se legăna sălbatic înainte de a se prăbuși pe podea.

Volusia stătea acolo și privea totul cu calm, așteptând totul. Știa, desigur, că vor veni după ea. Voiau răzbunare – și nu o lăsau niciodată să scape.

"Deschide usa!" strigă unul dintre generalii săi.

Ea îi recunoscu vocea – liderul forțelor lui Maltolis, un om lipsit de umor pe care îl întâlnise pentru scurt timp, cu o voce joasă și răgușită – un bărbat inept, dar un soldat profesionist și cu două sute de mii de oameni la dispoziție.

Și totuși, Volusia stătea acolo și se îndrepta cu fața la ușă calmă, neclintită, privind-o cu răbdare, așteptând ca ei să o doboare. Ar fi putut, desigur, să le deschidă, dar nu le-ar fi dat satisfacția.

În cele din urmă, s-a auzit un zgomot extraordinar, iar ușa de lemn a cedat, rupându-și balamalele, iar zeci de soldați, zgomotând armurile, s-au repezit în cameră. Comandantul lui Maltolis, îmbrăcându-și armura ornamentală și purtând sceptrul de aur care îi dădea dreptul să comandă armata lui Maltolis, a condus drumul.

Au încetinit până la o plimbare rapidă când au văzut-o stând acolo, singură, fără să încerce să fugă. Comandantul, cu o încruntătură adâncă pe față, se îndreptă direct spre ea și se opri brusc la câțiva metri distanță.

Se uită la ea cu ură, iar în spatele lui, toți oamenii lui s-au oprit, bine disciplinați și au așteptat porunca lui.

Volusia stătea acolo calmă, privind înapoi cu un zâmbet ușor, și își dădu seama că echilibrul ei trebuie să-i fi alungat, deoarece el părea tulburat.

„Ce ai făcut, femeie?” întrebă el, strângându-și sabia. „Ai venit în orașul nostru ca oaspete și l-ai ucis pe conducătorul nostru. Alesul. Cel care nu putea fi ucis.”

Volusia a zâmbit înapoi și a răspuns calm:

— Te înșeli destul de mult, generale, spuse ea. „ *Eu* sunt cel care nu poate fi ucis. Așa cum tocmai am demonstrat aici astăzi.”

El clătină din cap cu furie.

„Cum ai putut fi atât de prost?” el a spus. „Cu siguranță că ai știut că te vom ucide pe tine și pe oamenii tăi, că nu există unde să fugi, nicio cale de a scăpa de acest loc. Aici, puținii tăi sunt înconjurați de sute de mii de ai noștri. Cu siguranță trebuie să fi știut că fapta ta aici de astăzi ar echivala cu condamnarea ta la moarte – mai rău, închisoarea și tortura. Nu ne tratăm dușmanii cu amabilitate, în cazul în care nu ați observat.”

„Am observat într-adevăr, generale, și îl admir”, a răspuns ea. „Și totuși nu vei pune mâna peste mine. Niciunul dintre oamenii tăi nu o va face.”

El clătină din cap, enervat.

„Ești mai prost decât credeam”, a spus el. „Eu port sceptrul de aur. Toate armatele noastre vor face cum spun eu. *Exact* cum spun eu.”

"Ei vor?" întrebă ea încet, cu un zâmbet pe buze.

Încet, Volusia s-a întors și s-a uitat prin fereastra în aer liber, în jos, la trupul Prințului, care era acum înălțat pe umerii nebunilor și găzduit prin tot orașul ca un martir.

Cu spatele la el, și-a dres glasul și a continuat.

— Nu mă îndoiesc, generale, spuse ea, că forțele dumneavoastră sunt bine antrenate. Sau că-l vor urma pe cel care mânuiește sceptrul. Faima lor îi precede. Știu, de asemenea, că sunt mult mai mari decât ai mei. Și că nu există nicio modalitate de a scăpa de aici. Dar vezi, nu vreau să scap. Nu am nevoie.”

S-a uitat înapoi la ea, nedumerit, iar Volusia s-a întors și s-a uitat pe fereastră, pieptănând curtea. În depărtare, îl zări pe Koolian, vrăjitorul ei, stând acolo în mulțime, ignorându-i pe toți ceilalți și uitându-se doar la ea cu ochii lui verzi strălucitori și fața căptușită de negi. Își purta mantia neagră, inconfundabilă în mulțime, cu brațele încrucișate calm, cu fața palidă privind în sus la ea, parțial ascunsă în spatele glugăi, așteptând comanda ei. Stătea acolo, singurul nemișcat, răbdător și disciplinat în acest oraș haotic.

Volusia îi dădu un semn din cap abia perceptibil și îl văzu imediat dând din cap înapoi.

Încet, Volusia se întoarse, cu zâmbetul pe buze, și se îndreptă spre general.

„Puteți să-mi înmânați sceptrul acum”, a spus ea, „sau vă pot ucide pe toți și îl iau pentru mine.”

Se uită înapoi la ea, uluit, apoi clătină din cap și, pentru prima dată, zâmbi.

„Cunosc oameni delirante”, a spus el. „Am servit unul ani de zile. Dar tu... ești într-o clasă a ta. Foarte bine. Dacă vrei să mori așa, așa să fie.”

S-a ridicat și a scos sabia.

„O să-mi facă plăcere să te ucid”, a adăugat el. „Mi-am dorit din momentul în care ți-am văzut fața. Toată aroganța aceea — este suficientă pentru a îmbolnăvi un om.”

Se apropie de ea și, în timp ce făcea, Volusia se întoarse și îl văzu deodată pe Koolian stând în cameră lângă ea.

Koolian se întoarse și se uită la el, surprins de apariția lui bruscă din aer. Stătea acolo, nedumerit, clar că nu se aștepta la asta și clar că nu știa ce să facă cu el.

Koolian și-a tras gluga neagră în spate și i-a rânjit înapoi cu chipul grotesc, prea palid, cu ochii albi, rostogolindu-se înapoi în cap, iar el și-a ridicat încet palmele.

În timp ce făcea, deodată, comandantul și toți oamenii săi au căzut în genunchi. Au țipat și și-au ridicat mâinile la urechi.

"Opreste-l!" el a țipat.

Încet, sângele le-a revărsat din urechi și, unul câte unul, au căzut pe podeaua de piatră, nemișcați.

Mort.

Volusia făcu un pas încet, calm, se întinse în jos și apucă sceptrul de aur din mâna moartă a comandantului.

O ridică sus și o examină în lumină, admirând greutatea lui, felul în care strălucea. A fost un lucru sinistru.

Ea a zâmbit larg.

Era chiar mai greu decât își imaginase ea.

*

Volusia stătea chiar dincolo de șanț, în afara zidurilor orașului Maltolis, vrăjitorul ei, Koolian, asasinul ei, Aksan și comandantul forțelor sale Volusiene, Soku, în spatele ei, și se uită la vasta armată maltolisiană adunată în fața ei. Din câte vedea ea, câmpiile pustie erau pline de oamenii lui Maltolis, două sute de mii dintre ei, o armată mai mare decât a văzut ea vreodată. Chiar și pentru ea, a fost uimitor.

Stăteau acolo cu răbdare, fără lider, cu toții privind la ea, Volusia, care stătea pe o estradă ridicată, cu fața lor. Tensiunea era densă în aer, iar

Volusia simțea că toți așteptau, se gândeau, hotărând dacă să o omoare sau să o slujească.

Volusia îi privi mândră, simțindu-și destinul în fața ei și ridică încet sceptrul de aur deasupra capului. Ea s-a întors încet, în toate direcțiile, astfel încât toți să o poată vedea, toți să vadă sceptrul, sclipind în soare.

"OAMENII MEI!" a explodat ea. „Eu sunt Zeița Volusia. Prințul tău a murit. Eu sunt cel care poartă sceptrul acum; Eu sunt cel pe care îl vei urma. Urmați-mă și veți dobândi slavă și bogății și toate dorințele inimii voastre. Rămâi aici și vei pierde și vei muri în acest loc, sub umbra acestor ziduri, sub umbra unui cadavru al unui lider care nu te-a iubit niciodată. L-ai slujit în nebunie; îmi vei sluji în glorie, în cucerire și, în sfârșit, vei avea liderul pe care-l meriți."

Volusia ridică sceptrul mai sus, uitându-se la ei, întâlnindu-le privirile disciplinate, simțindu-și destinul. Simțea că este invincibilă, că nimic nu-i putea sta în cale, nici măcar aceste sute de mii de bărbați. Ea știa că ei, ca toată lumea, se vor închina în fața ei. Ea a văzut că se întâmplă în ochii minții ei; la urma urmei, era o zeiță. Ea a trăit într-un tărâm deasupra bărbaților. Ce alegere ar putea avea?

Pe cât de sigură și-a imaginat ea, s-a auzit un zgomot lent al armurii și, unul câte unul, toți bărbații dinaintea ei au luat un genunchi, unul după altul, un zgomot mare de armură răspândindu-se în deșert, în timp ce toți îngenuncheau. pentru ea.

„VOLUSIA!" scandau încet, iar și iar.

„VOLUSIA!"

„VOLUSIA!"

CAPITOLUL PATRU

Godfrey simți sudoarea curgându-i pe ceafă în timp ce se înghesuia în grupul de sclavi, încercând să nu se lipească de mijloc și să nu fie văzuți în timp ce își făceau drum pe străzile din Volusia. Un alt trosnitură a tăiat aerul și Godfrey a țipat de durere în timp ce vârful unui bici îl bătu în spate. Sclavul de lângă el a țipat mult mai tare, deoarece biciul era destinat în mare parte ei. A lovit-o puternic pe spate, iar ea a plâns și s-a împiedicat înainte.

Godfrey întinse mâna și o prinse înainte ca ea să se prăbușească, acționând din impuls, știind că își riscă viața făcând asta. Ea s-a liniștit și s-a întors spre el, cu panica și frica pe față și, când l-a văzut, ochii i s-au deschis larg de surprindere. În mod clar, ea nu se așteptase să-l vadă, un om, de piele deschisă, mergând liber lângă ea, dezlănțuit. Godfrey clătină repede din cap și duse un deget la gură, rugându-se să rămână tăcută. Din fericire, a făcut-o.

Se auzi încă un pocnet de bici, iar Godfrey se uită peste el și văzu cărți care se îndreptau spre convoi, biciuindu-se fără minte pe sclavi, în mod clar dorind doar să-și păstreze prezența cunoscută. În timp ce arunca privirea înapoi, observă, chiar în spatele lui, fețele panicate ale lui Akorth și Fulton, cu ochii care se învârteau în jur, iar lângă ei, fețele calme și hotărâte ale lui Merek și Ario. Godfrey s-a mirat că acești doi băieți au dat dovadă de mai multă calm și vitejie decât Akorth și Fulton, doi bărbați maturi, deși beți.

Au mărșăluit și au mărșăluit, iar Godfrey a simțit că se apropiau de destinație, oriunde ar fi fost. Bineînțeles, nu le putea lăsa să ajungă acolo: trebuia să facă o mișcare curând. Își îndeplinise scopul, reușise să intre în Volusia – dar acum trebuia să se elibereze de acest grup, înainte ca toți să fie descoperiți.

Godfrey se uită în jur și observă ceva pe care îl lua la inimă: stăpânii de lucru se adunau acum mai ales în fața acestui convoi de sclavi. Avea

sens, desigur. Având în vedere că toți sclavii erau legați împreună, în mod clar nu exista unde să poată alerga și, în mod clar, sclavii nu simțeau nevoia să păzească spatele. În afară de comandantul singuratic care mergea în sus și în jos pe linii care îi lovea, nu era nimeni care să-i împiedice să se strecoare prin spatele convoiului. Puteau scăpa, se strecoară în tăcere pe străzile din Volusia.

Godfrey știa că ar trebui să acționeze rapid; și totuși inima îi bătea cu putere de fiecare dată când se gândea să facă mișcarea îndrăzneață. Mintea i-a spus să plece, și totuși corpul lui a continuat să ezite, fără să-și facă niciodată curajul.

Lui Godfrey încă nu-i venea să creadă că erau aici, că au reușit cu adevărat în interiorul acestor ziduri. A fost ca un vis – totuși un vis care continua să se înrăutățească. Zgomotul vinului se stingea și, cu cât se făcea mai mult, cu atât își dădea mai mult seama ce idee profund proastă erau toate acestea.

— Trebuie să plecăm de aici, se aplecă Merek în față și șopti urgent. „Trebuie să facem o mișcare.”

Godfrey clătină din cap și înghiți, transpirația usturându-i ochii. O parte din el știa că are dreptate; încă o parte din el a așteptat exact momentul potrivit.

„Nu”, a răspuns el. "Nu inca."

Godfrey se uită în jur și văzu tot felul de sclavi înlănțuiți și târâți pe străzile din Volusia, nu numai pe cei cu pielea mai închisă. Părea ca și cum Imperiul ar fi reușit să înrobească orice fel de rasă din toate colțurile Imperiului – pe toți și pe oricine care nu era din rasa Imperiului, pe toți cei care nu își împărtășeau pielea galbenă strălucitoare, înălțimea suplimentară, umerii largi și coarne mici în spatele urechilor.

„Ce așteptăm?” întrebă Ario.

„Dacă ieșim pe străzile deschise”, a spus Godfrey, „s-ar putea să fim prea vizibili. S-ar putea să fim prinși și noi. Trebuie să așteptăm.”

"Astept pentru ce?" apăsă Merek, cu frustrarea în voce.

Godfrey clătină din cap, nedumerit. Avea impresia că planul lui se prăbușește.

— Nu știu, spuse el.

Au întors încă un colț și, în timp ce făceau, întreg orașul Volusia s-a deschis înaintea lor. Godfrey a privit cu uimire.

Era cel mai incredibil oraș pe care îl văzuse vreodată. Godfrey, ca fiu de rege, fusese în orașe mari și orașe mărețe și orașe bogate și orașe fortificate. Fusese în unele dintre cele mai frumoase orașe din lume. Puține orașe au fost capabile să rivalizeze cu măreția unei Savarii, a unei Silezie sau, mai ales, a Curții Regelui. Nu a fost ușor impresionat.

Dar nu văzuse niciodată așa ceva. Era o combinație de frumusețe, ordine, putere și bogăție. Mai ales bogăție. Primul lucru care l-a lovit pe Godfrey au fost toți idolii. Peste tot, plasate în tot orașul, erau statui, idoli ai zeilor pe care Godfrey nu i-a recunoscut. Unul părea a fi un zeu al mării, altul al cerului, altul al dealurilor... Peste tot erau grupuri de oameni care se închinau în fața lor. În depărtare, înălțându-se deasupra orașului, era o statuie masivă de aur, care se ridica la o sută de picioare, a Volusiei. Hoardele de oameni s-au închinat adânc în fața lui.

Următorul lucru care l-a surprins pe Godfrey au fost străzile, pavate cu aur, strălucitoare, imaculate, totul extrem de îngrijit și curat. Toate clădirile erau făcute din piatră perfect cioplită, nu o piatră deplasată. Străzile orașului se întindeau pentru totdeauna, orașul părând să se întindă la orizont. Ceea ce l-a uimit și mai mult au fost canalele și căile navigabile, care se împleteau prin străzi, uneori în arcade, când în cercuri, purtând mareele azurii ale oceanului și acționând ca conducte, petrolul care făcea să curgă acest oraș. Aceste căi navigabile erau pline de vase aurii ornamentate, făcându-și drum ușor în sus și în jos, străbătând străzile.

Orașul era plin de lumină, reflectându-se în port, dominat de sunetul mereu prezent al valurilor care se prăbușeau, în timp ce orașul, modelat într-o potcoavă, îmbrățișa țărmul portului, iar valurile s-au izbit de diga sa aurie. Între lumina strălucitoare a oceanului, razele celor doi sori de deasupra capului și aurul mereu prezent, Volusia a orbiit în mod pozitiv ochii. Încadrând totul, la intrarea în port, erau doi stâlpi falnici, care ajungeau aproape până la cer, bastioane de forță.

Acest oraș a fost construit pentru a intimida, și-a dat seama Godfrey, pentru a emana bogăție și și-a făcut bine treaba. Era un oraș care emana progrese și civilizație și, dacă Godfrey nu ar fi știut de cruzimea locuitorilor săi, ar fi fost un oraș pe care i-ar fi plăcut să trăiască în sine. Era atât de diferit de orice avea de oferit Inelul. Orașele Inelului au fost construite pentru a fortifica, proteja și apăra. Erau umili și subestimați, ca oamenii lor. Aceste orașe ale Imperiului, pe de altă parte, erau deschise, neînfricate și

construite pentru a proiecta bogăția. Avea sens, și-a dat seama Godfrey: la urma urmei, orașele Imperiului nu aveau de cine să se teamă de un atac.

Godfrey auzi un zgomot în față și, în timp ce se răsuciră pe o alee și cotiră un colț, deodată, o curte mare se deschise în fața lor, cu portul în spatele ei. Era o piață largă, de piatră, o răscruce majoră de drumuri în oraș, o duzină de străzi care ieșeau din ea în douăsprezece direcții. Toate acestea erau vizibile în priviri printr-o arcadă de piatră la vreo douăzeci de metri în față. Godfrey știa că, odată ce anturajul lor trecea prin ea, toți vor fi în aer liber, expuși, cu toți ceilalți. Nu ar putea să scape.

Și mai deconcertant, Godfrey a văzut sclavi revărsându-se din toate direcțiile, toți fiind introduși de către stăpâni, sclavi din toate colțurile Imperiului și tot felul de rase, toate încătușate, fiind târâți spre o platformă înaltă de la baza oceanului. Sclavii s-au ridicat pe ea, în timp ce oamenii bogați din Imperiu i-au studiat și au făcut oferte. Arăta ca un bloc de licitație.

O bucurie s-a ridicat, iar Godfrey a privit cum un nobil al Imperiului examina maxilarul unui sclav, un sclav cu pielea albă și părul lung și șaten. Nobilul dădu din cap mulțumit, iar un stăpân a venit și l-a încătușat pe sclav, ca și cum ar fi încheiat o tranzacție comercială. Conducătorul de lucru l-a prins pe sclav de spatele cămășii și l-a aruncat, cu fața întâi, de pe platformă și la pământ. Bărbatul a plecat în zbor, lovind puternic pământul, iar mulțimea a aplaudat de satisfacție, când mai mulți soldați au ieșit și l-au târât departe.

Un alt anturaj de sclavi a ieșit dintr-un alt colț al orașului, iar Godfrey a privit cum un sclav era împins înainte, cel mai mare sclav, cu un picior mai înalt decât ceilalți, puternic și sănătos. Un soldat al Imperiului și-a ridicat toporul și sclavul s-a pregătit.

Dar stăpânul a tăiat cătușele, zgomotul metalului lovind piatra răsunând prin curte.

Sclavul se uită la stăpân, confuz.

„Sunt liber?” el a intrebat.

Dar câțiva soldați s-au repezit înainte, l-au apucat de brațele sclavului și l-au târât la baza unei statui mari de aur de la baza portului, o altă statuie a Volusiei, cu degetul îndreptat spre mare, valuri zdrobindu-se la picioarele ei.

Mulțimea s-a adunat aproape în timp ce soldații îl țineau pe bărbat în jos, cu capul împins în jos, cu fața înainte, pe piciorul statuii.

"NU!" țipă bărbatul.

Soldatul Imperiului a făcut un pas înainte și și-a mânuit din nou toporul, iar de data aceasta l-a decapitat pe bărbat.

Mulțimea a strigat de încântare și toți s-au lăsat în genunchi și s-au plecat până la pământ, închinându-se statuii în timp ce sângele curgea peste picioarele ei.

„Un sacrificiu pentru marea noastră zeiță!” strigă soldatul. „Vă dedicăm primul și cel mai ales dintre fructele noastre!”

Mulțimea a aplaudat din nou.

„Nu știu despre tine”, se auzi vocea lui Merek la urechea lui Godfrey, urgentă, „dar nu voi fi sacrificat vreunui idol. Nu azi."

Se auzi încă un pocnet de bici și Godfrey văzu intrarea apropiindu-se. Inima i-a bătut cu putere când se gândea la cuvintele sale și știa că Merek avea dreptate. Știa că trebuie să facă ceva – și repede.

Godfrey se întoarse dintr-o mișcare bruscă. Cu coada ochiului, a văzut cinci bărbați, purtând mantii și glugă roșii aprinse, mergând repede pe stradă în direcția cealaltă. A observat că aveau pielea albă, mâinile și fețele palide, a văzut că erau mai mici decât brutele uriașe ale rasei Imperiului și imediat, a știut cine sunt: Finiani. Una dintre marile abilități ale lui Godfrey a fost acela de a rememora povești chiar și în timp ce era beat, iar el ascultase cu atenție în timpul lunii trecute, în timp ce oamenii Sandarei povesteau de multe ori poveștile despre Volusia, deasupra focului. Ascultase descrierile lor despre oraș, despre istoria lui, despre toate rasele care erau înrobite și despre singura rasă liberă: finienii. Singura excepție de la regulă. Li s-a permis să trăiască liberi, generație după generație, pentru că erau prea bogați pentru a ucide, prea conectați, prea capabili să se facă indispensabili și să intermedieze în comerțul cu puterea. Erau ușor de observat, îi spusese el, după pielea lor prea palidă, după mantiile lor roșii aprinse și părul roșu aprins.

Godfrey a avut o idee. Era acum sau niciodată.

"MUTARE!" le striga pe prietenii lui.

Godfrey se întoarse și sări în mișcare, alergând din spatele anturajului, spre privirile derutate ale sclavilor încatușați. Ceilalţi, uşurat să vadă, îl urmară pe călcâie.

Godfrey alergă, pufăind, îngreunat de sacii grei de aur de la brâu, la fel ca ceilalți, zgomotând în timp ce mergeau. În față, îi zări pe cei cinci

finieni cotind pe o alee îngustă; a alergat spre ei și s-a rugat doar ca să poată întoarce colțul nedetectat de ochii Imperiului.

Godfrey, cu inima trântindu-i în urechi, întoarse colțul și când îi văzu pe finieni în fața lui, fără să se gândească, sări în aer și se năpusti asupra grupului din spate.

A reușit să-i abordeze pe trei dintre ei până la pământ, iar coastele îi dură când a lovit piatra și s-a rostogolit cu ei. Își ridică privirea și îl văzu pe Merek, urmându-i exemplul, abordând un altul, Akorth sări în jos și prins pe unul dintre ei și l-a privit pe Fulton sărind pentru ultimul, cel mai mic din grup. Fulton, Godfrey a fost enervat să vadă, i-a fost dor și, în schimb, a plecat gemuind și s-a prăbușit la pământ.

Godfrey l-a doborât pe unul dintre ei la pământ și a ținut apăsat pe altul, totuși a fost panicat să-l vadă pe cel mai mic încă alergând, eliberându-se, pe punctul de a întoarce colțul. A ridicat privirea cu coada ochiului și a privit cum Ario păși calm înainte, se întinse și ridică o piatră, o examină, apoi se întinse înapoi și o aruncă.

O lovitură perfectă, l-a lovit pe Finian în tâmplă în timp ce dădea un colț, doborându-l la pământ. Ario a alergat spre el și l-a dezbrăcat de mantie și a început să o îmbrace, dându-și seama de intențiile lui Godfrey.

Godfrey, încă luptându-se cu celălalt Finian, în cele din urmă întinse mâna și îi dădu un cot peste față, eliminându-l. În cele din urmă, Akorth și-a prins Finianul de cămașă și i-a izbit capul în podeaua de piatră de două ori, doborându-l și pe el. Merek și-a înecat suficient de mult timp pentru a-l face să-și piardă cunoștința, iar Godfrey s-a uitat în sus și l-a privit pe Merek rostogolindu-se pe finalul Finian și ținându-i un pumnal în gât.

Godfrey era pe cale să-i strige lui Merek să se oprească, dar o voce a tăiat aerul, bătându-l:

"Nu!" porunci vocea aspră.

Godfrey ridică privirea și îl văzu pe Ario stând deasupra lui Merek, încruntându-se.

„Nu-l ucide!” porunci Ario.

Merek se încruntă înapoi.

— Morții nu vorbesc, spuse Merek. „L-am lăsat să plece, toți murim.”

„Nu-mi pasă”, a spus Ario, „nu ți-a făcut nimic. El nu va fi ucis.”

Merek, sfidător, se ridică încet în picioare și îl înfruntă pe Ario. I-a intrat în față.

„Ești jumătate din dimensiunea mea, băiete”, a clocotit Merek, „și țin pumnalul. Nu mă tenta.”

„S-ar putea să fiu jumătate din dimensiunea ta”, a răspuns Ario calm, „dar sunt de două ori mai rapid. Vino la mine și-ți voi smulge pumnalul și-ți voi tăia gâtul înainte de a termina de legănat.”

Godfrey a fost uimit de schimb, mai ales pentru că Ario era atât de calm. A fost suprarealist. Nu clipi, nici mișca nici un mușchi și vorbea de parcă ar fi purtat cea mai calmă conversație din lume. I-a făcut cuvintele cu atât mai convingătoare.

Merek trebuie să fi crezut și așa, pentru că nu a făcut nicio mișcare. Godfrey știa că trebuie să o despartă și repede.

— Inamicul nu este aici, spuse Godfrey, repezindu-se înainte și coborând încheietura lui Merek. „El este acolo. Ne luptăm între noi și nu avem nicio șansă.”

Din fericire, Merek a permis să-i coboare încheietura și și-a învelit pumnalul.

— Grăbește-te acum, a adăugat Godfrey. "Voi toti. Dezbracă-le hainele și îmbracă-le. Acum suntem finieni.”

Toți i-au dezbrăcat pe finieni și și-au îmbrăcat mantiile și gluga roșii aprinse.

„Este ridicol”, a spus Akorth.

Godfrey l-a examinat și a văzut că burta lui era prea mare și era prea înalt; mantia fu scurtă, expunându-i gleznele.

Merek a chicotit.

„Ar fi trebuit să bea o halbă mai puțin”, a spus el.

„Nu port asta!” spuse Akorth.

„Nu este o prezentare de modă”, a spus Godfrey. „Ai prefera să fii descoperit?”

Akorth s-a dat înapoi, fără râpă.

Godfrey a stat acolo și i-a privit pe cei cinci care stăteau acolo, purtând mantale roșii, în acest oraș ostil, înconjurat de inamic. Știa că șansele lor erau mici, în cel mai bun caz.

"Acum ce?" întrebă Akorth.

Godfrey se întoarse și se uită la capătul aleii, care ducea în oraș. Știa că venise momentul.

„Hai să vedem despre ce este Volusia.”

CAPITOLUL CINCI

Thor stătea la prova micului vas cu pânze, Reece, Selese, Elden, Indra, Matus și O'Connor stăteau în spatele lui, niciunul dintre ei vâslând, vântul și curentul misterios făcând orice efort zadarnic. Thor își dădu seama că i-ar duce unde ar fi, și nicio cantitate de vâslă sau navigație nu ar face diferența. Thor se uită înapoi peste umăr, văzu stâncile negre masive care marcau intrarea în Țara Morților dispărând din ce în ce mai departe și se simți ușurat. Era timpul să aștept cu nerăbdare, să-l găsesc pe Guwayne, să înceapă un nou capitol în viața lui.

Thor aruncă o privire înapoi și îl observă pe Selese stând în barcă, lângă Reece, ținându-l de mână, și trebuia să admită că priveliștea era deconcernătoare. Thor a fost încântat să o vadă din nou în țara celor vii și încântat să-și vadă cel mai bun prieten atât de bucuros. Dar, de asemenea, trebuia să recunoască, îi dădea un sentiment ciudat. Aici era Selese, cândva moartă, acum readusă la viață. Avea impresia că au schimbat cumva ordinea naturală a lucrurilor. În timp ce o examina, a observat că avea o calitate translucidă, eterică și, deși era într-adevăr acolo, în carne și oase, nu se putea abține să nu o vadă moartă. Nu se putea abține să nu se întrebe, în ciuda lui, dacă ea s-a întors cu adevărat pentru totdeauna, cât va dura timpul ei aici înainte de a se întoarce.

Cu toate acestea, Reece, pe de altă parte, clar nu a văzut-o așa. Era total îndrăgostit de ea, prietenul lui Thor bucuros pentru prima dată de când își amintea. Thor putea să înțeleagă: la urma urmei, cine nu și-ar dori șansa de a remedia greșelile, de a repara greșelile trecute, de a vedea pe cineva pe care era sigur că nu o va mai vedea niciodată? Reece o strânse de mână, uitându-se în ochi, iar ea îi mângâie fața în timp ce el o săruta.

Ceilalți, observă Thor, păreau pierduți, de parcă ar fi fost în adâncurile iadului, într-un loc de care nu se puteau scutura cu ușurință din minți. Pânzele de păianjen zăboveau greu, iar Thor le simți și ele, scuturând flashback-uri din minte. Era o aură de întuneric, în timp ce toți plângeau

pierderea lui Conven. Thor, mai ales, se răsucea din nou și din nou în mintea lui dacă ar fi putut face ceva pentru a-l opri. Thor se uită spre mare, studiind orizontul gri, oceanul nelimitat și se întrebă cum ar fi putut Conven să ia decizia pe care o luase. Și-a înțeles durerea profundă pentru fratele său; totuși Thor nu avea să ia niciodată aceeași decizie. Thor și-a dat seama că simțea un sentiment de durere pentru pierderea lui Conven, a cărui prezență fusese întotdeauna simțită, care părea să fie mereu alături de el, încă din primele sale zile în Legiunea. Thor și-a amintit că l-a vizitat în închisoare, l-a convins să aibă o a doua șansă la viață, toate încercările lui de a-l înveseli, de a-l scăpa din ea, de a-l aduce înapoi.

Cu toate acestea, Thor și-a dat seama că, indiferent de ceea ce făcuse, nu ar fi putut să-l aducă niciodată pe Conven înapoi. Cea mai bună parte a lui Conven a fost mereu cu fratele său. Thor și-a amintit expresia din fața lui Conven, când el rămăsese în urmă, iar ceilalți plecaseră. Nu era o privire de regret; era o privire de pură bucurie. Thor simțea că era fericit. Și știa că nu ar trebui să regrete prea mult. Conven luase propria sa decizie, iar asta era mai mult decât au primit majoritatea oamenilor din această lume. Și până la urmă, Thor știa că se vor întâlni din nou. De fapt, poate Conven ar fi cel care îl așteaptă să-l întâmpine când va muri. Thor știa că moartea venea pentru toți. Poate nu azi, sau mâine. Dar intr-o zi.

Thor încercă să scuture gândurile sumbre; s-a uitat afară și s-a forțat să se concentreze asupra oceanului, scrutând apele în toate direcțiile, căutând orice semn al lui Guwayne. Știa că probabil că era inutil să-l caute aici, în larg, dar totuși, Thor se simțea mobilizat, plin de un optimism nou regăsit. Știa acum, cel puțin, că Guwayne era în viață și asta era tot ce trebuia să audă. Nu s-ar opri la nimic ca să-l găsească din nou.

„Unde crezi că ne duce acest curent?” întrebă O'Connor, întinzând mâna peste marginea bărcii și scuturând apa cu vârful degetelor.

Thor se întinse și atinse și apa caldă; a trecut atât de repede, de parcă oceanul nu i-ar fi putut aduce oriunde îi ducea destul de repede.

— Atâta timp cât este departe de acolo, nu-mi pasă, spuse Elden, aruncând o privire peste umăr cu frică la stânci.

Thor a auzit un zgomot scârțâit, sus, și a ridicat privirea și a fost încântat să-l vadă pe vechiul său prieten, Estopheles, învârtindu-se sus. Se aruncă în cercuri largi în jurul lor, apoi se ridică înapoi în aer. Thor simți că ea îi ghidează, încurajându-i să o urmeze.

— Estopheles, prietene, șopti Thor spre cer. „Fii ochii noștri. Condu-ne la Guwayne.”

Estopheles a țipat din nou, parcă ar fi răspuns și și-a întins aripile larg. Se întoarse și zbură spre orizont, în aceeași direcție pe care îi ducea curentul, iar Thor era sigur că se apropiau.

Când Thor s-a întors, a auzit un zgomot ușor lângă el și a privit în jos și a văzut Sabia Morții atârnându-i de talie și a fost șocant să o văd acolo. A făcut că călătoria lui în țara morților să se simtă mai reală ca niciodată. Thor se întinse, îi simți mânerul de fildeș, încrucișat cu cranii și oase și și-a strâns strânsoarea, simțindu-i energia. Lama lui era încrustată cu mici diamante negre și, în timp ce o ridică pentru a o examina, le văzu sclipind în lumină.

În timp ce o ținea, se simțea atât de bine în mână. Nu mai simțise așa ceva cu privire la o armă de când mânuise Sabia Destinului. Această armă însemna pentru el mai mult decât putea spune; la urma urmei, el reușise să scape din acea lume, la fel și această armă și simțea că amândoi erau supraviețuitori ai unui război îngrozitor. Trecuseră prin asta împreună. Intrarea în țara morților și întoarcerea fusese ca și cum ai merge printr-o pânză uriașă de păianjen și s-o smulgi. Era oprit, știa Thor, și totuși, într-un fel, încă simțea că se lipește de el. Cel puțin avea această armă de arătat.

Thor a reflectat la ieșirea lui, la prețul pe care îl plătise, la demonii pe care îi dezlănțuise fără să vrea asupra lumii. Simți o groapă în stomac, simțind că dezlănțuise o forță întunecată asupra lumii, una nu atât de ușor de strâns. Simțea că trimisese ceva, ca un bumerang, care într-o zi, cumva, se va întoarce la el. Poate chiar mai devreme decât credea.

Thor apucă mânerul, pregătit. Oricare ar fi fost, l-ar întâlni în luptă fără teamă, ar ucide orice i-ar fi venit în cale.

Dar de ceea ce se temea cu adevărat erau lucrurile pe care nu le putea vedea, ravagiile invizibile pe care le-ar putea produce demonii. Ceea ce se temea cel mai mult erau spiritele necunoscute, spiritele care luptau pe furiș.

Thor a auzit pași, le-a simțit bărcuța legănindu-se și s-a întors și l-a văzut pe Matus urcându-se lângă el. Matus stătea acolo trist, privind cu el la orizont. Era o zi întunecată și sumbră și, în timp ce priveau afară, era greu de spus dacă era dimineață sau după-amiază, toată uniforma cerului, de parcă toată această parte a lumii ar fi în doliu.

Thor se gândi la modul în care Matus devenise rapid un prieten apropiat pentru el. Mai ales acum, cu Reece fixat pe Selese, Thor a simțit pierderea parțială a unui prieten și câștigarea altuia. Thor și-a amintit cum Matus îl salvase de mai multe ori acolo jos și deja simțea o loialitate față de el, de parcă ar fi fost întotdeauna unul dintre frații săi.

— Această navă, spuse Matus încet, nu a fost făcută pentru marea liberă. O furtună bună și toți vom fi uciși. Este doar o barcă de pe nava lui Gwendolyn, care nu este menită să traverseze mările. Trebuie să găsim o barcă mai mare."

„Și pământ", a spus O'Connor, venind de cealaltă parte a lui Thor, „și provizii".

— Și o hartă, interveni Elden.

„Unde este destinația noastră, oricum?" întrebă Indra. „Unde mergem? Ai idee unde ar putea fi fiul tău?"

Thor a examinat orizontul, așa cum a făcut de o mie de ori, și a reflectat la toate întrebările lor. Știa că erau în regulă și se gândise la aceleași lucruri. O mare mare se întindea în fața lor și erau un vas mic, fără provizii. Erau în viață, iar el era recunoscător pentru asta, dar situația lor era precară.

Thor clătină încet din cap. În timp ce stătea acolo, cufundat în gânduri, a început să zărească ceva la orizont. Pe măsură ce navigau mai aproape, a început să apară mai clar la vedere, iar el era sigur că era ceva și nu doar ochii lui îi jucau feste. Inima i-a năvălit de entuziasm.

Soarele a străbătut norii, iar un fir de soare s-a revărsat la orizont și a luminat o mică insulă. Era o mică masă de pământ, în mijlocul unui ocean vast, fără nimic altceva în apropierea ei.

Thor clipi, întrebându-se dacă ar fi fost real.

"Ce este?" Matus le-a pus întrebarea în mintea tuturor, așa cum o vedeau cu toții, toți stând în picioare și uitându-se.

Când s-au apropiat, Thor a văzut o ceață înconjurând insula, scânteind în lumină și a simțit o energie magică în acest loc. S-a uitat în sus și a văzut că era un loc aspru, stânci ridicându-se drept în aer, sute de picioare, o insulă îngustă, abruptă, neiertătoare, valuri care se izbeau de bolovanii care o înconjurau, ieșind din ocean ca niște fiare străvechi. Thor simțea, cu fiecare gram din ființa lui, că aici trebuiau să meargă.

„Este o urcare abruptă", a spus O'Connor. „Dacă am reușit".

„Și nu știm ce este în vârf”, a adăugat Elden. „Ar putea fi ostil. Toate armele noastre au dispărut, cu excepția sabiei tale. Nu ne putem permite o luptă aici.”

Dar Thor se gândi la locul și se întrebă, simțind ceva puternic aici. S-a uitat sus și l-a privit pe Estopheles înconjurând-o și a fost și mai sigur că acesta era locul.

„Nici o piatră nu trebuie lăsată neîntorsătă în căutarea noastră pentru Guwayne”, a spus Thor. „Niciun loc nu este prea îndepărtat. Această insula va fi prima noastră oprire”, a spus el. Și-a strâns strânsoarea sabiei:

„Ostil sau nu.”

CAPITOLUL ŞASE

Alistair s-a trezit în picioare într-un peisaj ciudat pe care nu-l recunoștea. Era un fel de deșert și, în timp ce se uita în jos, podeaua deșertului s-a transformat din negru în roșu, uscându-se, trosnind sub picioarele ei. Ea ridică privirea și, în depărtare, o zări pe Gwendolyn stând în fața unei armate zdrențuite, dar câteva zeci de bărbați, membri ai Silver pe care Alistair îi cunoștea cândva, cu toate fețele însângerate, armura crăpată. În brațele lui Gwendolyn era un copil mic, iar Alistair a simțit că era nepotul ei, Guwayne.

„Gwendolyn!” strigă Alistair, uşurat să o vadă. "Sora mea!"

Dar, în timp ce Alistair se uita, s-a auzit deodată un sunet îngrozitor, sunetul unui milion de aripi care batea, din ce în ce mai tare, urmat de un târâit grozav. Orizontul s-a înnegrit și a apărut un cer plin de corbi, zburând în drumul ei.

Alistair a privit îngrozit cum corbii soseau într-un stol uriaș, un zid de negru, se coborau și îl smulseră pe Guwayne din brațele lui Gwendolyn. Strigând, l-au ridicat în sus.

"NU!" țipă Gwendolyn, întinzându-se spre cer în timp ce îi rupeau părul.

Alistair se uită, neputincioasă, nu putea face nimic decât să-i privească ducând copilul care țipă. Podeaua deșertului s-a crăpat și s-a uscat în continuare și a început să se despartă, până când unul câte unul, toți oamenii lui Gwen s-au prăbușit în ea.

Numai Gwendolyn rămase, stând acolo, privind înapoi la ea, cu ochii bântuiți de o privire pe care Alistair și-ar fi dorit să nu o fi văzut niciodată.

Alistair clipi și se trezi stând pe o navă grozavă în mijlocul unui ocean, cu valuri prăbușindu-se în jurul ei. S-a uitat în jur și a văzut că era singura de pe navă și s-a îndreptat cu fața înainte și a văzut o altă navă înaintea ei. Erec stătea la prova, cu fața ei, și i s-au alăturat sute de soldați

din Insulele de Sud. Era îndurerată să-l vadă pe o altă navă și plecând de lângă ea.

„Erec!” strigă ea.

Se uită înapoi, întinzând mâna spre ea.

„Alistair!” a sunat el înapoi. "Vino înapoi la mine!"

Alistair a privit îngrozit cum navele se depărtau mai mult, iar nava lui Erec era absorbită de ea pe maree. Nava lui începu să se învârtească încet în apă și se învârtea din ce în ce mai repede, Erec întinzându-și mâna spre ea, Alistair neputincios să nu facă altceva decât să privească cum nava lui era aspirată de un vârtej, din ce în ce mai adânc, până când a dispărut din vedere.

„EREC!” strigă Alistair.

Urmă un alt bocet, care să se potrivească cu al ei, iar Alistair se uită în jos pentru a vedea că ținea în brațe un copil – copilul lui Erec. Era un băiat, iar plânsul lui s-a ridicat până la cer, înecând zgomotul vântului și al ploii și țipetele oamenilor.

Alistair s-a trezit țipând. Ea s-a ridicat și s-a uitat în jur, întrebându-se unde era, ce se întâmplase. Respirând greu, strângându-se încet, i-au trebuit câteva momente să-și dea seama că totul era doar un vis.

S-a ridicat și s-a uitat în jos la scările scârțâitoare ale podelei și și-a dat seama că era încă pe navă. Totul i-a revenit prin inundații: plecarea lor din Insulele de Sud, căutarea lor pentru a-l elibera pe Gwendolyn.

"Doamna mea?" se auzi o voce blândă.

Alistair se uită în sus și îl văzu pe Erec stând lângă ea, privind înapoi la ea, îngrijorat. Era uşurată să-l vadă.

„Un alt coșmar?” el a intrebat.

Ea dădu din cap, privind în altă parte, conștientă de sine.

„Visele sunt mai vii pe mare”, a spus o altă voce.

Alistair se întoarse să-l vadă pe fratele lui Erec, Strom, stând în apropiere. Ea s-a întors mai departe și a văzut sute de locuitori ai insulelor sudice la bordul navei și totul s-a întors la ea. Și-a amintit de plecarea lor, de lăsarea în urmă a unei Dauphine îndurerate, pe care o lăsaseră să se ocupe de Insulele de Sud cu mama ei. De când au primit acel mesaj, toți au simțit că nu au de ales decât să plece spre Imperiu, să o caute pe Gwendolyn și pe toți ceilalți din Inel, cu datoria să-i salveze. Știau că va fi o misiune imposibilă, dar nimănui nu le păsa. Era datoria lor.

Alistair și-a frecat ochii și a încercat să-și scuture coșmarurile din minte. Nu știa câte zile trecuseră deja pe această mare nesfârșită și, în timp ce privea acum, studiind orizontul, nu putea vedea mare lucru. Totul era ascuns de ceață.

— Ceața ne urmărește încă din Insulele de Sud, spuse Erec, privindu-i privirea.

„Să sperăm că nu este un semn de prevestire", a adăugat Strom.

Alistair și-a frecat ușor burta, asigurându-se că e bine, că copilul ei este bine. Visul ei se simțise prea real. A făcut-o repede și discret, nevrând ca Erec să știe. Ea nu-i spusese încă. O parte din ea a vrut, dar o altă parte a ei a vrut să aștepte momentul perfect, când se simțea potrivit.

Ea îl luă de mână pe Erec, uşurată să-l vadă în viaţă.

— Mă bucur că ești bine, spuse ea.

El i-a zâmbit înapoi, în timp ce a tras-o aproape și a sărutat-o.

„Și de ce n-aș fi?" el a intrebat. „Visele tale sunt doar fantezii ale nopții. Pentru fiecare coșmar, există și un bărbat care este în siguranță. Sunt la fel de în siguranță aici, cu tine și cu fratele meu loial și cu oamenii mei, așa cum pot spera să fiu vreodată."

— Măcar până vom ajunge în Imperiu, a adăugat Strom zâmbind. „Atunci vom fi cât mai în siguranță cu o flotă mică împotriva a zece mii de corăbii."

Strom zâmbi în timp ce vorbea, părând să-i placă lupta ce urma.

Erec a ridicat din umeri, serios.

„Cu zeii în spatele cauzei noastre", a spus el, „nu putem pierde. Oricare ar fi șansele."

Alistair se trase înapoi și se încruntă, încercând să înțeleagă totul.

„Te-am văzut pe tine și nava ta fiind aspirați pe fundul mării. Te-am văzut pe el", a spus ea. A vrut să adauge ceva despre copilul lor, dar s-a reținut.

„Visele nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi", a spus el. Cu toate acestea, în adâncul ochilor lui, ea văzu un fulger de îngrijorare. El știa că ea vedea lucruri și îi respecta viziunile.

Alistair trase adânc aer în piept, coborî privirea spre apă și știa că avea dreptate. Toți erau aici, până la urmă vii. Cu toate acestea, părea atât de adevărat.

În timp ce stătea acolo, Alistair a simțit tentația de a-și ridica din nou mâna spre burtă, de a-și simți stomacul, de a se liniști și de a se liniști pe ea

și copilul despre care știa că crește în ea. Cu toate acestea, cu Erec și Strom stând acolo, ea nu a vrut să-l dea departe.

Un claxon scăzut și moale tăia aerul, sunând intermitent la fiecare câteva minute, avertizând celelalte nave din flota lui de prezența lor în ceață.

— Cornul ăla s-ar putea să ne dea departe, îi spuse Strom lui Erec.

"La care?" întrebă Erec.

„Nu știm ce se ascunde în spatele ceții”, a spus Strom.

Erec clătină din cap.

„Poate”, a răspuns el. „Dar pericolul mai mare deocamdată nu este inamicul, ci noi înșine. Ne ciocnim în a noastră și ne putem doborî întreaga flotă. Trebuie să sunăm din claxon până când ceața se ridică. Întreaga noastră flotă poate vorbi în acest fel – și, la fel de important, să nu se depărteze prea mult una de cealaltă.”

În ceață, un corn de la o altă nave din flota lui Erec a răsunat, confirmând locația acestuia.

Alistair se uită în ceață și se întrebă. Știa că aveau atât de departe de mers, că se aflau de cealaltă parte a lumii față de Imperiu și se întreba cum vor ajunge vreodată la Gwendolyn și fratele ei la timp. Se întrebă cât timp duraseră șoimii cu acel mesaj și se întrebă dacă mai erau încă în viață. Se întrebă ce s-a întâmplat cu inelul ei iubit. Ce fel îngrozitor de a muri cu toții, se gândi ea, pe un țărm străin, departe de patria lor.

— Imperiul este peste tot în lume, milord, îi spuse Alistair lui Erec. „Va fi o călătorie lungă. De ce stai aici sus, pe punte? De ce să nu cobori jos, în cală, și dormi? N-ai mai dormit de zile bune, spuse ea, observând inelele întunecate de sub ochi.

A scuturat din cap.

„Un comandant nu doarme niciodată”, a spus el. „Și în plus, suntem aproape la destinație.”

„Destinația noastră?” întrebă ea, nedumerită.

Erec dădu din cap și se uită în ceață.

Ea îi urmă privirea, dar nu văzu nimic.

— Insula Boulder, spuse el. „Prima noastră oprire.”

"Dar de ce?" ea a intrebat. „De ce să ne oprim înainte să ajungem în Imperiu?”

„Avem nevoie de o flotă mai mare”, a răspuns Strom, răspunzând pentru el. „Nu putem înfrunta Imperiul cu câteva zeci de nave.”

— Și veți găsi această flotă în Boulder Isle? întrebă Alistair.

Erec dădu din cap.

— S-ar putea, spuse Erec. „Boulderman au nave și bărbați. Mai mult decât avem noi. Ei disprețuiesc Imperiul. Și l-au slujit pe tatăl meu în trecut."

„Dar de ce te-ar ajuta acum?" întrebă ea, nedumerită. „Cine sunt acești bărbați?"

— Mercenari, interveni Strom. „Oameni aspri făcuți de o insulă agitată pe mările agitate. Ei luptă pentru cel mai mare ofertant."

— Pirați, spuse Alistair dezaprobator, dându-și seama.

„Nu chiar", a răspuns Strom. „Piraților se străduiesc pentru pradă. Bouldermen trăiesc pentru a ucide."

Alistair l-a examinat pe Erec și a putut vedea în fața lui că era adevărat.

„Este nobil să lupți pentru o cauză adevărată și dreaptă cu piraților?" ea a intrebat. „Mercenari?"

„Este nobil să câștigi un război", a răspuns Erec, „și să lupți pentru o cauză dreaptă precum a noastră. Mijloacele de a duce un astfel de război nu sunt întotdeauna atât de nobile pe cât ne-am dori."

„Nu este nobil să mori", a adăugat Strom. „Iar judecata asupra nobilimii este decisă de învingători, nu de învinși."

Alistair se încruntă și Erec se întoarse spre ea.

— Nu toată lumea este la fel de nobilă ca tine, doamnă, spuse el. „Sau ca mine. Nu așa funcționează lumea. Nu așa sunt câștigate războaiele."

„Și poți avea încredere în astfel de oameni?" l-a întrebat ea în cele din urmă.

Erec oftă și se întoarse spre orizont, cu mâinile pe șolduri, privind în afară de parcă s-ar întreba același lucru.

„Tatăl nostru a avut încredere în ei", a spus el în cele din urmă. „Și tatăl său înaintea lui. Nu i-au eșuat niciodată."

„Și asta înseamnă că nu te vor dezamăgi acum?" ea a intrebat.

Erec studie orizontul și, în timp ce o făcea, brusc ceața s-a ridicat și soarele a pătruns. Priveliștea s-a schimbat dramatic, a câștigat brusc vizibilitate și, în depărtare, inima lui Alistair a tresărit când a văzut pământul. Acolo, la orizont, stătea o insulă înaltă formată din stânci solide, ridicându-se drept spre cer. Părea să nu existe loc de aterizare, nici plajă,

nici intrare. Până când Alistair se uită mai sus și văzu o arcadă, o ușă tăiată în munte însuși, cu oceanul stropindu-se direct de el. Era o intrare mare și impunătoare, străjuită de o grilă de fier, un zid de stâncă solidă cu o ușă tăiată în mijloc. Nu semăna cu nimic din ce văzuse ea vreodată.

Erec se uită la orizont, studiindu-l, lumina soarelui lovind ușa de parcă ar lumina intrarea într-o altă lume.

„Încrederea, doamna mea”, a răspuns el în cele din urmă, „se naște din nevoie, nu din lipsă. Și este un lucru foarte precar.”

CAPITOLUL ŞAPTE

Darius stătea pe câmpul de luptă, ținând în mână o sabie din oțel și se uită de jur împrejur, admirând peisajul. Avea o calitate suprarealistă. Chiar și văzând asta cu ochii lui, nu-i venea să creadă ce tocmai se întâmplase. Ei învinseseră Imperiul. El, singur, cu câteva sute de săteni, fără nicio armă adevărată — și cu ajutorul celor câteva sute de oameni ai lui Gwendolyn — învinsese această armată profesionistă de sute de soldați ai Imperiului. Îmbrăcaseră cea mai bună armură, mânuiseră cele mai bune arme, aveau zertas la dispoziție. Iar el, Darius, abia înarmat, condusese bătălia care îi învinsese pe toți, prima victorie împotriva Imperiului din istorie.

Aici, în acest loc, unde se așteptase să moară apărând onoarea lui Loti, acum a rămas învingător.

Un cuceritor.

În timp ce Darius cercetă câmpul, a văzut amestecate cu cadavrele Imperiului trupurile a zeci de săteni ai săi, zeci de morți, iar bucuria lui a fost alterată de tristețe. Și-a îndoit mușchii și a simțit el însuși răni proaspete, tăieturi de sabie în bicepși și coapse și a simțit înțepătura genelor încă pe spate. Se gândi la răzbunarea care urma și știa că victoria lor avea un preț.

Dar din nou, gândi el, toată libertatea a făcut-o.

Darius a simțit mișcare și s-a întors pentru a vedea apropiindu-se de el prietenii săi, Raj și Desmond, răniți, dar, a văzut ușurat, în viață. Putea vedea în ochii lor că îl priveau diferit – că toți oamenii lui îl priveau acum diferit. L-au privit cu respect – mai mult decât respect, cu uimire. Ca o legendă vie. Cu toții văzuseră ce făcuse, înfruntând singuri Imperiului. Și învingându-i pe toți.

Nu îl mai priveau ca pe un băiat. Acum îl priveau ca pe un lider. Un războinic. Era o privire pe care nu se așteptase niciodată să o vadă în ochii

acestor băieți mai mari, în ochii sătenilor. El fusese întotdeauna cel trecut cu vederea, cel de la care nimeni nu se aștepta la nimic.

Alături de el, alăturându-se lui Raj și Desmond, erau zeci de frați ai săi de arme, băieți pe care îi antrenase și cu care luptase zi de zi, poate cincizeci dintre ei, îndepărtându-și rănile, ridicându-se în picioare și adunându-se în jurul lui. Toți se uitau la el, stând acolo, ținând în mână sabia lui de oțel, acoperită de răni, cu uimire. Și cu speranță.

Raj a făcut un pas înainte și l-a îmbrățișat, iar pe rând, ceilalți frați ai lui de brațe l-au îmbrățișat și ei.

„A fost nesăbuit”, a spus Raj zâmbind. „Nu credeam că ai asta în tine.”

„M-am gândit cu siguranță că te vei preda”, a spus Desmond.

„Abia îmi vine să cred că stăm cu toții aici”, a spus Luzi.

S-au uitat mirați în jur, cercetând peisajul, de parcă toți ar fi fost aruncați pe o planetă străină. Darius se uită la toate cadavrele, la toate armurile fine și la toate armele care străluceau în soare; a auzit păsările croștând și și-a ridicat privirea pentru a vedea vulturii care se învârteau deja.

„Strângeți-le armele”, se auzi Darius poruncând, preluând controlul. Era o voce profundă, una mai profundă decât a folosit-o vreodată și avea un aer de autoritate pe care nu o recunoscuse niciodată în sine. „Și să ne îngroape morții.”

Oamenii lui au ascultat, toți învârtindu-se, mergând soldat în soldat, scoțându-i pe ei, fiecare dintre ei alegând cele mai bune arme: unii au luat săbii, alții buzdugane, biți, pumnale, topoare și ciocane de război. Darius ridică în mână sabia pe care o luase de la comandant și o admiră în soare. Îi admira greutatea, axul și lama sa elaborate. Otel adevarat. Ceva pe care credea că nu va avea niciodată șansa să-l păstreze în viața lui. Darius intenționa să-l folosească, să-l folosească pentru a ucide cât mai mulți oameni ai Imperiului.

„Dariu!” se auzi o voce pe care o cunoștea bine.

Se întoarse și o văzu pe Loti izbucnind prin mulțime, cu lacrimi în ochi, repezindu-se spre el pe lângă toți bărbații. Ea se repezi înainte și îl îmbrățișă, ținându-l strâns, lacrimile ei fierbinți curgându-i pe gât.

El o îmbrățișă pe spate, în timp ce ea se agăța de el.

„Nu voi uita niciodată”, a spus ea, între lacrimi, aplecându-se spre el și șoptindu-i la ureche. „Nu voi uita niciodată ce ai făcut în această zi.”

Ea l-a sărutat, iar el a sărutat-o înapoi, în timp ce ea plângea și râdea în același timp. Era atât de uşurat să o vadă în viaţă, să o ţină în braţe, să ştie că acest coşmar, cel puţin deocamdată, era în spatele lor. Să știe că Imperiul nu o putea atinge. În timp ce o ținea în brațe, știa că va face totul din nou de un milion de ori pentru ea.

„Frate”, se auzi o voce.

Darius s-a întors și a fost încântat să-și vadă sora, Sandara, făcând un pas înainte, alături de Gwendolyn și de bărbatul iubit de Sandara, Kendrick. Darius a observat sângele care curgea pe brațul lui Kendrick, tăieturile proaspete din armura lui și de pe sabie și a simțit un val de recunoștință. Știa că dacă nu ar fi fost Gwendolyn, Kendrick și oamenii lor, el și oamenii lui cu siguranță ar fi murit pe câmpul de luptă astăzi.

Loti s-a dat înapoi când Sandara a făcut un pas înainte și l-a îmbrățișat, iar el a strâns-o pe spate.

— Vă datorez tuturor o mare datorie, spuse Darius, uitându-se la toți. „Eu și toți oamenii mei. Te-ai întors pentru noi când nu aveai nevoie. Sunteți adevărați războinici.”

Kendrick făcu un pas înainte și puse o mână pe umărul lui Darius.

„Tu ești un adevărat războinic, prietene. Ai dat dovadă de mare vitejie pe câmpul de luptă astăzi. Dumnezeu ți-a răsplătit curajul cu această victorie.”

Gwendolyn a făcut un pas înainte, iar Darius și-a plecat capul ca și ea.

„Justiția a triumfat astăzi asupra răului și a brutalității”, a spus ea. „Îmi face plăcere personală, din multe motive, să văd victoria și să ne permiteți să participăm la ea. Știu că și soțul meu, Thorgrin, ar face-o.”

— Mulțumesc, doamnă, spuse el, atins. „Am auzit multe lucruri grozave despre Thorgrin și sper să-l cunosc într-o zi.”

Gwendolyn dădu din cap.

„Și ce planuri ai acum pentru oamenii tăi?” ea a intrebat.

se gândi Darius, realizând că habar n-avea; nu se gândise atât de mult înainte. Nici măcar nu crezuse că va supraviețui.

Înainte ca Darius să poată răspunde, s-a auzit o zarvă bruscă și din mulțime a izbucnit un chip pe care-l cunoștea bine: s-a apropiat de Zirk, unul dintre antrenorii lui Darius, însângerat de luptă, fără cămașă cu mușchii lui bombați. A fost urmat de o jumătate de duzină de bătrâni din sat și de un număr mare de săteni și nu părea mulțumit.

Îl privi pe Darius cu condescendență.

„Și ești mândru de tine?” întrebă el disprețuitor. „Uite ce ai făcut. Uită-te la câți dintre oamenii noștri au murit aici astăzi. Toți au murit din morți fără sens, toți oameni buni, toți morți din cauza ta. Toate din cauza mândriei tale, a orgoliului tău, a dragostei tale pentru această fată.”

Darius s-a înroșit, mânia lui aprinsă. Zirk îl avusese întotdeauna pentru el, din prima zi în care îl cunoscuse. Dintr-un motiv oarecare, păruse întotdeauna să se simtă amenințat de Darius.

„Nu sunt morți din cauza mea”, a răspuns Darius. „Au avut șansa să trăiască datorită mea. Să trăiesc cu adevărat. Au murit din mâinile Imperiului, nu ale mele.”

Zirk clătină din cap.

— Greșit, a replicat el. „Dacă te-ai fi predat, așa cum ți-am spus să faci, tuturor ne-ar lipsi un deget mare astăzi. În schimb, unora dintre noi le lipsește viața. Sângele lor este pe capul tău.”

"Nu știi nimic!" strigă Loti, apărându-l. „Ați fost prea speriați să faceți ceea ce a făcut Darius pentru voi!”

„Crezi că se va termina aici?” continuă Zirk. „Imperiul are milioane de oameni în spatele asta. Ai ucis câțiva. Și ce dacă? Când vor afla, se vor întoarce cu acești bărbați de cinci ori. Și data viitoare, fiecare dintre noi va fi sacrificat – și torturat mai întâi. Ați semnat toate condamnările noastre la moarte.”

"Gresesti!" strigă Raj. „Ți-a dat o șansă la viață. O șansă la onoare. O victorie pe care nu ai meritat-o.”

Zirk se întoarse spre Raj, încruntat.

„Acestea au fost acțiunile unui băiat prost și nesăbuit”, a răspuns el. „Un grup de băieți care ar fi trebuit să-și asculte bătrânii. Nu ar fi trebuit să antrenez pe niciunul dintre voi!”

— Greşit, strigă Loc, făcând un pas înainte lângă Loti. „Acestea au fost acțiunile îndrăznețe ale unui *bărbat* . Un bărbat care i-a determinat pe băieți să devină bărbați. Un bărbat pe care te prefaci că ești, dar nu ești. Vârsta nu îl face pe bărbat. Valoarea face.”

Zirk s-a înroșit, încruntat la el și și-a strâns mânerul săbiei.

— Așa spune infirmul, răspunse Zirk, pășind amenințător spre el.

Bokbu a ieșit din mulțime și a întins o palmă, oprindu-l pe Zirk.

„Nu vezi ce ne face Imperiul?” spuse Bokbu. „Ei creează diviziune între noi. Dar suntem un singur popor. Uniți sub o singură cauză. Ei sunt

inamicul, nu noi. Acum, mai mult ca niciodată, vedem că trebuie să ne unim."

Zirk și-a sprijinit mâinile pe șolduri și se uită cu privirea la Darius.

„Ești doar un băiat prost cu cuvinte de lux", a spus el. „Nu poți învinge niciodată Imperiul. Nu. Și nu suntem uniți. Dezaprob acțiunile tale astăzi – toți o facem", a spus el, făcându-le semn către jumătate dintre bătrâni și un grup mare de săteni. „A te uni cu tine înseamnă a te uni cu moartea. Și intenționăm să supraviețuim."

„Și cum ai de gând să faci asta?" întrebă Desmond înapoi furios, stând lângă Darius.

Zirk s-a înroșit și a rămas tăcut și pentru Darius îi era clar că nu avea niciun plan, la fel ca toți ceilalți, că vorbea din frică, frustrare și neputință.

Bokbu a făcut un pas înainte, între ei, rupând tensiunea. Toate privirile s-au întors spre el.

„Amândoi aveți dreptate și amândoi greșiți", a spus el. „Ceea ce contează acum este viitorul. Darius, care este planul tău?

Darius simți că toate privirile se întorc spre el în tăcerea densă. Se gândi el și încet, încet, un plan i s-a format în minte. Știa că nu mai era decât o singură cale de urmat. Se întâmplaseră prea multe pentru orice altceva.

„Vom duce acest război până în pragul Imperiului", strigă el, revigorat. „Înainte să se poată regrupa, îi vom face să plătească. Vom aduna celelalte sate de sclavi, vom forma o armată și îi vom face să învețe ce înseamnă să suferi. Am putea muri, dar vom muri cu toții ca oameni liberi, luptă pentru cauza noastră."

S-a auzit o mare urale din spatele lui Darius, din partea majorității sătenilor, și i-a văzut pe cei mai mulți dintre ei adunându-se în spatele lui. Un grup mic dintre ei, adunați în spatele lui Zirk, s-au uitat înapoi, nesiguri.

Zirk, în mod evident înfuriat și depășit numeric, s-a înroșit, și-a eliberat strânsoarea de mânerul sabiei și s-a întors și a plecat năvalnic, dispărând în mulțime. Un mic grup de săteni a plecat năvalnic cu el.

Bokbu a făcut un pas înainte și l-a înfruntat solemn pe Darius, cu fața căptușită de îngrijorare, de vârstă, cu linii care văzuseră prea multe. Se uită înapoi la Darius, cu ochii plini de înțelepciune. Și cu frică.

— Oamenii noștri se întorc la tine pentru a-i conduce acum, spuse el încet. „Este un lucru foarte sacru. Nu-și pierde încrederea. Ești tânăr să

conduci o armată. Dar sarcina a căzut asupra ta. Ai început acest război. Acum, trebuie să o termini.”

*

Gwendolyn făcu un pas înainte în timp ce sătenii începură să se risipească, Kendrick și Sandara alături de ea, Steffen, Brandt, Atme, Aberthol, Stara și zeci de oameni în spatele ei. Îl privea pe Darius cu respect și putea vedea recunoștința din ochii lui pentru decizia ei de a-i veni în ajutor pe câmpul de luptă astăzi. După victoria lor, ea s-a simțit îndreptățită; știa că luase decizia corectă, oricât de grea fusese. Ea își pierduse zeci de oameni aici astăzi și a plâns pierderea lor. Cu toate acestea, știa și că, dacă nu s-ar fi întors, Darius și toți ceilalți care stăteau aici ar fi cu siguranță morți.

Văzându-l pe Darius stând acolo, înfruntându-se atât de curajos împotriva Imperiului, a făcut-o să se gândească la Thorgrin și inima i s-a frânt când se gândea la el. Se simțea hotărâtă să răsplătească curajul lui Darius, indiferent de cost.

„Suntem aici pregătiți să vă susținem cauza”, a spus Gwendolyn. Ea a atras atenția lui Darius, Bokbu și a tuturor celorlalți, în timp ce toți sătenii rămași s-au întors către ea. „Ne-ați primit când aveam nevoie de ea și suntem aici pregătiți să vă sprijinim atunci când aveți nevoie. Împrumutăm armele noastre ale tale, cauza noastră a ta. La urma urmei, este o cauză. Dorim să ne întoarcem în patria noastră în libertate – voi doriți să vă eliberați patria în libertate. Fiecare împărtășim același asupritor.”

Darius s-a uitat înapoi la ea, clar atins, iar Bokbu a făcut un pas înainte în mijlocul grupului și a rămas acolo, cu fața ei în tăcerea densă, toți oamenii lor uitându-se.

„Vedem astăzi aici ce decizie grozavă am luat de a vă primi”, a spus el mândru. „Ne-ați răsplătit cu mult peste visele noastre și am fost foarte răsplătiți. Reputația voastră, voi din Inel, ca războinici onorabili și adevărați, a rămas adevărată. Și suntem pentru totdeauna în datoria ta.”

A tras aer în piept.

„Avem nevoie de ajutorul tău”, a continuat el. „Dar mai mulți oameni pe câmpul de luptă nu este ceea ce avem nevoie. Mai mulți dintre oamenii tăi nu vor fi de ajuns – nu cu războiul care vine. Dacă doriți cu adevărat să ne ajutați cauza, ceea ce avem nevoie este să ne găsiți întăriri. Dacă avem o șansă, vom avea nevoie de zeci de mii de oameni care să ne vină în ajutor.”

Gwen se uită înapoi, cu ochii mari.

„Și unde să găsim acești zeci de mii de cavaleri?”

Bokbu privi sumbru înapoi.

„Dacă există undeva un oraș de oameni liberi în interiorul Imperiului, un oraș dornic să ne vină în ajutor – și asta este un mare *dacă* – atunci s-ar afla în cel de-al doilea Inel.”

Gwen se uită în urmă, nedumerită.

„Ce ne ceri?” ea a intrebat.

Bokbu se uită înapoi, solemn.

„Dacă vrei cu adevărat să ne ajuți”, a spus el, „te rog să te angajezi într-o misiune imposibilă. Îți cer să faci ceva și mai greu și mai periculos decât să ni te alături pe câmpul de luptă. Vă rog să vă îmbarcați în planul dumneavoastră inițial, în misiunea în care urma să vă porniți astăzi. Vă rog să traversați Marea Deșeuri; să caute Al Doilea Inel; și dacă ajungi acolo în viață, dacă chiar există, să-și convingi armatele să se unească pentru cauza noastră. Aceasta este singura șansă pe care o avem de a câștiga acest război.”

Se uită înapoi, sumbru, tăcerea atât de densă încât Gwen nu putea auzi decât vântul foșnind prin deșert.

„Nimeni nu a traversat vreodată Marea Deșeuri”, a continuat el. „Nimeni nu a confirmat vreodată existența celui de-al Doilea Inel. Este o sarcină imposibilă. Un marș spre sinucidere. Urăsc să te întreb. Cu toate acestea, este ceea ce avem cea mai mare nevoie.”

Gwendolyn l-a examinat pe Bokbu, a observat seriozitatea de pe chipul lui și ea a meditat îndelung la cuvintele lui.

„Vom face tot ce este necesar”, a spus ea, „orice servește cel mai bine cauzei tale. Dacă aliații se află de cealaltă parte a Marii Deșeuri, atunci așa să fie. Vom marșa imediat. Și ne vom întoarce cu armatele la dispoziție.”

Bokbu, cu lacrimi în ochi, făcu un pas înainte și o îmbrățișă pe Gwendolyn.

„Ești o adevărată regină”, a spus el. „Oamenii tăi sunt norocoși să te aibă.”

Gwen se întoarse către oamenii ei și îi văzu pe toți privind înapoi solemn, fără teamă. Ea știa că o vor urma oriunde.

— Pregătește-te să mărșăluiești, spuse ea. „Vom traversa Marea Deșeuri. Vom găsi Al Doilea Inel. Sau vom muri încercând.”

*

Sandara stătea acolo, simțindu-se sfâșiată în timp ce îl privea pe Kendrick și oamenii lui pregătindu-se să înceapă călătoria spre Marea Deșeuri. De cealaltă parte se aflau Darius și oamenii ei, oamenii cu care fusese crescută, singurii oameni pe care îi cunoscuse vreodată, pregătindu-se să se întoarcă, să-și adună satele pentru a lupta împotriva Imperiului. Se simțea despărțită la mijloc și nu știa în ce direcție să se întoarcă. Nu suporta să-l vadă pe Kendrick dispărând pentru totdeauna; și totuși nici ea nu suporta să-și abandoneze oamenii.

Kendrick, terminând de pregătit armura și de învelit sabia, ridică privirea și îi întâlni privirea. Părea să știe la ce se gândea ea – știa întotdeauna. Ea putea vedea, de asemenea, rănirea în ochii lui, o neliniște față de ea; ea nu l-a învinuit — în tot acest timp în Imperiu ea ținuse distanța față de el, locuise în sat în timp ce el locuia în peșteri. Era intenționată să-și onoreze bătrânii, să nu se căsătorească cu o altă rasă.

Și totuși, își dădu seama, ea nu onorase dragostea. Ce era mai important? A onora legile familiei sau a-și onora inima? În fiecare zi se chinuise din cauza asta.

Kendrick se îndreptă spre ea.

— Mă aștept că vei rămâne în urmă cu oamenii tăi? întrebă el, cu o grijă în voce.

Ea se uită la el, sfâșiată, angoasă și nu știa ce să spună. Ea însăși nu știa răspunsul. Se simțea înghețată în spațiu, în timp, își simțea picioarele înrădăcinate pe podeaua deșertului.

Deodată, Darius a venit lângă ea.

— Sora mea, spuse el.

Ea se întoarse și dădu din cap către el, recunoscătoare pentru distragere, în timp ce el îi trecu un braț în jurul umărului și se uită la Kendrick.

— Kendrick, spuse el.

Kendrick dădu din cap cu respect.

„Știi dragostea pe care o am pentru tine”, a continuat Darius. „Egoist, vreau să rămâi.”

A tras aer în piept.

— Și totuși, te implor să mergi cu Kendrick.

Sandara se uită la el, șocată.

"Dar de ce?" ea a intrebat.

„Văd dragostea pe care o ai pentru el și el pentru tine. O dragoste ca aceasta nu vine de două ori. Trebuie să-ți urmezi inima, indiferent de ceea ce gândesc oamenii noștri, indiferent de legile noastre. Asta contează cel mai mult."

Sandara se uită la fratele ei mai mic, atinsă; era impresionată de înțelepciunea lui.

„Chiar ai crescut de când te-am părăsit", a spus ea.

„Nu îndrăzni să-ți abandonezi poporul și nu îndrăzni să mergi cu el", se auzi o voce severă.

Sandara se întoarse să-l vadă pe Zirk, auzind și făcând un pas înainte, alături de câțiva dintre bătrâni.

„Locul tău este aici, cu noi. Dacă mergi cu acest om, nu vei fi binevenit înapoi aici."

— Și ce treabă ai ta? întrebă Darius furios, apărând-o.

— Ai grijă, Darius, spuse Zirk. „Poți să conduci această armată deocamdată, dar nu ne conduci pe noi. Nu te preface că vorbești în numele poporului nostru."

„Vorbesc pentru sora mea", a spus Darius, „și voi vorbi pentru oricine doresc".

Sandara l-a observat pe Darius strângând pumnul pe mânerul sabiei în timp ce se uita în jos pe Zirk, iar ea întinse rapid mâna și puse o mână liniștitoare pe încheietura lui.

„Decizia este a mea de luat", i-a spus ea lui Zirk. „Și am reușit deja", a spus ea, simțind un val de indignare și hotărând brusc. Nu i-a lăsat pe acești oameni să ia o decizie pentru ea. Ea le permitea bătrânilor să-și dicteze viața de când știa și acum, venise momentul.

„Kendrick este iubitul meu", spuse ea, întorcându-se către Kendrick, care se uită înapoi la ea surprins. În timp ce spunea cuvintele, știa că sunt adevărate și simți o astfel de iubire pentru el, simți un val de vinovăție pentru că nu l-a îmbrățișat mai devreme înaintea celorlalți. „Poporul lui este poporul meu. El este al meu și eu sunt al lui. Și nimic, nimeni, nici tu, nici nimeni, nu ne poate despărți."

Se întoarse spre Darius.

— La revedere, fratele meu, spuse ea. „Mă voi alătura lui Kendrick".

Darius zâmbi larg, în timp ce Zirk se încruntă înapoi.

„Nu ne mai uitați niciodată la fețele”, a scuipat el, apoi s-a întors și a plecat, bătrânii i s-au alăturat.

Sandara s-a întors la Kendrick și a făcut ceea ce își dorise de când sosiseră cei doi aici. L-a sărutat deschis, fără teamă, în fața tuturor, reușind în sfârșit să-și exprime dragostea pentru el. Spre marea ei bucurie, el a sărutat-o înapoi, luând-o în brațe.

— Fii în siguranță, frate, spuse Sandara.

„Și tu, sora mea. Ne vom revedea.”

„În această lume sau în alta”, a spus ea.

Cu asta, Sandara s-a întors, l-a luat de braț pe Kendrick și, împreună, s-au alăturat oamenilor lui, îndreptându-se spre Marea Deșeuri, spre o moarte sigură, dar ea era gata să meargă oriunde în lume, atâta timp cât era alături de Kendrick.

CAPITOLUL OPT

Godfrey, Akorth, Fulton, Merek și Ario, îmbrăcați în pelerinele finienilor, au mers pe străzile strălucitoare din Volusia, toți de gardă, strânși împreună și foarte încordați. Zumzetul lui Godfrey dispăruse cu mult timp în urmă, iar el a navigat pe străzile necunoscute, cu sacii de aur la brâu, blestemându-se pentru că s-a oferit voluntar pentru această misiune și năvălindu-și creierul pentru ce să facă mai departe. Ar da orice de băut chiar acum.

Ce idee groaznică și îngrozitoare avusese să vină aici. De ce naiba avusese un moment atât de stupid de cavalerism? Oricum, ce era cavalerismul? el s-a intrebat. Un moment de pasiune, de abnegație, de nebunie. Pur și simplu i-a făcut gâtul să se usuce, inima să-i bată cu putere, mâinile să-i tremure. Ura sentimentul, ura fiecare secundă din el. Și-a dorit să-și țină gura mare. Cavalerismul nu era pentru el.

Sau a fost?

Nu mai era sigur de nimic. Tot ce știa acum era că vrea să supraviețuiască, să trăiască, să bea, să fie oriunde în afară de aici. Ce nu ar da pentru o bere acum. Ar schimba cel mai eroic act din lume pentru o halbă de bere.

„Și cine este exact ceea ce vom plăti?” întrebă Merek, venind lângă el în timp ce mergeau împreună pe străzi.

Godfrey i-a zguduit creierul.

„Avem nevoie de cineva în armata lor”, a spus el în cele din urmă. „Un comandant. Nu prea sus. Cineva destul de sus. Cineva căruia îi pasă mai mult de aur decât de ucidere.”

„Și unde vom găsi o astfel de persoană?” întrebă Ario. „Nu putem merge exact în barăcile lor.”

„Din experiența mea, există un singur loc de încredere pentru a găsi pe cineva cu morală imperfectă”, a spus Akorth. „Tavernele”.

— Acum vorbești, spuse Fulton. „Acum, în sfârșit, cineva vorbește cu sens.”

„Sună ca o idee îngrozitoare”, a replicat Ario. „Se pare că vrei doar o băutură.”

— Ei bine, da, spuse Akorth. „Și care este rușinea în asta?”

"Ce crezi?" replică Ario. — Că doar o să intri într-o tavernă, să găsești un comandant și să-l cumperi? Că este atât de ușor?”

„Ei bine, copilul are în sfârșit dreptate în privința ceva”, a intervenit Merek. „Este o idee proastă. Ar arunca o privire la aurul nostru, ne-ar ucide și l-ar lua pentru ei.

„De aceea nu ne aducem aurul”, a spus Godfrey, hotărând.

„Huh?” întrebă Merek, întorcându-se spre el. „Atunci ce vom face cu el?”

— Ascunde-o, spuse Godfrey.

„Ascunde tot aurul?” întrebă Ario. "Esti suparat? Am adus prea multe așa cum sunt. E suficient să cumperi jumătate din oraș.”

— Tocmai de aceea o să ascundem, spuse Godfrey, încântându-se la idee. „Găsim persoana potrivită, la prețul corect, în care putem avea încredere și o vom conduce la asta.”

Merek a ridicat din umeri.

„Aceasta este o misiune prostească. Merge din rău în mai rău. Te-am urmărit, Dumnezeu știe de ce. Ne conduci la mormintele noastre.”

„M-ai urmărit pentru că crezi în onoare, în curaj”, a spus Godfrey. „M-ai urmărit pentru că, din momentul în care ai făcut-o, am devenit frați. Frați cu vitejie. Și frații nu se părăsesc unii pe alții.”

Ceilalți au tăcut în timp ce mergeau, iar Godfrey a fost surprins de el însuși. Nu înțelegea pe deplin această strigă a lui care ieșea la suprafață din când în când. Tatăl lui vorbea? Sau el?

Au întors un colț și orașul s-a deschis, iar Godfrey a fost copleșit încă o dată de frumusețea lui. Totul strălucește, străzi căptușite cu aur, împletite cu canale de apă de mare, lumină peste tot, reflectându-se în aur, orbindu-l. Străzile erau pline de forță și aici, iar Godfrey a luat în aer mulțimile dese, uimit. Umărul i s-a lovit de mai multe ori și a avut grijă să-și țină capul în jos pentru ca soldații Imperiului să nu-l detecteze.

Soldații, în toate felurile de armură, mărșăluiau încoace și încolo în toate direcțiile, presărați cu nobili și cetățeni ai Imperiului, oameni uriași cu pielea galbenă identificabilă și coarne mici, mulți cu standuri, vânzând

mărfuri în sus și în jos pe străzile Volusiei. Godfrey a zărit și femeile Imperiului, pentru prima dată, la fel de înalte ca bărbații și cu umerii largi, arătând aproape la fel de mari ca unii dintre bărbații din spate în Inel. Coarnele lor erau mai lungi, mai ascuțite și străluceau de un albastru acva. Păreau mai sălbatici decât bărbații. Godfrey nu și-ar dori să se găsească într-o luptă cu niciunul dintre ei.

— Poate că putem să ne culcăm cu unele dintre femei cât suntem aici, spuse Akorth cu un eructat.

„Cred că ți-ar tăia gâtul la fel de fericiți", a spus Fulton.

Akorth ridică din umeri.

— Poate că le-ar face pe amândouă, spuse el. „Cel puțin aș muri fericit."

Pe măsură ce mulțimile se îngroșau, împingându-și drum pe mai multe străzi ale orașului, Godfrey, transpirat, tremurând de anxietate, s-a forțat să fie puternic, să fie curajos, să se gândească la toți cei din sat, la sora lui, care avea nevoie de ajutorul lor. . S-a gândit la cifrele cu care se confruntau. Dacă ar putea îndeplini această misiune, poate că ar putea face o diferență, poate că i-ar putea ajuta cu adevărat. Nu era calea îndrăzneață și glorioasă a fraților săi războinici; dar era calea lui și singura cale pe care o cunoștea.

Când cotiră un colț, Godfrey ridică privirea în față și văzu exact ce căuta: acolo, în depărtare, un grup de bărbați a venit revărsându-se dintr-o clădire de piatră, luptându-se unii cu alții, o mulțime formându-se în jurul lor, aplaudă. Au aruncat cu pumni și s-au împiedicat într-un mod pe care Godfrey l-a recunoscut imediat: beat. Beţivii, gândi el, arătau la fel oriunde în lume. Era o fraternitate de proști. A văzut un mic banner negru zburând deasupra stabilimentului și a știut imediat ce era.

— Acolo, spuse Godfrey, de parcă s-ar uita la o mecca sfântă. „Asta ne dorim."

„Cea mai curată tavernă pe care am văzut-o vreodată", a spus Akorth.

Godfrey a observat fațada elegantă și a fost înclinat să fie de acord cu el.

Merek a ridicat din umeri.

„Toate tavernele sunt la fel, odată ce ai intrat. Vor fi la fel de beți și proști aici precum ar fi în orice loc."

— Genul meu de oameni, spuse Fulton, lingându-și buzele de parcă ar fi gustat deja berea.

„Și cum ar trebui să ajungem acolo?” întrebă Ario.

Godfrey se uită în jos și văzu la ce se referea: strada se termina într-un canal. Nu era nicio modalitate de a merge acolo.

Godfrey a privit cum un vas mic de aur trăgând la picioarele lor, doi oameni ai Imperiului înăuntru, și i-a văzut sărind afară, leagă barca de un stâlp cu o frânghie și l-au lăsat acolo în timp ce intrau în oraș, fără să se uite înapoi. Godfrey a văzut armura de pe unul dintre ei și și-a dat seama că erau ofițeri și nu avea de ce să-și facă griji pentru barca lor. Știau, clar, că nimeni nu va fi vreodată atât de prost încât să îndrăznească să le fure barca.

Godfrey și Merek schimbară o privire înțelegătoare în același moment. Minți mari, își dădu seama Godfrey, gândeau la fel; sau cel puțin minți grozave care își văzuseră amândoi partea lor de temnițe și alei din spate.

Merek făcu un pas înainte, își scoase pumnalul și tăie frânghia groasă și, pe rând, toți se îngrămădiră în micul vas auriu, care se legăna sălbatic în timp ce făceau ei. Godfrey se lăsă pe spate și cu cizma îi împinse de pe doc.

Au alunecat pe căile navigabile, legănându-se, iar Merek a apucat vâsla lungă și a condus, vâslând.

— Aceasta este o nebunie, spuse Ario, aruncând o privire înapoi spre ofițeri. „S-ar putea să se întoarcă.”

Godfrey se uită drept înainte și dădu din cap.

„Atunci mai bine vâslim mai repede”, a spus el.

CAPITOLUL NOUĂ

Volusia stătea în mijlocul deșertului nesfârșit, cu podeaua verde crăpată și uscată, tare ca piatra sub picioarele ei, și se uita drept înainte, înfruntând anturajul din Dansk. Stătea acolo mândră, cu o duzină dintre cei mai apropiați consilieri ai ei în spatele ei și se înfrunta cu două duzini de oameni ai lor, tipic Imperiului, înalți, cu umerii largi, cu pielea galbenă strălucitoare, ochii roșii strălucitori și două coarne mici. Singura diferență vizibilă a acestui popor din Dansk a fost că, de-a lungul timpului, și-au crescut coarnele în lateral, în loc să fie drept în sus.

Volusia s-a uitat peste umeri și a văzut așezat la orizont orașul pustiu Dansk, înalt, suprem de impunător, ridicându-se la o sută de picioare în cer, cu pereții verzi de culoarea deșertului, făcuți din piatră sau cărămidă — nu putea. spune care. Orașul era modelat într-un cerc perfect, parapeți în vârful zidului, iar între ei, soldații staționați la fiecare zece picioare, cu fața la fiecare stație, veghând, privind fiecare colț de deșert. Părea impenetrabil.

Dansk se afla direct la sud de Maltolis, la jumătatea distanței dintre orașul prințului nebun și capitala din sud, și era o fortăreață, o răscruce esențială. Volusia auzise de multe ori despre asta de la mama ei, dar nu se vizitase niciodată. Ea spusese întotdeauna că nimeni nu poate lua Imperiul fără a lua Dansk.

Volusia se uită înapoi la liderul lor, stând în fața ei cu trimisul său, îngâmfată, zâmbindu-i cu aroganță. Arăta altfel decât ceilalți, clar liderul lor, cu un aer de încredere, mai multe cicatrici pe față și cu două împletituri lungi care îi coborau de la cap până la talie.

Stătuseră astfel în tăcere, fiecare așteptând ca celălalt să vorbească, fără niciun sunet în afară de cel al vântului urlator din deșert.

În cele din urmă, probabil că s-a săturat să aștepte și a spus:

— Deci vrei să intri în orașul nostru? el a intrebat-o. „Tu și oamenii tăi?”

Volusia se uită înapoi, mândră, încrezătoare și lipsită de expresie.

„Nu vreau să intru în el”, a spus ea. „Îmi doresc să o iau. Am venit să vă ofer condiții de predare.”

El a privit-o în gol câteva secunde, de parcă ar fi încercat să-i înțeleagă cuvintele, apoi, în cele din urmă, ochii lui s-au deschis larg de surprindere. Se lăsă pe spate și râse în hohote, iar Volusia se înroși.

"Noi?!" el a spus. „ *Predare!?* ”

A țipat de râs, de parcă ar fi auzit cea mai amuzantă glumă din lume. Volusia s-a uitat înapoi calmă și a observat că toți soldații care i se alăturau nu râdeau – nici măcar nu zâmbeau. Se uitară la ea cu seriozitate.

„Ești doar o fată”, a spus el în cele din urmă, părând amuzat. „Nu știți nimic despre istoria Dansk, despre deșertul nostru, despre poporul nostru. Dacă ai fi avut-o, ai ști că nu ne- *am* predat *niciodată* . Nici *o dată* . Nu în zece mii de ani. Nu *oricui* . Nici măcar armatelor lui Atlow cel Mare. Nici o dată Dansk nu a fost cucerit.”

Zâmbetul i s-a transformat într-o încruntare.

„Și acum ai ajuns”, a spus el, „o fată tânără proastă, care apare de nicăieri, cu o duzină de soldați și ne cere să ne predăm? De ce nu ar trebui să te omor chiar acum sau să te duc în temnițele noastre? Cred că tu ești cel care ar trebui să negociezi termenii de capitulare. Dacă te îndepărtez, acest deșert te va ucide. Apoi, din nou, dacă te iau, s-ar putea să te ucid.”

Volusia se uită înapoi calmă, fără să tresară niciodată.

— Nu-ți voi oferi condițiile mele de două ori, spuse ea calmă. „Predați-vă acum și vă voi cruța toată viața.”

Se uită înapoi la ea, uluit, de parcă și-ar fi dat seama în sfârșit că vorbea serios.

„Ești înșelată, tânără. Ai suferit prea mult timp sub soarele deșertului.”

Ea se uită înapoi, cu ochii întunecați.

„Nu sunt o fată tânără”, a răspuns ea. „Eu sunt marea Volusia a marelui oraș Volusia. Eu sunt Zeița Volusia. Iar tu, și toate ființele de pe pământ, îmi sunteți supuși.”

Se uită la ea, cu expresia schimbându-se, uitându-se înapoi la ea de parcă ar fi fost supărată.

— Tu nu ești Volusia, spuse el. „Volusia este mai în vârstă. Am cunoscut-o chiar eu. A fost o experiență foarte neplăcută. Și totuși văd asemănarea. Tu ești... fiica ei. Da, o pot vedea acum. De ce mama ta nu vine aici să vorbească cu noi? De ce te trimite pe tine, fiica ei?

„ *Eu* sunt Volusia”, a răspuns ea. „Mama mea este moartă. M-am asigurat de asta.”

Se uită înapoi la ea, expresia lui devenind serioasă. Pentru prima dată, părea nesigur.

— S-ar putea să fi putut să-ți ucizi mama, spuse el. „Dar ești nebun să ne amenințe. Nu suntem o femeie fără apărare, iar oamenii tăi din Volusia sunt departe de aici. Ai fost nebun să te aventurezi atât de departe de cetatea ta. Crezi că poți lua orașul nostru cu o duzină de soldați? întrebă el, eliberând și strângând mânerul sabiei de parcă s-ar fi gândit să o omoare.

Ea a zâmbit încet.

„Nu pot să suport cu o duzină”, a spus ea. — Dar o pot suporta cu două sute de mii.

Volusia a ridicat un pumn sus în aer, strângând sceptrul de aur, ridicându-l din ce în ce mai sus, fără să-și ia niciodată ochii de la el și, în timp ce o făcea, a privit chipul liderului trimis din Dansk privind în spatele ei și transformându-se în panică. și șoc. Nu trebuia să se întoarcă pentru a ști la ce privea el: cele două sute de mii de soldați ai ei maltolisieni, ocolise dealul la semnalul ei și se întinseseră peste tot orizontul. Acum, liderul Dansk cunoștea amenințarea cu care se confruntă orașul său.

Întregul său trimis se înțepă, părând îngrozit și nerăbdător să alerge înapoi în siguranța orașului lor.

— Armata maltolisiană, spuse liderul lor, cu vocea înspăimântătoare pentru prima dată. „Ce caută ei aici, cu tine?”

Volusia îi zâmbi înapoi.

„Sunt o zeiță”, a spus ea. „De ce nu m-ar servi pe mine?”

Acum se uită înapoi la ea cu o privire de uimire și surpriză.

— Cu toate acestea, nu ai îndrăzni să-l ataci pe Dansk, spuse el, cu vocea tremurândă. „Suntem sub protecția directă a capitalei. Armata Imperiului se numără la milioane. Dacă ne-ai lua orașul, ar fi obligați să riposteze. Ați fi cu toții măcelăriți la momentul potrivit. Nu puteai câștiga. Ești așa de nesăbuit? Sau atât de prost?”

Ea își ținu zâmbetul, bucurându-se de disconfortul lui.

— Poate un pic din ambele, spuse ea. „Sau poate că sunt dornic să testez noua mea armată și să le perfecționez abilitățile asupra ta. Este marea ta nenorocire că stai în cale, între oamenii mei și capitală. Și nimic, nimic, nu îmi va sta în cale.”

El o aruncă cu privirea, chipul lui transformându-se într-un rânjet. Cu toate acestea, acum, pentru prima dată, putea vedea o adevărată panică în ochii lui.

„Am venit să discutăm termenii și nu îi acceptăm. Ne vom pregăti pentru război, dacă asta doriți. Amintește-ți doar: ai adus asta asupra ta."

Își dădu brusc zerta cu un strigăt și se întoarse, împreună cu ceilalți, și plecă în galop, convoiul lor stârnind un nor de praf.

Volusia a descălecat lejer de pe zerta ei, s-a întins și a apucat o suliță scurtă, aurie, în timp ce comandantul ei, Soku, s-a întins și i-a dat-o.

Ea ridică o mână spre vânt, simți briza, miji un ochi și ținti.

Apoi s-a aplecat în față și a aruncat-o.

Volusia a privit cum sulița zbura într-un arc înalt prin aer, la cincizeci de metri, apoi a auzit, în cele din urmă, un strigăt grozav și bubuitul satisfăcător al suliței lovind carnea. Ea a privit încântată cum se bloca în spatele liderului. A strigat, căzând de pe zerta lui și a aterizat pe podeaua deșertului, răsturnând.

Anturajul lui s-a oprit și a privit în jos, îngrozit. Stăteau acolo pe zerta, ca și cum ar fi dezbătut dacă să se oprească și să-l prindă. S-au uitat înapoi și i-au văzut pe toți oamenii Volusiei la orizont, mărșăluind acum și, în mod clar, s-au gândit mai bine. S-au întors și au plecat în galop, îndreptându-se spre porțile orașului, abandonându-și liderul pe podeaua deșertului.

Volusia a călărit cu anturajul ei până a ajuns la liderul muribund și a descălecat lângă el. În depărtare, a auzit trântirea de fier și a observat anturajul lui intrând în Dansk, o grilajă uriașă de fier trântindu-se în spatele lor și ușile duble de fier ale orașului s-au închis după ei, creând o fortăreață de fier.

Volusia s-a uitat în jos la liderul muribund, care s-a întors pe spate și a ridicat privirea la ea îndurerat și șoc.

„Nu poți răni un om care vine să discute", a spus el, revoltat. „Este împotriva oricărei legi a Imperiului! Niciodată nu s-a mai făcut așa ceva!"

— N-am intenționat să te rănesc, spuse ea, îngenunchând lângă el, întinzând mâna și atingând axul suliței. Ea îi băgă sulița adânc în inima lui, fără să-i dea drumul până când în cele din urmă el încetă să se zvârcolească și își răsuflă ultima suflare.

Ea a zâmbit larg.

„Am vrut să te ucid."

CAPITOLUL ZECE

Thor stătea la prova micului vas cu pânze, frații lui stăteau în spatele lui, cu inima bătându-i cu nerăbdare, în timp ce curentul îi ducea direct spre mica insulă din fața lor. Thor ridică privirea, studie stâncile ei cu mirare; nu văzuse niciodată așa ceva. Pereții erau perfect netezi, un granit alb, solid, sclipind sub cei doi sori și se ridicau drept în sus, la sute de metri înălțime. Insula în sine era în formă de cerc, baza sa înconjurată de bolovani și era greu de gândit în mijlocul lovirii neîncetate a valurilor. Părea inexpugnabil, imposibil de scalat pentru orice armată.

Thor își ridică o mână la ochi și miji la soare. Stâncile păreau să se oprească la un moment dat, să se termine într-un platou înalt de sute de metri. Cine ar locui acolo sus, în vârf, va trăi în siguranță pentru totdeauna, și-a dat seama Thor. Presupunând că cineva locuia acolo sus.

În vârf, plutind deasupra insulei ca o aureolă, se afla un inel de nori, roz moale și violet, acoperindu-l de razele aspre ale soarelui, ca și cum acest loc ar fi încununat de Dumnezeu însuși. Aici se agita o adiere blândă, aerul plăcut și blând. Thor putea simți chiar și de aici că era ceva special în acest loc. Se simțea magic. Nu se simțise așa de când ajunsese pe pământul castelului mamei sale.

Toți ceilalți și-au ridicat privirea, cu expresii de uimire peste fețele lor.

„Cine crezi că locuiește aici?” O'Connor le-a pus întrebarea cu voce tare în mintea tuturor.

„Cine—sau ce?” întrebă Reece.

— Poate că nimeni, spuse Indra.

— Poate că ar trebui să navigam mai departe, spuse O'Connor.

— Și sări peste invitație? întrebă Matus. „Văd șapte frânghii și suntem șapte.”

Thor a examinat stâncile și, privind îndeaproape, a văzut șapte frânghii de aur atârnând de sus în jos până la țărmuri, sclipind în soare. El s-

a intrebat.

„Poate că cineva ne așteaptă”, a spus Elden.

— Sau să ne ispitească, spuse Indra.

"Dar cine?" întrebă Reece.

Thor ridică privirea în sus, toate aceleași gânduri trecându-i prin minte. Se întrebă cine putea ști că vor veni. Erau urmăriți cumva?

Stăteau cu toții în barcă tăcuți, clătinându-se în apă, în timp ce curentul îi apropia din ce în ce mai mult.

„Adevărata întrebare”, întrebă Thor cu voce tare, rupând în cele din urmă tăcerea, „este dacă sunt prietenoși – sau dacă aceasta este o capcană?”

„Contează vreo diferență?” întrebă Matus, venind lângă el.

Thor clătină din cap.

— Nu, spuse el, strângând mânerul sabiei. „O vom vizita oricum. Dacă sunteți prieten, îi vom îmbrățișa; dacă sunt dușmani, îi vom ucide.”

Curenții s-au înălțat și valuri lungi și ondulate și-au purtat barca până la țărmul îngust de nisip negru care înconjura locul. Barca lor s-a spălat ușor, găzduindu-se pe ea și, în timp ce a făcut, toți au sărit afară dintr-o dată.

Thor apucă mânerul sabiei, pe tăiș, și se uită în jur în toate direcțiile. Nu era nicio mișcare pe plajă, nimic altceva decât izbucnirea valurilor.

Thor s-a dus la baza stâncilor, și-a pus palma pe ele, a simțit cât de netede erau, a simțit căldura și energia radiind din ele. Examină frânghiile care se ridicau drept pe stâncă, învelindu-și sabia și apucându-se de una.

A tras de ea. Nu a dat.

Rând pe rând ceilalți i s-au alăturat, fiecare apucând o frânghie și trăgând de ea.

„Va ține?” se întrebă O'Connor cu voce tare, privind drept în sus.

Toți au ridicat privirea, întrebându-se clar același lucru.

„Există o singură modalitate de a afla”, a spus Thor.

Thor apucă frânghia cu ambele mâini, sări în sus și și-a început ascensiunea. Peste tot în jurul lui ceilalți făceau la fel, toți escaladând stâncile ca niște capre de munte.

Thor urca și urca, cu mușchii dureri, arzând sub soare. Transpirația îi curgea pe gât, îi ustura ochii și îi tremurau toate membrele.

Și totuși, în același timp, era ceva magic în aceste frânghii, ceva energie care l-a susținut – și pe ceilalți – și l-a făcut să urce mai repede decât ar fi avut vreodată, de parcă frânghiile l-ar trage în sus.

Mult mai devreme decât își imaginase posibil, Thor se trezi atingând vârful; a întins mâna și a fost surprins să se trezească apucându-se de iarbă și pământ. Se ridică, rostogolindu-se pe o parte, pe iarba moale, epuizat, respirând greu, membrele dureroase. Peste tot în jurul lui, i-a văzut sosind și pe ceilalți. Au reușit. Ceva îi dorise acolo sus. Thor nu știa dacă asta era motiv de liniștire sau de îngrijorare.

Thor a luat un genunchi și și-a scos sabia, imediat pe tăiș, neștiind la ce să se aștepte aici sus. Peste tot în jurul lui făceau la fel frații săi, toți ridicându-se în picioare și intrând instinctual într-o formație semicirculară, păzindu-și spatele unul altuia.

Totuși, în timp ce Thor stătea acolo, privind afară, a fost șocat de ceea ce a văzut. Se așteptase să vadă un inamic în fața lui, se așteptase să vadă un loc stâncos, sterp și pustiu.

În schimb, nu a văzut pe nimeni acolo care să-i întâmpine. Și în loc de stâncă, a văzut cel mai frumos loc pe care a pus vreodată ochii: acolo, întinși în fața lui, erau dealuri înverzite, luxuriante de flori, frunziș și fructe, scânteind în soarele dimineții. Temperatura aici sus a fost perfectă, mângâiată de briza blândă a oceanului. Erau livezi de fructe, vii luxuriante, locuri de o asemenea generozitate și frumusețe, încât a făcut imediat să dispară toată tensiunea lui. Își înveli sabia în teacă, în timp ce ceilalți se relaxau și ei, toți uitându-se la acest loc al perfecțiunii. Pentru prima dată de când plecase din țara morților, Thor simțea că se putea relaxa cu adevărat și să-și lase garda jos. Acesta era un loc pe care nu se grăbea să plece.

Thor era nedumerit. Cum ar putea un loc atât de minunat și temperat să existe în mijlocul unui ocean nesfârșit și neiertător? Thor s-a uitat în jur și a văzut o ceață blândă atârnând peste tot, și-a ridicat privirea și a văzut, sus, inelul de nori mov blânzi acoperind locul, adăpostindu-l, totuși permițând soarelui să treacă pe ici și pe colo - și știa în fiecare uncie din corpul lui că acest loc era magic. Era un loc de o atât de frumusețe fizică încât a făcut de rușine chiar și generozitatea Inelului.

Thor a fost surprins când a auzit ceea ce părea un țipăit îndepărtat; la început a crezut că doar mintea lui îi juca feste. Dar apoi a simțit un fior când l-a auzit din nou.

Și-a ridicat mâna la ochi și și-a ridicat privirea, studiind cerul. Ar fi putut jura că suna ca strigătul unui dragon – și totuși știa că nu era posibil. Ultimul dintre dragoni, știa el, murise cu Ralibar și Mycoples. El însuși fusese martor, acel moment fatidic al morții lor încă atârnând peste el ca un

pumnal în inima lui. Nu a trecut o zi în care să nu se gândească la bunul său prieten Mycoples, când să nu-și fi dorit să fie din nou alături de el.

A fost doar o dorință, a auzit acel strigăt? Ecoul unui vis uitat?

Strigătul a venit dintr-o dată din nou, sfâșiind cerurile, străpungând însăși țesătura aerului, iar inima lui Thor s-a ridicat, în timp ce se simțea amorțit de emoție și uimire. Ar putea sa fie?

În timp ce Thor își ridică mâna la ochi și se uită la cei doi sori, sus deasupra stâncilor, i se păru că a detectat conturul slab al unui dragon mic, care se învârtea în aer. Încremeni, întrebându-se dacă ochii îi jucau feste.

„Nu este un dragon?” întrebă deodată Reece cu voce tare.

— Nu este posibil, spuse O'Connor. „Nu au mai rămas dragoni în viață.”

Dar Thor nu era atât de sigur când urmărea conturul formei dispărând în nori. Thor privi înapoi în jos și studie împrejurimile lui. El s-a intrebat.

"Ce este locul asta?" întrebă Thor cu voce tare.

„Un loc de vise, un loc de lumină”, se auzi o voce.

Thor, surprins de vocea necunoscută, s-a învârtit, la fel ca toți ceilalți, și a fost șocat să vadă, în picioare în fața lor, un bărbat în vârstă, îmbrăcat într-o haină și glugă galbenă, purtând un toiag lung translucid, încrustat cu diamante, un amuletă neagră la capătul ei. Strălucea atât de strălucitor, încât Thor abia vedea.

Bărbatul purta un zâmbet relaxat și se îndreptă spre ei cu bunăvoință și își trase gluga înapoi, dezvăluind părul lung, auriu, ondulat și o față fără vârstă. Thor nu putea spune dacă avea optsprezece sau o sută de ani. O lumină emana de pe chipul lui, iar Thor a fost surprins de intensitatea ei. Nu mai văzuse nimic asemănător de când îl privise ultima dată pe Argon.

„Ai dreptate”, a spus el, în timp ce se uita la Thorgrin și se îndrepta direct spre el. Stătea doar la câțiva metri distanță, iar ochii lui verzi transluci se simțeau ca și cum ar fi ars prin el. „Să mă gândesc la fratele meu.”

"Fratele tau?" întrebă Thor, confuz.

Bărbatul dădu înapoi.

„Argon”.

Thor rămase cu gura căscată la bărbat, șocat.

„Argon!?” spuse Thor. "Fratele tau?" adăugă el, abia reușind să scoată cuvintele.

Bărbatul încuviință din cap, examinându-l, iar Thor se simți ca și cum ar fi văzut chiar în sufletul său.

„Ragon este numele meu”, a spus el. „Sunt geamănul lui Argon. Deși, desigur, nu semănăm prea mult. Cred că sunt cel mai frumos”, a adăugat el zâmbind.

Thor se holbă, fără cuvinte. Nu știa de unde să înceapă; habar nu avusese că Argon are un frate.

Încet, totul a început să aibă sens.

— Ne-ai adus aici, spuse Thor, procesând totul. „Acei curenți, această insulă, acele frânghii... Ai plănuit să venim aici.” Thor a pus totul împreună. „Ne-ați urmărit.”

Ragon dădu înapoi.

— Într-adevăr, am spus el. „Și sunt foarte mândru de tine. Am controlat mareele aici – a fost modul meu de a extinde ospitalitatea. Cei care ajung aici, pe această insulă, pot ajunge doar pentru că merită. A fi aici este o recompensă: o răsplată pentru cei care au dat dovadă de mare vitejie. Și voi – *toți* – ați trecut testul.”

Thor a auzit brusc țipătul puternic și definitiv al unui dragon – era sigur de data asta – și și-a ridicat privirea și a fost uimit să vadă un pui de dragon, cu anvergura aripilor de aproape trei metri, scufundându-se jos, învârtindu-se în cerc. A țipăt, un țipăt de dragon tânăr și și-a întins aripile în timp ce zbura în cercuri largi; apoi în cele din urmă a aterizat, așezându-se la doar câțiva metri lângă Ragon.

Stătea acolo, cu fața lui Thor și a celorlalți, și își coborî aripile, nemișcat și calm, privind înapoi cu mândrie.

Thor se uită înapoi mirat.

— Nu se poate, șopti el, fără suflare, examinându-l. Era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Părea în mod pozitiv antic. „L-am văzut pe ultimul dintre dragoni murind. L-am văzut eu însumi.”

— Dar nu ai văzut oul, spuse Ragon.

Thor se uită la el, nedumerit.

"Oul?"

Ragon dădu din cap.

„A lui Mycoples și Ralibar. Copilul lor. O fata."

Gura lui Thor a căzut de șoc și a simțit lacrimile curgând în timp ce examina dragonul într-o lumină cu totul nouă, în timp ce și-a dat seama,

pentru prima dată, cât de mult semăna ea cu Mycoples. Știa că era ceva familiar la ea.

— E frumoasă, spuse Thorgrin.

— O poți mângâia, spuse Ragon. „De fapt, ea a așteptat foarte mult să te cunoască. Știe totul despre ce ai făcut pentru mama ei. Ea a așteptat această zi.”

Thorgrin făcu un pas înainte, pas câte un pas, îngrijorat de ea, dar nerăbdător să o întâlnească. Ea se uită înapoi la el mândră, fără să clipească, cu solzi roșu-deschis și ochi verzi strălucitori și stătea înalt de vreo trei metri. Nu-și putea da seama dacă îi plăcea sau nu și simțea o energie intensă radiind din ea.

În timp ce se apropia, Thor ridică o mână și îi mângâie ușor partea laterală a feței, palma lui atingând solzii ei lungi. Ea toarcă mulțumită ca și el, și-a ridicat bărbia ca pentru a-l recunoaște, apoi și-a lăsat brusc capul în jos și, spre bucuria lui Thor, l-a trântit de pieptul lui. Cu limba ei lungă și zgârietură, ea linse fața lui Thor.

I-a zgâriat partea laterală a obrazului lui Thor, dar nu-l deranja. Știa că era un semn de afecțiune și se aplecă și o sărută pe cap. Solzii ei erau puternici și netezi, tineri, încă mai trebuiau să fie formați, mai moi decât erau ai părinților ei. Văzând-o, i-a adus înapoi toate amintirile, l-a făcut să-și dea seama cât de mult îi era dor de Mycoples – și l-a făcut să se simtă ca și cum ar fi avut-o din nou.

— Am iubit-o pe mama ta, îi spuse Thor încet. „Și te voi iubi la fel de mult.”

Dragonul toarcă din nou.

— Ai făcut-o destul de fericită, Thorgrin, spuse Ragon. „Singurul lucru de care are nevoie acum este un nume.”

Thor îl privi întrebător.

— Îmi ceri să o numesc?

Ragon dădu din cap.

„La urma urmei, este tânără”, a răspuns el. „Și nimeni nu a venit să o numească. As putea avea. Dar sarcina, știam, te aștepta.”

Thor închise ochii, încercând să permită unui nume să vină la el. În timp ce făcea el, se gândi la Mycoples și Ralibar și se întrebă ce nume și-ar fi dorit, ce nume i-ar onora cel mai bine pe părinții ei.

„Licopli”, se auzi Thor zgândind. „Îi vom numi Licopoli”.

Lycoples îi ridică gâtul și țipă, sufland foc direct în cer, o flacără mică, încă tânără, iar Thor sări înapoi, tresărit. Și-a întins aripile larg, și-a lăsat capul în jos și a sărit brusc în aer, învârtindu-se, zburând sus, din ce în ce mai sus, până când Thor a văzut-o dispărând din vedere, uimit.

„Am jignit-o?” întrebă Thor.

Ragon a zâmbit și a clătinat din cap.

— Dimpotrivă, spuse el. „Ea aprobă destul de mult.”

Ragon întinse mâna și strânse o mână pe umărul lui Thor și începu să-l conducă într-o plimbare.

— Vino, tânăre Thorgrin, spuse el. „Avem multe de discutat, iar această insulă este mult mai mare decât pare.”

*

Thor și ceilalți l-au urmat pe Ragon, șerpuindu-și drum prin insulă, luând totul în timp ce mergeau. Thor nu-i venea să creadă cât de mângâiat se simțea fiind aici, în prezența lui Ragon, mai ales după călătoria lor îndelungată pe un ocean nesfârșit și neiertător, după atâtea zile fără speranță sau pământ în vedere și cu proviziile lor scăzând atât de puțin. Și mai ales după ce a ieșit din țara morților. Se simțea ca și cum ar fi renascut, ca și cum ar fi ieșit din cele mai adânci trepte ale iadului la cele mai înalte niveluri ale paradisului.

Dar era mai mult decât atât. De asemenea, Thor se simțea profund acasă cu Ragon, se simțea mângâiat în prezența lui, la fel cum se simțise întotdeauna în jurul lui Argon. Într-un fel, el a simțit că a-l avea pe Ragon aici era ca și cum l-ai avea înapoi pe Argon.

Thor s-a simțit, de asemenea, incredibil de mângâiat de vederea lui Lycoples, care se învârtea sus, țipând din când în când pentru a-și face prezența cunoscută. El a ridicat privirea și a văzut-o și a fost încântat să o vadă. Îl făcu să se simtă de parcă Mycoples s-ar fi întors din nou cu el, de parcă o bucată din el ar fi fost restaurată.

Și totuși, chiar și cu toate acestea, mai era ceva în acest loc, altceva pe care Thor nu putea să-l detecteze, zăbovind chiar sub suprafață. Simțea ceva aici, o prezență, ceva pe care nu prea putea să pună degetul. Se simțea de parcă ar fi ceva aici așteptându-l, ceva care să-l facă din nou întreg. Nu înțelegea ce putea fi, aici, în acest loc gol din mijlocul nicăieri, dar tot îl roade, simțurile țipând la el că e ceva crucial aici, undeva pe această insulă.

Au mărșăluit ore întregi și totuși, în mod ciudat, Thor a constatat că picioarele lui nu erau obosite în acest loc. Era cel mai idilic loc pe care îl

văzuse vreodată, iar ei se plimbau prin dealuri ondulate, prin câmpuri luxuriante de verdeață, iar Thor se simțea de parcă ar fi fost legănat în brațele paradisului.

Au înălțat un deal și, în timp ce au făcut-o, Ragon s-a oprit, iar Thor s-a oprit lângă el. S-a uitat afară și a fost șocat de priveliște: acolo, în depărtare, stătea un castel făcut din lumină. Strălucea în soare, strălucind, arătând ca un nor auriu, dar în formă de castel. Avea o senzație translucidă, iar Thor și-a dat seama că castelul era în întregime compus din lumină.

Se întoarse mirat către Ragon.

— Castelul Luminii, explică Ragon.

Toți se uitau, tăcuți, Thor neștiind ce să spună.

"Este real?" întrebă Thor, rupând în cele din urmă tăcerea.

„La fel de real ca tine și cu mine”, a răspuns Ragon.

— Dar pare a fi făcut din lumină, spuse Reece, făcând un pas înainte. „Se poate intra cineva?”

— La fel de sigur pe cât ai putea intra în orice castel, răspunse Ragon. „Este cel mai puternic castel cunoscut de om. Totuși, pereții ei sunt făcuți din lumină.”

„Nu înțeleg cum poate fi asta”, a spus Thor. „Cum poate un castel să fie atât de ușor, dar atât de puternic?”

Ragon zâmbi.

„Veți descoperi că multe lucruri aici, pe Insula Luminii, nu sunt ceea ce par a fi. După cum am spus, acesta este un loc în care doar cei care merită au voie să intre.”

„Și ce este asta?” întrebă Matus.

Matus făcu semn către o altă clădire, iar Thor se întoarse împreună cu ceilalți și văzu o altă clădire de lumină, vizavi de castel, construită într-o arcadă joasă.

— Ah, spuse Ragon. „Mă bucur că ai subliniat-o. Acolo plănuiesc să te duc în continuare: arsenalul.”

„Armeria?” întrebă Elden plină de speranță.

Ragon dădu din cap.

„Deține tot felul de arme, arme care nu pot fi găsite nicăieri altundeva pe pământ”, a spus Ragon. „Arme destinate numai celor meritați.”

Ragon se întoarse și îi privi pe toți cu semnificație.

„Dumnezeu zâmbește pentru vitejia ta”, a spus el, „și este timpul pentru răsplata ta. Unele recompense sunt rezervate pentru următoarea viață – iar altele pentru aceasta. Nu numai morții se bucură de ei înșiși”, a spus el cu ochiul.

Ceilalți îl priveau surprinși.

— Vrei să spui că există arme acolo destinate nouă... începu O'Connor.

Dar Ragon era deja plecat, coborând dealul cu toiagul său, misterios de repede, deja la cincizeci de metri distanță, deși părea să meargă într-un ritm lejer.

Thor și ceilalți s-au privit mirați, apoi s-au întors cu toții și au coborât dealul, grăbindu-se să ajungă din urmă.

L-au urmat până la ușile duble, aurii, înalte ale armei și l-au privit cum Ragon întindea mâna cu toiagul și bătea în uși.

În timp ce făcea, s-a auzit o bubuitură extraordinară, răsunând de parcă bătea fierul cu un berbec. Thor nu putea înțelege cum ar putea fi așa; toiagul lui abia atinsese ușile luminii.

Încet, ușile se deschiseră larg, o lumină strălucind din interior, orbindu-l temporar pe Thor, făcându-l să ridice mâinile. Lumina s-a calmat și Ragon a intrat și, unul câte unul, au urmat cu toții.

Thor s-a uitat la tavanul cu arc înalt în timp ce mergea, la camera înălțată, la o sută de metri adâncime, luând totul cu uimire. O gamă nesfârșită de arme era aliniată de-a lungul pereților, șirurile și rândurile sale, arme forjate în aur și argint și oțel și bronz și cupru și metale pe care Thor nu le recunoștea. Pe lângă acestea se aflau tot felul de armuri, toate nou-nouțe, strălucitoare, modelate în cele mai neobișnuite și mai complicate modele pe care Thor le văzuse vreodată.

„Ați fost cu toții în țara morților și înapoi”, a spus Ragon. „V-ați dovedit cu toții. Ți-ai lăsat prietenii în urmă; v-ați lăsat familiile în urmă; ți-ai lăsat confortul în urmă. V-ați aventurat numai unul pentru celălalt, frații voștri. Ți-ai susținut jurământul solemn. Un jurământ de frați este mai puternic decât orice armă din lume. Și asta este ceva ce ai ajuns să înveți.”

Ragon se întoarse și făcu semn către pereți, către rândurile și rândurile de arme.

„Acum sunteți bărbați. La fel de mult – chiar mai mult – decât oricare alți bărbați, indiferent de vârsta ta. Este timpul să aveți armele

oamenilor, armura oamenilor. Acest arsenal este al tău, un dar de la Dumnezeu. Un dar de la Cel care veghează asupra ta.

„Alege”, a spus el, întorcându-se și zâmbind, fluturându-și toiagul. „Alege-ți armele și armura. Va fi arma pe care trebuie să o mânuiți o viață întreagă. Fiecare armă de aici are un destin special, iar arma pe care o alegi este destinată doar ție. Nu poate fi mânuit de nimeni altul. Nu poți alege altul. Închide ochii și lasă-ți arma să te cheme.”

Thorgrin se uită în jurul armei și, în timp ce o făcea, simți sabia lui, Sabia morților, vibrând în mână. O scoase din înveliș și o ridică, examinând-o cu mirare și, în timp ce făcea, fu șocat să vadă că craniile și oasele încrucișate din jurul mânerului încep să se miște, gura de fildeș deschizându-se ca și cum ar fi plâns. În timp ce privea, a auzit un zgomot emanând din el, iar gura a început să emită un geamăt.

Thor se uită în jos la mâna lui de parcă ar ține o creatură care se zvârcolește în ea și nu știa dacă să o arunce sau să o strângă mai ferm. Nu întâlnise niciodată o armă ca aceasta; era cu adevărat viu. L-a intimidat și l-a împuternicit.

Ragon a venit lângă el.

„Dețineți una dintre cele mai mari arme cunoscute de om”, a spus Ragon. „O sabie chiar și demonilor le este frică să o mânuiască. Nu vă înșelați: este foarte viu.”

— Se pare că plânge, spuse Thor, uitându-se la el.

„Este la fel de viu ca și tine”, a spus Ragon. „Acel geamăt pe care îl auzi este geamătul sufletelor pe care le-a luat; acele lacrimi sunt lacrimile morților. Este o armă greu de mânuit, o armă cu o minte proprie, o istorie proprie. O armă care trebuie îmblânzită. Cu toate acestea, este și o armă care alege și te-a ales pe tine. Nu l-ai mânui dacă nu ar vrea.

„Nu există nicio armă care să rivalizeze cu ea. Învață să-l mânuiești și să-l mânuiești bine. Armele de aici sunt pentru ceilalți, nu pentru tine.”

Thor dădu din cap înțelegând.

„Nu mi-aș dori nicio altă armă”, a răspuns el, învelindu-și sabia, hotărât să învețe cum să o stăpânească.

Ragon dădu din cap.

— Bine, spuse el. „Există, totuși, o armură aici pentru tine. Lasă-l să te cheme și îl vei găsi.”

Thor a închis ochii și, în timp ce făcea, a simțit că o forță invizibilă prindea de el. A deschis ochii și a permis forței să-l conducă spre peretele

îndepărtat, fiecare dintre prietenii săi răspândindu-se în întreaga încăpere, fiecare fiind condus într-o direcție diferită.

Thor se opri în fața unui set de armuri de aur. A ridicat privirea și a văzut două plăci lungi și subțiri de armură circulară și s-a întrebat pentru ce erau.

Ragon a venit lângă el.

— Haide, a îndemnat el. „Nu vor mușca. Dă-i jos.”

Thor le-a dat jos de pe perete cu prudență și le-a examinat.

"Ce sunt ei?" el a intrebat.

„Apărătoare de încheietură”, a răspuns Ragon. „Făcut dintr-un metal pe care nu vei ști niciodată.”

„Sunt atât de ușoare”, observă Thor, sceptic.

— Nu te lăsa înșelat, tânăre Thorgrin, spuse Ragon. „Acestea vor opri o lovitură mai mare decât cea mai groasă armură.”

Thor i-a examinat cu uimire.

Ragon a făcut un pas înainte și le-a luat de la Thor, iar în timp ce Thor își întindea brațele, el și-a strâns câte una peste fiecare încheietură. Erau atât de lungi, încât i-au urcat pe încheieturile lui Thor și i-au acoperit antebrațele. Thor și-a ridicat brațele, încercându-le și nu-i venea să creadă cât de ușoare erau. Se potriveau perfect, de parcă ar fi fost făcute doar pentru el.

„Folosește-le pentru a bloca lovitura unui inamic”, a spus Ragon. „La fel cum ai face cu un scut sau cu o sabie. Cu toate acestea, acestea sunt chiar mai puternice decât cel mai bun oțel – și atunci când ești în plină luptă, ei vor anticipa inamicul tău și te vor surprinde cu calități unice ale lor.”

„Nu știu cum să-ți mulțumesc”, a răspuns Thor, simțindu-se gata să lupte singur cu o armată.

O'Connor făcu un pas înainte, cu ochii aprinși de entuziasm, în timp ce scotea un arc de aur și o tolbă de pe perete. Tolba conținea cele mai lungi și mai elegante săgeți pe care Thor le-a văzut vreodată și pe ea era întinsă o mănușă de arcaș de aur. O'Connor a ridicat-o cu uimire și a pus-o. Era făcut dintr-un lanț auriu super-ușor, plasă concepută pentru a-i înfășura degetul mijlociu și apoi pentru a-i înfășura încheietura mâinii și antebrațului. El închise și deschise pumnul, examinându-l cu mirare.

Apoi a ridicat arcul și a ținut-o la bărbie.

— Arcul ăsta nu seamănă cu oricare altul, explică Ragon. „Săgețile aruncate din el vor zbura de două ori mai departe și vor străpunge orice armură cunoscută de om. Le poți trage mai repede, iar greutatea arcului este cea mai ușoară cunoscută de om.”

O'Connor a testat-o, trăgând sfoara, ridicând-o în sus și examinând-o cu uimire.

„Este magnific”, a spus el.

Ragon zâmbi.

„Este recompensa ta, nu a mea”, a spus el. „Cea mai bună recunoștință este să o folosești bine în luptă. Protejați-i pe cei care sunt prea slabi pentru a se proteja. Și protejează-ți frații.”

O'Connor și-a alunecat pe spate și s-a potrivit perfect, de parcă ar fi trebuit să fie.

Matus, lângă el, făcu un pas înainte, întinse mâna și puse ambele mâini pe un ax lung împânzit de aur, la capătul căruia atârna un lanț lung de aur și trei bile de aur cu țepi. Era cel mai frumos bip pe care Thor îl văzuse vreodată, iar Matus îl ridică, lanțurile zdrăngănind și îl legăna încet peste cap. S-a mirat de greutatea ei și s-a uitat mirat la Ragon.

„Arma unui erou”, a spus Ragon. „Nu este un bătaie obișnuită. Lanțurile sale se extind și se contractă după cum este necesar, simțind distanța inamicului tău, ținându-te la îndemâna lor, iar bilele îi detectează stăpânul și nu te vor lovi pe tine sau pe niciunul din grupul tău.”

Matus le-a legănat și au fost orbitori în lumină, scoțând un zgomot ușor de șuierat în timp ce le învârtea, atât de tăcuți încât parcă nici măcar nu erau acolo.

Elden întinse mâna și scoase cu prudență de pe perete un ax lung – atât de lung cât el – cu un cap mic de topor auriu, strălucitor, la capăt, cu lama în formă de semilună ascuțită ca brici. O ridică și o întoarse, reflectată în lumină, neștiind foarte bine ce să facă din ea.

„Este atât de ușor”, a spus Elden. „Și atât de ascuțit.”

Ragon dădu din cap.

— Destul de lung pentru a ucide un om de la trei metri distanță, spuse el. „Vrăjmașii tăi nu se vor putea apropia de tine și poți doborî un om de pe cal înainte ca lancea lui să te atingă. Ca topor de luptă, este de neegalat, mai lung, mai elegant și mai puternic decât toate celelalte. Poți tăia bărbați sau poți tăia un copac — întotdeauna, dintr-o singură cot. Acest topor nu eșuează niciodată – iar lama sa nu se tocește niciodată.”

Elden l-a aruncat deasupra capului, iar Thor i-a simțit vântul chiar și de aici, în timp ce Elden părea să-l balanseze fără efort, cel mai lung topor pe care îl văzuse vreodată.

Indra întinse mâna și apucă o suliță lungă, sprijinită orizontal pe perete, și o luă jos cu grijă. O ținea în lumină, axul său compus dintr-un material auriu translucid, împânzit cu diamante și se termină cu un vârf lung și ascuțit de diamant. Îl răsuci în mâini, examinându-l cu uimire.

„Nu există nicio suliță mai ascuțită”, a spus Ragon. „Este o suliță care poate zbura mai departe decât oricare alta, care poate străpunge orice om, orice armură. Se cuvine pentru tine, o femeie cu abilități de a rivaliza cu orice bărbat din Legiunea.”

— Este magic, spuse ea pe un ton stins.

„Și loial”, a răspuns el. „Nu o poți pierde niciodată. Cu fiecare aruncare, se va întoarce la tine.”

Indra o examină, și mai impresionată, clar fără cuvinte.

Reece făcu un pas înainte și apucă cea mai frumoasă halebardă pe care Thor o văzuse vreodată, cu cele trei vârfuri de aur strălucind în lumină, înfipte în capătul unui arbore de aur.

— O halebardă care să nu rivalizeze cu alta, explică Ragon. „Unii o numesc furca diavolului – totuși, în mâinile unui adevărat cavaler, este o armă de onoare. De asemenea, este incomparabil în lupta corp la corp. Este, de asemenea, mortal în aer: aruncă-l, iar tija lui de diamant va orbi și orbi inamicul tău, uimindu-l. Țintește și îți va străpunge orice în cale. Și se va întoarce mereu la tine.”

Cu doar Selese rămasă printre grup, Ragon se întoarse spre ea.

— Pentru tine, draga mea, îi spuse el, întinzându-i un sac mic.

Selese și-a întins palma și el a pus-o în ea, iar ea a privit în jos și a ridicat-o. A deschis-o și a turnat-o pe cealaltă palmă, iar Thor a văzut că era nisip fin auriu. I-a căzut printre degete, înapoi în sac.

„Nu ești un luptător”, a explicat Ragon, „ci un vindecător. Acest nisip va vindeca orice om de orice rană. Folosește-l cu înțelepciune: în acest sac este mai puțin decât crezi.”

Selese și-a plecat capul, cu ochii în lacrimi.

— Un cadou grozav, milord, spuse ea. „Singurul dar mai mare decât darul morții este darul vieții.”

Thor s-a uitat peste toți frații săi, pe Indra și Selese, toți împodobiți cu arme noi, și aproape că nu i-a recunoscut. Fiecare dintre ei arăta, cu

armele lor strălucitoare, magice, arăta ca niște războinici redutabili. Arătau ca șapte titani, ca un grup de războinici de care orice dușman ar fi înțelept să stea departe. Mai ales după ce a ieșit din cele mai întunecate iaduri, Thor s-a simțit ca și cum toți ar fi renaștet, gata să înfrunte lumea.

Și nici măcar nu se apropiaseră de zidul de armuri noi.

Ragon i-a privit aprobator.

„Acestea sunt arme care te ajută să-ți găsești drumul într-o lume feroce", a spus el. „Arme de mânuit cu onoare, arme de lumină într-o mare de întuneric, arme suficient de puternice pentru a înfrunta demonii. Cinstește-L pe Dumnezeu și luptă în numele Lui, în cauza celor drepți, în cauza celor asupriți, și vei birui. Luptă pentru putere, sau pentru bogăție, sau pentru lăcomie, sau pentru poftă, sau pentru cucerire și vei pierde. Depărtează-te de lumină și nicio armă nu te poate salva. Vei mânui aceste arme doar atâta timp cât le vei merita."

Ragon se întoarse spre zidul de armură.

„Acum alege-ți armura, armura splendidă, armura care să se potrivească cu aceste arme glorioase."

Rând pe rând, toți se învârtiră prin cameră, fiecare privind în sus la rândurile și rândurile de armuri de aur. Thor era pe cale să li se alăture, când deodată a fost lovit de ceva. Un al șaselea simț.

Se întoarse spre Ragon.

„Simt că mai este ceva", a spus el, „altceva pe care îl reține. Un mare secret."

Ragon zâmbi larg.

„Fratele meu a avut dreptate", a spus el. „Puterea este într-adevăr puternică în tine."

El a oftat.

— Da, tânărul Thorgrin. Mai am o surpriză pentru tine. Cea mai mare surpriză și cel mai mare cadou dintre toate. Dimineața. Veți sta noaptea aici, toți, în castelul meu. Și dimineața, nu vei crede bucuria care vine în calea ta."

CAPITOLUL XI

Godfrey, de gardă, își ținea ochii îndreptați în timp ce vâslau în vasul lor mic de aur pe canalele Volusiei, curentul luându-i încet, țesându-se în și ieșind pe străzile din spate ale Volusiei. Peste tot, a căutat un loc în care să ascunzi aurul. Avea nevoie de un loc sigur, de un loc discret, de un loc unde să nu fie supravegheați, de un loc de care să-și amintească. Nu puteau să-l ascundă în barcă și, în timp ce taverna se profila în față, el știa că timpul lor era scurt.

În cele din urmă, ceva a fulgerat și i-a atras atenția.

„Nu mai canoti!” strigă el lui Merek.

Merek, stând în spate, și-a folosit vâsla lungă pentru a încetini, apoi a opri barca și, în timp ce făcea, Godfrey arătă cu degetul.

"Acolo!" spuse Godfrey, arătând.

Godfrey se uită în jos și văzu, în față, ceva sub apă. Lumina soarelui a străbătut apa și, probabil, la șase picioare mai jos, Godfrey a putut vedea corpul unui vas, răsturnat cu mult timp în urmă, așezat pe fundul canalului. Era doar suficient de adânc pentru a fi observat, și totuși suficient de adânc pentru a fi discret. Și mai bine, lângă ea, pe malul țărmului, era o statuie mică de aur a unui bou - marcand un loc pe care nu l-a putut uita.

— Acolo jos, spuse Godfrey, sub apă.

Toți se uitară peste bordul bărcii.

— Văd o barcă răsturnată, spuse Akorth. „Lipită în partea de jos.”

— Exact, spuse Godfrey. „Acolo ne vom lăsa aurul”.

„ *Sub apă!?* a întrebat Akorth, uluit.

"Ai înnebunit?" întrebă Fulton.

„Dacă curentul o duce?” spuse Merek.

„Dacă îl găsește altcineva?” interveni Ario.

Godfrey clătină din cap în timp ce ridica un sac de aur, atât de greu i-a tremurat brațul când îl ridică, se asigură că era legat strâns și îl aruncă în

apă. Au privit cu toții cum se scufunda repede, odihnindu-se confortabil în fundul carenei.

„Nu va merge nicăieri”, a spus Godfrey, „și nimeni nu o va găsi. Îl vezi de aici?”

Toți s-au uitat în apă și, evident, nu au putut. Godfrey însuși abia putea să-i deslușească conturul.

„În afară de asta, cine va merge să pieptăne apele după aur?” el a intrebat. — Mai ales când străzile sunt pavate cu el?

„Nimeni nu se atinge de aurul străzilor”, a spus Merek, „pentru că soldații i-ar ucide. Dar prada gratuită este o altă chestiune.”

Godfrey întinse mâna și aruncă un al doilea sac.

„Curenții nu o vor duce nicăieri”, a spus el, „și nimeni nu va ști vreodată unde este, în afară de noi. Ai prefera să-l duci în tavernă?

Cu toții se uitară la taverna care se profila din față, apoi înapoi sub apă și, în cele din urmă, păreau să fie de acord cu toții.

Rând pe rând, fiecare s-a aplecat în față, a întins câte un sac și l-a lăsat jos.

Godfrey a privit cum se scufundau cu toții. Apoi, deodată, lumina strălucitoare a soarelui s-a mutat, ascunsă în spatele unui nor, iar apele au devenit din nou tulburi. Nu era deloc vizibilitate.

„Ce se întâmplă dacă *ne* nu putem găsi?“ întrebă Akorth, brusc panicată.

Godfrey s-a întors și s-a uitat peste el, iar toți i-au urmat privirea către statuia falnică a bouului de pe stradă, lângă ei.

„Căutați boul”, a răspuns el.

Godfrey dădu din cap către Merek, iar ei au continuat să vâsle și, în curând, au făcut o curbă, iar apele i-au adus chiar în tavernă, drept înainte, zgomotul de la patroni se aude chiar și de aici.

„Țineți capetele în jos și gluga coborâtă”, a îndrumat Godfrey. „Rămâneți aproape împreună. Fă cum spun eu.”

„Și ce rămâne cu băutura?” spuse Akorth, panicat. „Tocmai ne-am ascuns tot aurul. Cum ar trebui să cumpărăm o băutură?”

Godfrey a zâmbit și a întins o monedă.

„Nu sunt prost”, a spus el. „Am salvat unul.”

Barca a acostat și toți au sărit afară, abandonând-o rapid și s-au contopit în mulțimea plină de viață. Zgomotul creștea pe măsură ce se apropiau de bar, bărbații de aici mai aspri, soldații și patronii Imperiului

erau clar toți beți, zeci de ei agitandu-se afară, râzând și împingându-se unii pe alții. Câțiva dintre ei fumau o pipă ciudată pe care Godfrey nu o văzuse înainte, iar mirosul greu plutea în aer.

Godfrey se simțea ca acasă, în cele din urmă, ca și în afara oricărui bar din lume. Oamenii ăștia s-ar putea să fie cu toții ticăloși, s-ar putea ca toți să aibă pielea de altă culoare decât el, dar erau beți, lipsiți de griji și erau oamenii *lui* .

Godfrey a condus drumul, oamenii săi urmându-i, în timp ce el își făcea drum prin mulțime, lăsând capul în jos și intră în tavernă.

A fost întâmpinat de un val de sunete și mirosuri, asemănătoare cu ceea ce ar putea găsi în orice tavernă de oriunde: bere veche, vin vechi, bărbați care transpirau ziua în casă. Era un miros familiar și ciudat de reconfortant. Era mai tare aici, vocile se amestecau, oameni care vorbeau mai multe limbi pe care nu le recunoștea. Patronii păreau o mulțime aspră, un amestec de soldați delincvenți și păturile inferioare ale populației. Godfrey fu uşurat să vadă că niciunul dintre ei nu şi-a întors drumul când a intrat; toţi erau preocupaţi de băutură.

Godfrey își ținu capul în jos și își croi drum prin mulțime, cu ceilalți pe călcâie, până când se îndreptă spre bar. Era un bar vechi, acoperit de intemperii, de genul pe care l-ar fi găsit în Ring.

S-a sprijinit cu un cot de el, strângându-se între mai mulți patroni, și-a întins mâna și a pus moneda de aur pe bar, în speranța că barmanul o va accepta. Poate fi lovit diferit, dar la urma urmei, aurul era aur. Când a văzut căni de bere fiind servite, a început să saliveze; nu-şi dăduse seama cât de tare îi poftise să bea.

— O să iau cinci, spuse Godfrey, în timp ce barmanul, un om falnic, lipsit de umor, se apropia.

— Nu beau, spuse Merek.

Godfrey se uită surprins la Merek.

— Atunci patru, corectă Godfrey.

— Fă cinci, a intervenit Fulton. „O să-l beau pe al tău”.

— Nici pentru mine, a spus Ario. „Nu am băut niciodată înainte.”

Godfrey, Akorth și Fulton îl priviră uimiți.

„N-am băut niciodată!?” spuse Fulton.

— Atunci azi e ziua ta norocoasă, spuse Akorth. „Vei bea cu noi. Ține-l la cinci”, i-a spus el barmanului. „De fapt, fă șase. Vreau și eu dublu.”

Barmanul stătea acolo, enervat, apoi luă bucata de aur și o examină, suspicios. Inima lui Godfrey bătu cu putere în timp ce se uita în jos la el, scrutându-l.

„Ce aur este acesta?” el a intrebat.

Godfrey simţi că transpira sub glugă. S-a gândit repede și a decis să se manifeste indignat.

„Atunci ar trebui să-mi iau aurul înapoi!?” a cerut Godfrey, jucând de noroc.

Barmanul îl privi în jos, apoi în cele din urmă, spre marea ușurare a lui Godfrey, trebuie să fi decis că aurul era aur. L-a pus în buzunar și, la scurt timp după aceea, a livrat șase litri de bere. Godfrey a luat-o pe a lui, Akorth și Fulton i-au smuls fiecare câte două.

Godfrey a râs pe al lui, bând cu lăcomie, realizând cât de tare îi poftise. Savura fiecare înghițitură, realizând în timp ce bea cât de diferit avea această bere față de cea pe care o cunoștea în Ring; era maronie la culoare, avea un postgust de nucă, picant, gustând ceva din pământ, cenuşă şi foc. Avea și o lovitură, un postgust care i-a ars gâtul.

La început, Godfrey nu știa dacă îi plăcea sau nu; dar pe măsură ce o termină și o punea jos, în timp ce îi dădu câteva momente pentru a începe, a decis că era cea mai bună bere pe care o băusese vreodată. Nu știa dacă era doar pentru că era uscat, nervos sau dor de casă – dar era sigur că nu avusese niciodată așa ceva. De asemenea, foarte repede, și-a dat seama că era cea mai tare bere pe care o băusese vreodată, simțindu-se amețit după doar una.

S-a întors și a observat ochii încântați ai lui Akorth și Fulton și și-a dat seama că le-a plăcut și lor.

„Acum pot să mor”, a spus Fulton.

„Pot locui în acest oraș”, a spus Akorth.

„Nu mă vei face niciodată să plec”, a adăugat Fulton. "Inelul? Unde e asta?"

"Cui ii pasa?" spuse Akorth. „Dă-mi o rezervă din asta și mă voi converti. Îmi voi crește coarne.”

S-au întors și s-au uitat la cea de-a șasea și ultima cană de bere, care stăteau acolo, pe bar, neatinse, în așteptarea lui Ario. Akorth întinse mâna și i-o alunecă.

— Bea cât poți, spuse Akorth. „Este posibil să nu ai o a doua șansă. Un lucru groaznic, să mori fără să fi băut niciodată”.

„Și fii rapid în privința asta”, a adăugat Fulton. „Nu lăsa un pahar plin înaintea mea și crezi că nu-l voi bea.”

Ario, nesigur, întinse mâna și luă cana. A băut încet, gustând și a făcut o mutră.

„Uggh”, a spus el. „Este îngrozitor.”

Akorth râse, întinse mâna și i-o smulse din mâini, spuma revărsându-i peste margine și pe încheietura mâinii lui.

„Nu te voi întreba de două ori”, a spus el, „și nu o voi lăsa să se irosească. Încercați din nou când aveți fire de păr pe piept.”

Akorth duse halba la gură, dar deodată, pe neașteptate, Ario întinse mâna și i-o smulse din mâna lui Akorth. Akorth se uită înapoi la el, șocat, în timp ce Ario ridică calm halba și bău încet și constant totul, înghițindu-i gâtul.

Nici măcar nu tresări când îl puse ușor jos, privind pe Akorth fix în ochi.

Akorth și Fulton se uitară înapoi la el, vădit șocați. Godfrey era și el.

„Unde ai învățat să bei așa, băiete?” întrebă Godfrey, impresionat.

— Credeam că nu ai băut niciodată ceva? apăsă Fulton.

— Nu am făcut-o, răspunse Ario calm.

Godfrey l-a examinat și s-a întrebat și mai mult despre acest băiat, atât de calm, atât de inexpresiv, dar care îl surprinde mereu. Era un băiat cu puține cuvinte, dar cu multă acțiune; era atât de subestimat încât cineva îl subestima — și acesta era marele lui avantaj.

Godfrey a ordonat încă o rundă și, când a venit, a mai luat o înghițitură lungă și, ținând capul jos, s-a întors discret și a cercetat împrejurimile. Zeci de soldați ai Imperiului ocupau camera, iar el cercetă mulțimea, căutând semne de ofițer, de cineva important. Cineva care ar putea fi cumpărat. Căută un chip care emana corupție, lăcomie – o expresie pe care Godfrey, în toți anii petrecuți în taverne, ajunsese să o recunoască bine.

Deodată, Godfrey a fost împins, un umăr lovindu-l puternic pe spate. S-a împiedicat înainte, vărsând restul berii.

Enervat, Godfrey se întoarse să vadă cine era infractorul și văzu un soldat mare al Imperiului, cu un picior mai înalt decât el, cu umerii la fel de largi ca el, uitându-se la el. Pielea lui galbenă deveni portocalie, iar Godfrey se întrebă dacă asta se întâmpla când erau beți – sau nebuni.

„Nu-mi mai pune în cale”, i-a zis el lui Godfrey, „sau va fi ultima dată când o vei face”.

„Îmi pare rău…” începu Godfrey, dorind să atragă atenția, pe cale să se întoarcă – dar deodată Merek făcu un pas înainte.

— Nu ți-a fost în cale, se răsti Merek, încruntat la bărbat fără teamă. „L-ai lovit.”

Inima lui Godfrey a căzut în timp ce îl privi pe Merek confruntându-se cu bărbatul. Merek, Godfrey începea să-și dea seama, era mult prea aprins. Poate că fusese o greșeală să-l aduc. Era prea imprevizibil, prea volatil – și purta o așchie mult prea mare pe umăr.

— De fapt, a adăugat Merek, cred că îi datorezi prietenului meu scuze.

Soldatul Imperiului, după ce a trecut peste șocul inițial, i-a rânjit lui Merek, în timp ce acesta își slăbi gâtul și-și trosnea degetele. Era un sunet de rău augur.

Se uită în jos la Merek de parcă ar fi fost hrană sau pradă care intrase direct într-o capcană.

„Ce-ar fi să-ți smulg inima și să o hrănesc prietenului tău. Ar funcționa asta ca scuze?”

Merek, neînfricat, a zâmbit înapoi, hotărât, deși bărbatul avea de două ori dimensiunea lui. Godfrey nu știa la ce se gândea.

„Poți încerca”, a răspuns Merek, întinzându-se pe furiș și sprijinindu-și o mână de pumnal. „Dar mai bine mâinile tale să fie mult mai rapide decât mintea.”

Soldatul Imperiului părea acum neamuzat; chipul i s-a întunecat.

— Merek, e în regulă, spuse Godfrey, întinzând mâna și punându-și o palmă pe piept. Godfrey și-a auzit propriile cuvinte nebunind și s-a întrebat cât de tare era acea bere. Acum regreta; cât și-ar fi dorit ca mintea lui să fie mai ascuțită.

— Ar fi trebuit să bem acea băutură, spuse Akorth, clătinând din cap. „Așa se întâmplă când nu bei nimic. Cauți o luptă.”

„Ei bine, cauți o ceartă și când bei”, a adăugat Fulton.

Soldatul Imperiului, enervat, se uită de la Merek la Akorth la Fulton și, în timp ce făcea, își miji ochii, de parcă și-ar fi dat seama de ceva. Întinse mâna și coborî brusc gluga lui Godfrey, dezvăluindu-i fața.

„Primul Finian pe care l-am văzut fără păr roșu”, observă soldatul. Îl privi pe Godfrey în sus și în jos, suspicios – apoi i-a privit peste tot. „De

fapt, acele mantii nu se potrivesc deloc, nu-i așa? Și pielea ta: nu este pe jumătate cât ar trebui să fie."

Soldatul Imperiului, realizând, a rânjit larg, iar Godfrey a înghițit, situația mergând din rău în mai rău.

— Nu sunteți deloc finieni, nu-i așa? El a continuat. Apoi s-a întors și a țipat peste umăr. „Hei, băieți!"

Taverna s-a liniștit în timp ce o duzină de soldați ai Imperiului se îndreptau. Godfrey a observat cu groază că, dacă era posibil, toți erau chiar mai mari decât el.

Au venit lângă el.

„Acum uite ce ai făcut cu gura ta mare", șuieră Godfrey către Merek.

— Mai degrabă ai gura mare decât să te înghesui de frică, răspunse Merek înapoi.

„Uite ce avem aici!" spuse soldatul Imperiului cu voce tare, în timp ce priveau cu toții. „O grămadă de oameni deghizat!"

Godfrey înghiți în sec, transpirația curgându-i pe ceafă, în timp ce încă o duzină de soldați se înghesuiau în jur. Godfrey căuta ieșirea, dar soldații s-au înghesuit atât de strâns încât au fost complet înconjurați.

Merek întinse brusc mâna după pumnalul său, dar doi soldați s-au înălțat, l-au prins de încheietura mâinii și l-au smuls înainte ca el să poată face ceva. Apoi l-au apucat de brațe, iar el s-a luptat inutil să se elibereze.

Lui Godfrey îi era prea frică să se miște. Soldatul Imperiului se aplecă aproape, la doar câțiva centimetri distanță, zâmbindu-i lui Godfrey.

„Acum, ce face un băiețel alb și gras ca tine în taverna noastră? Deghizat în Finian?"

„Am aur!" a izbucnit Godfrey, știind că era un lucru greșit de spus la momentul nepotrivit, dar simțindu-se disperat și neștiind ce altceva să spună.

Ochii soldatului Imperiului s-au deschis larg de amuzament.

„Are *aur* , nu-i așa!?" strigă el râzând și toți ceilalți soldați au izbucnit în râs. „Sunt sigur că faci, băiat gras. Sunt sigur că o faci."

— Stai, pot să explic... începu Godfrey.

Dar înainte de a-și putea termina cuvintele, Godfrey zări un pumn, care venea direct în sus, atât de repede, de nicăieri. Următorul lucru pe care l-a știut a simțit-o izbindu-și bărbia, și-a simțit dinții lovindu-se unul pe altul, a simțit reverberația în tot craniul său și a știut că a terminat, că viața

lui s-a terminat. A simțit că cade drept pe spate și, în timp ce o făcea, și-a ridicat privirea și a văzut tavanul acestei taverne murdare, deformat, pătat, și a avut un ultim gând: *dacă aș mai fi putut mai bea o halbă de bere.*

CAPITOLUL DOISPREZECE

Erec stătea la prova navei, Alistair lângă el, Strom de cealaltă parte, cu sute de oameni în spatele lui, lucrând nava, coborând pânzele, iar lângă ele flota lui, o jumătate de duzină de corăbii, toate navigand împreună spre Boulder. Insulă. Erec privi afară, drept înainte, la insula care se apropia cu repeziciune, zgomotul valurilor oceanului care se prăbușeau în jurul lui și se întrebă.

Era un zid abrupt de stâncă, această insulă, ca un bolovan uriaș căzut în mare, ridicându-se la o sută de picioare înălțime și un diametru de o milă bună. Nu exista niciun țărm, nici o cale de a ateriza, de a debarca. Pentru trecătorul obișnuit, s-ar putea să nu pară nici măcar o insulă – doar o stâncă uriașă în mare. Dar Erec știa mai bine. Privind atent, văzu intrarea, camuflata în stâncă, un singur arc uriaș, sculptat chiar în stâncă, iar în spatele ei o grilaj de fier. Era ca o insulă construită într-un munte cioplit.

În picioare înaintea intrării, pe o margine îngustă de piatră, stăteau o duzină de arcași cu arbalete pregătite, îndreptați spre navă, cu fața serioasă, cu vizierele în jos. În centrul lor stătea comandantul lor, un om împietrit pe care Erec îl cunoștea bine: Krov. Stătea acolo mândru, un bărbat îndesat, cu un cap chel, acoperit de cicatrici de luptă, o față acoperită de soare și aer sărat și o barbă prea lungă, și se uita cu severitate la Erec de parcă nu l-ar fi întâlnit niciodată. o data in viata lui.

Nava lui Erec se apropie de intrare, iar Erec rămase acolo și ridică privirea spre Krov, întrebându-se de primirea ostilă.

Ambele armate s-au înfruntat în tăcerea încordată, singurul sunet al izbucnirii valurilor în bolovani.

„Ați îndrepta săgețile către un prieten?” strigă Erec, peste prăbușirea oceanului.

Krov zâmbi înapoi.

„Și de când ești prieten cu mine?” a răspuns cu răceală Krov, cu mâinile pe șolduri.

Erec a fost surprins de răspunsul lui.

"Stii cine sunt? Sunt Erec, fiul regretatului Rege al Insulelor de Sud, prieten și aliat pentru tine și pentru părinții tăi de patru generații."

„Da, știu cine ești", a răspuns el rece. "Prea bine. *Aliații* este o întindere."

Erec se uită înapoi, nedumerit.

— Te-ai luptat cu tatăl meu, ai vărsat sânge pentru tatăl meu, strigă Erec. „Cauza noastră a fost întotdeauna cauza ta. Am luptat alături de tine într-o prea multe bătălii pe mare. Și te-am salvat de mai multe ori de la capturarea de către Imperiu. De ce îți ții săgețile îndreptate spre noi?"

Krov întinse mâna și își scarpină capul chel.

— Toate sunt pe jumătate adevăruri, a răspuns el. „Tatăl meu l-a ajutat pe al tău de mai multe ori. Și cred că ai primit cel mai bun capăt al târgului."

Aruncă o privire peste navele lui Erec.

— Nu ajungi aici ca prieten, strigă Krov. „Ajungi cu nave de luptă. Poate vii să iei insula."

Erec clătină din cap.

„Și de ce aș vrea această bucată de gunoi pe care o numești insulă?"

Krov s-a uitat înapoi, părând șocat, apoi încet, a izbucnit într-un rânjet larg.

Deodată, Krov și-a dat capul pe spate în râs puternic și tensiunea s-a rupt de ambele părți. Oamenii lui și-au coborât săgețile, iar oamenii lui Erec le-au coborât pe ale lor.

„Erec, bătrâne nenorocit!" strigă Krov, jovial. „Îmi încălzește inima să te văd din nou!"

Krov întinse mâna, aruncă prin aer un cârlig uriaș de luptă de metal, iar cordonul se desfăcu în timp ce naviga într-un arc și ateriza la bordul pupei lui Erec.

"Ce mai astepti?" Krov și-a certat oamenii. „L-ai auzit pe bărbat! Este un prieten! Trage-le înăuntru!"

Oamenii lui Krov și-au lăsat arbaletele și s-au repezit cu toții înainte, smulgând frânghiile mână peste mână, trăgând nava lui Erec înăuntru. Krov a sărit apoi pe marginea de piatră și, când Erec a debarcat, s-a repezit înainte și l-a îmbrățișat într-o îmbrățișare grozavă de urs. Erec, ca întotdeauna, a fost surprins cu privirea de căile imprevizibile ale lui Krov; părea că te-ar ucide la fel de ușor precum te-ar îmbrățișa. Parțial pirat,

parțial mercenar și parțial soldat — Erec, ca tatăl său, nu a știut niciodată unde să-l plaseze pe Krov și pe insula sa de oameni din Boulder.

Krov se lăsă pe spate și studie chipul lui Erec.

— L-am văzut pe tatăl tău rar și pe tine mai puțin, spuse Krov. „Ai îmbătrânit. Acum ești bărbat. Tu și fratele tău, spuse Krov, dând din cap către Strom în timp ce el debarca și el și dădu înapoi. „De ce nu ai venit să mă vezi mai devreme?”

Erec l-a studiat și el și a văzut că îmbătrânise de-a lungul anilor. Barba îi era acum striată de gri, obrajii i se înroșiseră, capul chel era căptușit și îi crescuse o burtă mică. Cu toate acestea, era încă la fel de puternic pe cât își amintea Erec, strânsoarea lui ca de fier cu mâinile sale de mare calozite.

„Tatăl nostru a murit”, a anunțat Strom.

Krov se uită la Erec pentru confirmare, iar Erec dădu din cap. Ochii lui Krov străluciră de tristețe.

— Păcat, spuse el. „Era un om bun. Un rege bun. Tare ca piatra, dar corect. L-am iubit pe bătrânul ticălos.”

— Mulțumesc, spuse Erec. „La fel am făcut și noi.”

"Si cine e acesta?" întrebă Krov.

Erec îi urmă privirea, el se întoarse și văzu pe Alistair apropiindu-se, iar toți s-au făcut deoparte pentru ea, în timp ce Erec o luă de mână și o ajuta să urce pe marginea de piatră.

„Iubitul meu”, a răspuns Erec. "Sotia mea. Alistair.”

Krov o luă de mână și o sărută.

— Ai bun gust, spuse Krov, apoi se întoarse către ea. — Dar ce faci cu un bătrân nenorocit ca acesta? a întrebat-o cu ochiul și zâmbind.

Alistair zâmbi.

„Nu este nici unul”, a răspuns ea, „și chiar dacă ar fi urât și bătrân, tot l-aș iubi foarte mult.”

Krov a zâmbit.

„O femeie de clasă”, îi spuse el lui Erec zâmbind. „Sunt surprins că e cu tine.”

„Și de ce n-ar fi ea?” întrebă Strom. „Erec este rege acum.”

Krov ridică din sprâncene.

„Rege, tu ești?” el a spus. — Presupun că ai fi, spuse el. „Și să faci un rege bun”, a spus el, strângându-și ferm de umăr.

Krov s-a învârtit brusc și a strigat către oamenii săi.

„Ei bine, ce mai aștepți!?” a certat el. "Deschide poarta! L-ai auzit pe bărbat – un rege a sosit!”

Grila grea de fier a fost ridicată, cu un scârțâit puternic, dezvăluind orașul din spatele ei, un oraș masiv care arăta ca un stadion.

Toți l-au urmat pe Krov, în timp ce el îi conducea pe sub arc și peste pragul spre oraș și, în timp ce făceau, Krov făcu un pas, luă mâna lui Alistair și o conduse în lateral.

„Doamna mea, stai aici dacă vrei.”

"Dar de ce?" întrebă ea, confuză.

— Pentru că nu vreau să fii ucis și tu.

Erec, confuz, ridică brusc privirea când trecea pragul în oraș și, cu coada ochiului, zări un cavaler călare, mânuind o lance, năvălindu-se spre el.

Erec, cu reflexele ieșindu-i, a sărit din drum în ultima secundă, iar lancea a tăiat aerul, abia ratându-l. În același moment, un cavaler l-a atacat pe Strom din cealaltă direcție, iar și Strom a reacționat, rostogolindu-se și sărind din drum chiar înainte de a fi lovit.

Erec a fost șocat să se trezească în picioare la intrarea în curte a orașului, un fel de stadion, câțiva cavaleri în armură călare, toți încărcând pentru el.

Se uită la Krov, care stătea la câțiva pași depărtare, rânjind diavolesc înapoi.

„Cât de repede uiți căile Bouldermen”, a spus el. „Nimeni nu intră aici decât dacă îl câștigă. Aceasta nu este o insulă de panseluțe, ca insulele tale de Sud. Este o insulă de războinici! Lupți pentru intrarea aici.”

— Și ce zici de un cal și o lance? strigă Strom, indignat.

Krov rânji.

„Aceasta este Boulder Isle”, a spus el. „Iată, trebuie să le câștigi și tu.”

Erec a sărit din drum în timp ce încă un cavaler a venit pentru el, abia dispărut, și s-a rostogolit pe pământul tare. Încă o duzină de cavaleri au atacat și Erec s-a uitat la Strom și cei doi au hotărât în tăcere o cale de acțiune.

În timp ce următorul cavaler a căzut, Erec s-a eschivat, și-a apucat lancea și, într-o mișcare lină, a smuls-o din mâini, trimițându-l pe cavaler să se zvâcnească înainte și să zboare de pe cal.

Erec apucă imediat hăţurile şi urcă pe calul cavalerului şi, mânuindu-şi lancea, a dat cu piciorul şi a pornit în galop.

Erec călărea cu viteză maximă, țintind spre un cavaler pe cale să-l prindă pe Strom fără să-și dea seama din lateral. Erec a ajuns la el la timp, l-a împuns în coaste cu lancea cu muchii toci, folosită în mod clar pentru sparring. Cavalerul a zburat și Strom, fără să piardă timpul, a urcat pe cal, smulgând lancea cavalerului.

În cele din urmă, pe picior de egalitate, Erec a făcut ceea ce știa mai bine, coborând lancea și pregătindu-se să lupte cu cavalerii adversi. A alergat spre ei, fără să aștepte, țesând înăuntru și ieșind și luând jos unul după altul, lăsând în urma lor o urmă de armură zgomotătoare când fiecare dintre ei a lovit pământul. Acești Bouldermen ar putea fi toți războinici îndârjiți, dar niciunul nu avea îndemânarea să-l egaleze pe Erec, campionul insulelor din sud și un cavaler fără egal în regate.

Alături de el, Strom făcea pagube egale, lăsându-și propria urme în urma lui.

Erec auzi un zgomot brusc în spatele lui și se uită înapoi și văzu un alt cavaler care îl ataca din spate, mânuind un bip de lemn, pe cale să-l lovească în cap; înainte ca Erec să poată reacționa, Strom a încărcat lateral, mânuind lancea și doborând pe cavaler pe spate de pe cal înainte să poată termina de balansat bipelul.

„Acum suntem egali!” Strom îl strigă pe Erec.

Erec și Strom s-au repezit unul pe lângă celălalt, întorcându-se în cercuri largi, apoi au încărcat împreună, îndreptându-se spre cavalerii rămași care se îndreptau. Erec și-a coborât viziera și lancea și a doborât un cavaler de pe cal în același timp cu Strom. Împreună s-au despărțit de grup, luându-i unul câte unul, învârtindu-se iar și iar până când i-au terminat.

Mulțimea din ce în ce mai mare din jurul curții urlă de încântare. Erec și Strom i-au înfruntat pe toți, ridicând vizierele și lăncile într-o ultimă tură, victorioși.

Krov făcu un pas înainte să-i întâmpine, cu un zâmbet larg pe buze, iar Erec nu știa dacă să-i mulțumească sau să-l omoare.

„Acesta este Erec-ul pe care mi-l amintesc!” Krov a strigat, iar mulțimea a aplaudat din nou. „V-ați câștigat șederea aici – amândoi.”

Krov se întoarse și făcu semn către următoarea poartă arcuită și, încet, o grilaje masive se ridică, dezvăluind o curte a orașului în spatele ei.

„Bine ați venit, prieteni, pe Insula Boulder!”

CAPITOLUL 13

Darius a galoplat prin deșert, alergând sub soare, alături de Raj, Desmond, Kaz, Luzi și încă zeci de frați ai săi de arme, sunetul zertas-ului lor bubuind în tăcerea amiezii. Au străbătut peisajul sterp, folosind zertele pe care le prădaseră din bătălia Imperiului, mânuind armele pe care le smulseseră de la soldații Imperiului și au condus sute de săteni, care alergau în spatele lor pe jos. Era un grup haotic de războinici, toți reuniți într-o cauză comună, cu toții pentru sânge, pentru libertate și toți uniți doar prin conducerea lui Darius, sacrificiul său, exemplul său. Darius era hotărât să nu mai stea pe spate, ci să aducă lupta în pragul Imperiului – iar oamenii lui erau hotărâți să urmeze.

Darius nu știa dacă îi dinamizase pe toți prin conducerea sa sau dacă oamenii lui pur și simplu nu mai aveau nimic de pierdut. Poate că în cele din urmă ajunsese acasă că Imperiul îi va înconjura și îi va distruge; poate că în cele din urmă și-au dat seama că nu mai puteau aștepta pasivi, să fie sacrificați sau mutilați. Întors într-un colț, au fost forțați să atace. În cele din urmă, Darius și oamenii lui s-au văzut ochi în ochi: în cele din urmă, au fost, ca și el, gata și fericiți să coboare în picioare, luptând.

Conduși de exemplul lui Darius, în cele din urmă, toți își luaseră înapoi bărbăția, o revendicaseră pentru ei înșiși. În cele din urmă, toți au ajuns să vadă că bărbăția voastră nu vă poate fi luată – dar nici nu putea fi dată. Era ceva ce trebuia revendicat, asupra căruia trebuia insistat, ce trebuia cerut și care trebuia luat cu propriile mâini.

Fiecare dintre ei a fost încurajat și împuternicit, de asemenea, să aibă arme adevărate din oțel, să țină oțelul rece în mâini pentru prima dată în viața lor, să simtă cum se simțea greutatea reală – nu greutatea bambusului. Au fost încurajați, de asemenea, de tunetul și viteza zertasilor, animale de război magnifice care făceau să te simți așa cum ar trebui un adevărat războinic. Au încărcat și au pornit, urmându-l orbește pe Darius în deșert. Darius simțea că îi poate conduce oriunde.

Dar nu toate. Mai exista o facțiune din satul său, condusă de Zirk, care l-a învinuit pe Darius, l-a invidiat și nu a aprobat cursul său de acțiune. Și acești oameni l-au urmat acum, neavând de ales, pentru că nu voiau să rămână în urmă. Oricât de mult ar fi putut să nu fie de acord cu el sau să fie cufundați într-o luptă pentru putere cu el, totuși, fuseseră și ei sclavi și ei, ca toți, se bucurau de primul gust de libertate.

Darius i-a dat cu piciorul zerta și au încărcat cu toții mai repede, transpirația curgând pe spatele lui Darius, înțepându-i rănile, în timp ce se ținea pentru viața dragă, strâmbându-și ochii spre orizont. Se simțea atât de eliberator doar să fiu acolo, singur, liber să facă orice dorea, să meargă unde dorea, în timpul zilei, încât abia își simțea rănile. În fiecare două zile din viața lui, Darius trebuia să se prezinte la datorie, a avut timp liber doar după ce soarele căzuse. Și din două în două zile, cu siguranță nu ar fi îndrăznit să se aventureze în afara limitelor satului său.

El era *liber – cu* adevărat liber. Acel cuvânt ar fi fost de neimaginat cu doar câteva zile în urmă.

Darius a încărcat și a încărcat până când în cele din urmă a văzut, în depărtare, ceea ce așteptase. A fost primul său obiectiv: câmpurile de sclavi din satul lor vecin, poate la o duzină de mile depărtare. Toate satele de sclavi din jur, separate de deșert, erau puncte interconectate pe peisaj, toate sub degetul mare al Imperiului, toate înconjurând perimetrul Volusiei. Nici unul dintre ei, desigur, nu avea voie să se adune, să se unească, să se vadă. Asta era pe cale să se schimbe.

Darius simțea că alți sclavi se vor simți la fel ca și el. Simțea că atunci când alți sclavi îl vor vedea pe el și pe oamenii lui, liberi, eliberați, atacând, și ei se vor alătura cauzei. Și sat în sat, câte un om, putea să construiască o armată.

Darius știa, de asemenea, că nu poate ataca Volusia direct, nu cu numărul său mic și cu marea lor armată și cu vastele fortificații. Știa că, dacă avea vreo șansă de câștig, trebuia să atace armata Imperiului în punctele sale cele mai slabe și vulnerabile, acolo unde ei se așteptau cel mai puțin: pe câmp, fragmentat, câte un sat la dată, unde stăpânii de lucru erau puțini. , răspândit, inconștient. Darius știa că fiecare câmp de sclavi avea doar câteva zeci de sclavi care să supravegheze sute de sclavi. În trecut, ei fuseseră ținuți în locul lor și nimeni nu îndrăznise să se revolte, așa că câțiva oameni puteau veghea asupra multora.

Dar asta, dacă Darius putea să se abțină, era pe cale să se schimbe. Acum acești stăpâni brutali erau pe cale să învețe puterea omului de rând.

Darius știa că ar putea câștiga – mai ales dacă dau peste ei repede, fără să știe, și dacă eliberează sclavi și îi convertesc în armata lor zdrențuită în creștere.

Pe măsură ce se apropiau, Darius scoase un strigăt puternic, își dădu zerta cu piciorul și încărcă mai repede, apropiindu-se de câmpurile de sclavi. Putea vedea de aici, punctând peisajul, sute de sclavi, toți înlănțuiți, zdrobind stâncă, niciunul dintre ei nu aștepta sosirea lor. În picioare deasupra lor, presărați de-a lungul rândurilor, mergând în sus și în jos pe rânduri, se aflau stăpâni ai Imperiului, ridicând biciurile, trântindu-i sub soarele dimineții. Darius tresări la această vedere, durerea încă proaspătă în spatele lui de la lovitura, vederea trecându-i amintiri proaspete, o nouă dorință de răzbunare,

Darius s-a încruntat, a dat cu piciorul și a încărcat și mai repede. Peste tot în jurul lui oamenii lui făceau la fel, văzând aceeași perspectivă, simțindu-se ca și el, neavând nevoie de nicio îndemnare pentru a îndrepta greșelile.

Când Darius ajunse la ei, văzu primul rând de sclavi întorcându-se și ridicându-se la el, ținându-se în jos pe zerta lui, și a privit cum ochii lor se măriu de șoc. În mod clar, acești sclavi nu văzuseră niciodată sclavi eliberați călărind zerte, mânuind arme de oțel – nu văzuseră niciodată pe nimeni ca ei, cu pielea lor colorată, călare, călărind liber, triumfător, sub soare.

Darius s-a concentrat asupra unui director deosebit de mare, care biciuia un băiat, și a ridicat o suliță scurtă pe care o salvase din Imperiu, a țintit și a aruncat-o.

În cele din urmă, comandantul se întoarse la zgomotul zertalor care tunetau spre ei, iar Darius privi cu satisfacție cum ochii i se făceau și ei mari de surprindere – și apoi în agonie, când sulița îi străpungea inima.

Directorul de lucru l-a apucat cu ambele mâini, de parcă ar fi încercat să-l scoată, și s-a uitat în sus la Darius confuz, înainte de a se prăbuși pe spate. Mort.

Darius și ceilalți au scos o mare urale, iar strigătul lor de luptă s-a ridicat la ceruri, în timp ce tuneau pe câmp, rând cu rând, un zid mare de distrugere ridicând un val de praf care se răspândește. Sătenii stăteau acolo,

înghețați de frică, înrădăcinați în locul lor, în timp ce Darius și oamenii lui alergau pe lângă ei, ucigând stăpâni în stânga și în dreapta.

Darius și ceilalți s-au oprit în fața unui grup de sclavi, care stăteau acolo, înghesuiti.

Sclavii ridică privirea spre ei mirați, încă nemișcându-se. Un sclav mare, cu pielea întunecată și cu ochii mari de frică, transpirația curgându-i pe frunte, a lăsat jos ciocanul și a privit în jos la Darius.

"Ce ai facut?" a întrebat bărbatul, cu ochii în panică. „Ați ucis stăpânii! Acum vom muri cu toții! Noi toți, sclavii, vom muri!”

Darius a clătinat din cap, a venit înainte și și-a ridicat sabia, iar sclavul s-a înfiorat. Darius l-a aruncat în jos și a tăiat cătușele sclavului.

Sclavul se uită în jos șocat. O dată, toți frații de arme ai lui Darius, Raj, Desmond, Kaz, Luzi și alții au venit în față, și-au ridicat săbiile și au tăiat cătușele sclavilor. Clingăitul satisfăcător al lanțurilor rupte care loveau podeaua deșertului se ridica în jurul lor.

Toți își ridicară privirea spre Darius uimiți, prea șocați pentru a se mișca.

„Nu vă mai numiți *sclavi* ”, a răspuns Darius.

„Dar lanțurile noastre!” strigă un alt sclav. „Trebuie să le pui înapoi, repede! Vom muri cu toții pentru asta!”

Darius clătină din cap, abia crezând cât de condiționați deveniseră acești bieți oameni.

„Nu înțelegi”, a răspuns Raj. „Zilele fricii de Imperiu s-au încheiat. Noi suntem cei care acum le aducem frica.”

„Poți muri luptând cu noi”, a strigat Darius, către mulțimea tot mai mare de sclavi eliberați, „sau poți să mori aici, pe câmp, îngrozindu-te ca niște lași! Cine dintre voi vrea să moară sclav – și cine dintre voi vrea să moară om liber?”

S-a auzit o urale în mijlocul mulțimii de sclavi, când toți au început să-și dea seama că libertatea a sosit.

„Nu pot să vă dau libertatea voastră, fraților mei!” strigă Darius. „Trebuie să lupți pentru asta! Fiecare dintre voi – alăturați-vă nouă acum!”

A sunat un claxon, iar Darius s-a întors și a văzut zecile de soldați ai Imperiului adunându-se, încărcându-i. Deodată, se auzi un alt strigăt din spatele lui Darius, iar acesta a aruncat o privire înapoi și a văzut sute de săteni, pe jos, apărând peste orizont, încărcându-l să-l apropie, ajungând din urmă.

Soldații Imperiului i-au văzut și ei dintr-o dată și, în timp ce o făceau, s-au oprit în loc. Nu se mai confruntau cu o duzină de sclavi eliberați, ci acum se confruntau cu câteva sute. S-au uitat la orizont cu șoc și frică – și deodată, pentru prima dată în viața lui, Darius i-a văzut pe oamenii Imperiului întorcându-se și fugind.

Darius a scos un strigăt de luptă și a condus încărcarea, iar de data aceasta, toți sclavii eliberați, ca unul singur, s-au alăturat. El și-a condus armata în creștere, încărcând prin câmpuri, alergând după soldații Imperiului. Curând i-au ajuns din urmă în timp ce fugeau, tăindu-i, măcelărindu-i în stânga și în dreapta. Darius a simțit o satisfacție deosebită când a privit un șef de muncă aruncând biciul pentru a alerga mai repede, în timp ce Raj îi arunca o suliță prin spate.

Darius și-a recălecat zerta și a încărcat, grăbindu-se să-i întâlnească pe cei jumătate de duzină de stăpâni care se regrupaseră și se îndreptaseră spre el. Frații lui de arme s-au recălecat lângă el. În spatele lor, toți sclavii au căzut la rând, grăbindu-se să li se alăture.

Sclavii eliberați s-au alăturat luptei, năvălindu-se asupra stăpânilor, abordându-i la pământ, strângându-i peste ei și lovindu-i până la moarte.

„Asta este pentru băiatul meu!” a strigat unul dintre ei.

Mai mulți sclavi s-au repezit înainte și, folosind cătușele, încă atârnate de încheieturile mâinilor, au sărit peste soldați din spate și și-au înfășurat lanțurile atârnate la gât, iar și iar, sufocându-i până la moarte.

În cele din urmă, un grup de o duzină de soldați ai Imperiului, realizând că erau depășiți numeric și că ar muri dacă ar continua să fugă, s-au oprit, s-au întors, s-au unit într-un zid profesionist și au luat o poziție. Erau o grămadă impunătoare, războinici mari, care se înălțau peste sclavi, cu armuri groase și profesionale și cu o mentalitate brutală de a ucide orice în calea lor.

Darius le-a aruncat o suliță în jos, iar ei au blocat-o ușor cu scuturile lor, luptând ca unul și știa că acest lucru nu va fi ușor.

Darius s-a apropiat de ei și a descălecat, urmat de Raj, Desmond, Kaz și Luzi, împreună cu câțiva dintre frații săi de arme. A sărit în jos sălbatic, ridicându-și sabia sus și, în timp ce făcea, a coborât-o pe umărul unui soldat, găsind îndoielile armurii lui, doborându-l.

Ceilalți soldați au atacat imediat.

Darius a mers cu ei lovitură după lovitură, surprins de viteza și puterea lor, săbiile lor zgomotând și scânteind sub soarele amiezii în timp ce

luptau, împingându-se unul pe altul înainte și înapoi. Alături de el, Raj și Desmond au fost de asemenea cufundați în bătălii aprinse, niciunul dintre ei nu reușind să câștige un avantaj. Ceilalți bărbați și săteni ai săi au început să-i ajungă din urmă, să li se alăture, iar Darius le-a auzit strigătele când au fost doborâți de acești soldați profesioniști.

Darius a dat lovitură după lovitură cu un soldat priceput, cu săbiile zgomotând, majoritatea loviturilor lui au fost abandonate de scutul său masiv de cupru. Un alt soldat al Imperiului s-a repezit și l-a zdrobit pe Darius în partea laterală a capului cu scutul său, lăsându-l într-un genunchi.

Darius, fără să piardă nicio bătaie, s-a învârtit, chiar și cu capul bătut, și l-a tăiat la genunchi pe soldatul Imperiului; cu un strigăt căzu înainte la pământ.

Darius se rostogoli din drum, în timp ce celălalt soldat îl tăie pe spate, încercând să-l taie în două.

Darius și-a recăpătat picioarele și a blocat o lovitură – dar nu s-a putut întoarce la timp când a văzut o altă tăietură de sabie venind spre spatele lui.

Darius auzi sunetul brusc al cătușelor legănându-se prin aer și văzu unul dintre sclavii eliberați întinzându-se, înfășurându-și lanțul în jurul încheieturii soldatului și smulgând-o înapoi, salvându-l pe Darius de lovitura mortală.

Darius s-a întors și l-a înjunghiat pe soldat chiar înainte ca acesta să se elibereze și să atace sclavul.

Încă doi soldați l-au repezit pe Darius, iar Darius s-a abătut din drum în timp ce zerta lui se repezi înainte, călcându-i, doborându-i.

Din ce în ce mai mulți sclavi eliberați li s-au alăturat, încărcând înainte, legănându-și lanțurile, lovindu-i pe soldații Imperiului, ripostând pentru că au fost biciuiți. Într-adevăr, unii sclavi au salvat biciurile de pe podeaua deșertului și le-au folosit ca arme feroce, trimițând soldații Imperiului în stânga și în dreapta. Multe lovituri au fost blocate de scuturi, dar de-a lungul timpului, pe măsură ce soseau destui săteni și coborau destui lanțuri și bici, au trecut destule lovituri. Linia Imperiului a început să slăbească.

Curând, nu a rămas decât un soldat al Imperiului în picioare, care și-a aruncat armele, scutul și coiful și le-a înfruntat, ridicând mâinile.

"Milă!" strigă el, în vreme ce toți sătenii îl înconjurau. „Lasă-mă să trăiesc și voi vorbi cu Imperiul pentru tine! Îmi voi cere milă din contul

tău!”

Mulțimea s-a liniștit când Darius a pășit înainte, respirând greu, strângând mânerul sabiei în timp ce se apropia, încruntat.

„Ceea ce nu reușești să înțelegi,” a clocotit Darius, „este că nu trebuie să cerem milă. Nu mai suntem sclavi. Ce ne trebuie, luăm cu forța.”

Darius a făcut un pas înainte și l-a înjunghiat pe soldat în inimă, privindu-l murind în timp ce se prăbuși la picioarele lui, pătând în roșu podeaua deșertului.

— Există mila ta, spuse Darius. „Aceeași milă pe care ai întins-o nouă tuturor.”

Peste tot în jurul lui Darius aerul s-a umplut brusc de strigătele de bucurie și de victorie ale poporului său, sclavi eliberați, toți jubilați, adunându-se la el, sute dintre ei, armata lui deja dublată. Darius și-a ridicat sabia sus, întorcându-se și înfruntându-i pe toți, iar toți, ca unul, i-au aplaudat și i-au scandat numele.

„Dariu!” au strigat. „Dariu! Darius!”

CAPITOLUL 14

Indra stătea cu ceilalți în castelul de aur al lui Ragon, uimită de împrejurimile ei, întrebându-se dacă toate acestea erau reale. Toți stăteau pe grămezi de blănuri luxoase, pe o podea netedă și strălucitoare, aproape translucidă, în fața unui șemineu enorm și ornamentat, cu mantaua din marmură albă strălucitoare, ridicându-se la douăzeci de picioare înălțime, încadrând un foc care hohote. Lângă ea stăteau Elden de o parte și Selese de cealaltă, lângă ea Reece, apoi Thorgrin, O'Connor și Matus. Stăteau cu toții într-un semicerc, întinși în fața focului, toți relaxați unul cu compania celuilalt, o liniște confortabilă căzând peste ei.

Indra se uită în flăcări, pierzând noţiunea timpului când noaptea se lăsa afară. Privea prin ferestrele arcuite în aer liber și prin ele vedea amurgul răspândindu-se, vedea stelele sus pe cer, sclipind roșii. A simțit briza blândă a oceanului, a auzit prăbușirea valurilor în depărtare și a știut că oceanul se afla undeva dedesubt.

Indra s-a uitat în jur și a văzut că prietenii ei erau cei mai relaxați pe care îi văzuse vreodată; pentru prima dată de când își amintea, ei au ținut garda jos, iar ea a simțit că poate face același lucru. Ea și-a eliberat ușor strânsoarea pe noua ei suliță, fără să-și dea seama că încă o strângea din reflex și a pus-o lângă ea, o parte din ea nedorind să o lase, arma simțindu-se deja ca o prelungire a ei. Se lăsă pe spate în blănuri, lângă Elden, și se uită în flăcări. Elden încercă să o înconjoare cu un braț, să se apropie, dar ea îl împinse; nu-i plăceau oamenii prea apropiați de ea.

„Este greu?” se auzi o voce.

Indra se întoarse și o văzu pe Selese stând lângă ea, privindu-și sulița. Nu știa ce să creadă despre Selese. Pe de o parte, ea era singura altă fată din acest grup, în această călătorie cu ei și, în acest sens, se legaseră; totuși, în același timp, Indra a trebuit să recunoască că era puțin precaută față de Selese, având în vedere că tocmai ieșise din țara morților, de cealaltă parte a morții. Nu prea știa ce să facă din ea. Era în viață? Era încă moartă?

Ea i se părea reală, la fel de reală ca oricine altcineva. Și într-un fel, Indra a trebuit să recunoască, asta a înspăimântat-o.

În plus, Indra nu a înțeles-o cu adevărat pe Selese și nu a făcut-o niciodată. Cei doi erau oameni atât de diferiți, tăiați din pânze atât de diferite. Indra era o războinică, iar Selese era o vindecătoare și mai feminină decât și-ar dori vreodată Indra să fie. Indra nu putea înțelege nicio femeie care nu voia să mânuiască o armă.

„Nu”, a răspuns în cele din urmă Indra. „Este surprinzător de lumină.”

Au căzut într-o tăcere, iar Indra a simțit că ar trebui să-i întoarcă curtoazia; la urma urmei, Selese încercase să înceapă o conversație.

— Și nisipul tău? întrebă Indra. „Îți place să-l ai?”

Selese a zâmbit dulce și a dat din cap.

„Îmi place orice care mă poate ajuta să-i vindec pe alții”, a răspuns ea. „Nu mi-aș putea dori un cadou mai bun.”

„Atunci ești o persoană mai bună decât mine”, a răspuns Indra. „Îmi place să ucid oameni, nu să-i vindec.”

„Există un timp pentru amândoi”, a răspuns Selese, „și nu mă consider mai bun decât oricine. De fapt, te admir.”

"Pe mine!?" întrebă Indra, surprinsă. Era ultimul lucru la care se așteptase să iasă din gura lui Selese.

Selese dădu din cap.

"Da. Cu greu îmi vine să cred că poți mânui o astfel de armă. Orice armă cu adevărat.”

Indra, defensivă ca întotdeauna, se întrebă la început dacă Selese își bate joc de ea. Dar apoi și-a studiat ochii blânzi și plini de compasiune și s-a înmuiat, dându-și seama că era autentică. Și-a dat seama că o judecase prea aspru pe Selese, doar pentru că nu era ca ea. Fusese frig, ținând-o la distanță, nu o primise în spate. Și-a dat seama acum, văzând ce persoană bună și autentică Selese, că greșise. Acesta era doar felul ei, știa ea, așa cum fusese întotdeauna, prea defensivă cu toată lumea. Era un mecanism de apărare, și-a dat seama ea, pentru a o ajuta să supraviețuiască într-o lume crudă și batjocoritoare – mai ales ca o femeie care mânuia brațele.

„Nu este atât de greu, într-adevăr”, a răspuns Indra. „Aș putea să te învăț.”

Selese a zâmbit și a ridicat o mână.

„Îți mulțumesc”, a spus ea, „dar mă mulțumesc cu poțiunile mele vindecătoare.”

„Ești bun la vindecarea bărbaților”, a observat Indra. „Și mă pricep să-i ucid.”

Selese a râs.

„Presupun, atunci, că vom face o echipă bună.”

Indra a zâmbit înapoi, simțindu-se surprinzător ca acasă cu Selese.

— Trebuie să recunosc, spuse Selese, la început mi-a fost frică de tine. O femeie care poate lupta la fel ca tine, care nu se teme de bărbați.”

„Și de ce să te temi?” răspunse Indra. „Fie ucizi un om, fie te ucid ei. Frica nu va face diferența.”

Indra clătină din cap.

— Trebuie să recunosc, a adăugat ea, că și mie mi-era frică de tine.

„Ți-e frică de *mine* !?” întrebă Selese, șocată.

Indra dădu din cap.

„La urma urmei, tu ai ieșit din țara morților. Din partea cealaltă. Tu ai fost cel care nu numai că te-ai confruntat cu moartea, dar ai știut-o. Și cu propria ta mână, nu mai puțin. Mi-e frică de moarte. Încerc să mă fac să nu mă tem de nimeni. Dar îmi este frică de moarte. Și mă tem de oricine a fost prea aproape de asta.”

Chipul lui Selese deveni serios, iar ea trase aer în piept în timp ce se uita în flăcări, parcă și-ar fi amintit.

"Cum a fost?" întrebă Indra, incapabil să reziste. Ea știa că nu ar trebui să întrebe, nu ar trebui să o preseze, dar trebuia să știe. „Este insuportabil acolo jos?”

În timp ce a urmat o tăcere lungă, o parte din Indra a sperat că nu va răspunde, nu a vrut să audă răspunsul. Încă o altă parte era de nerăbdare să știe.

Selese oftă în cele din urmă.

„Este greu de descris”, a spus ea. „Nu este ca și cum ai intra în alt loc. Este ca și cum ai intra într-o altă parte a ta – într-o parte profundă și uneori întunecată din tine. Totul revine la suprafață, înapoi în fața ta, tot ce ai făcut în viață – pe toți cei pe care i-ai iubit, pe toți pe care i-ai urât, tot ce ai făcut și nu ai făcut. Dragoste dată și iubire pierdută. Totul vine clocotind în fața ta, ca și cum totul s-ar întâmpla din nou. Este o stare ciudată, o revizuire a vieții tale care nu se termină niciodată. Este un loc de amintiri, vise și speranțe. Un loc, mai ales, al dorinței neîmplinite.”

Selese oftă.

„Pentru mine, mai mult decât majoritatea, pentru că mi-am luat viața, am fost trimis într-un alt loc dedesubt. A fost un loc în care am fost trimis să reflectez, să înțeleg ce am făcut și de ce. Amintirile se repetă și nu se termină niciodată. Pe de o parte, era cathartic; pe de altă parte, a fost chinuitor. Din cauza modului în care s-a terminat viața mea, totul se simțea incomplet. M-am simțit că arde pentru încă o șansă, doar pentru o șansă în plus de a remedia greșelile, de a le face corect."

Indra putea să vadă cât de profund simțea Selese totul, retrăind-o în ochii ei, pierdută în alt loc. Simțea că Selese avea o calitate translucidă, de parcă o parte din ea ar fi aici și o altă parte încă mai jos.

Selese se întoarse și își puse ochii asupra ei.

„Și tu ce rămâne?" întrebă Selese. „Ce te-a condus aici? Viața ta a fost perfectă?"

Indra s-a gândit îndelung la întrebare; ea nu se gândise niciodată la asta.

Indra clătină din cap.

„Departe de a fi perfect", a spus ea. „A fost orice, dar. Am fost crescut în Imperiu. În Imperiu, omul trăiește ca sclav. Am trăit într-un mare oraș de sclavi, iar sclavia a fost viața mea. Am asistat la toți cei pe care îi iubesc și pe care îi știam să fie uciși."

Indra oftă, simțindu-se rău la acest gând, totul se repezi înapoi la ea de parcă ar fi fost ieri.

„Aș putea trăi cu robia", a spus ea. „Aș putea trăi cu forța de muncă. Aș putea trăi cu bătăile. Dar ceea ce nu puteam trăi era să-mi privesc familia în robie, să-i văd cum sunt sclavi. Asta a fost prea mult."

Indra a tăcut, gândindu-se la ei, amintindu-și părinții, surorile și frații ei.

„Și unde sunt ei acum?" întrebă Selese. „Ce s-a întâmplat cu ei?"

Urmă o tăcere lungă, nimic altceva decât trosnetul focului, în timp ce Indra simți că toți ceilalți ascultă, urmărind-o pentru un răspuns.

Indra clătină din cap în timp ce îl cobora, simțindu-și ochii bine cu lacrimi. Nu a putut să spună cuvintele, așa că a rămas tăcută.

Selese întinse mâna şi puse o mână liniştitoare pe umărul ei.

În cele din urmă, după un timp îndelungat, Indra și-a luat respirația.

„I-am văzut murind", a spus ea, cuvintele lipindu-i în gât. „Fiecare și fiecare dintre ei. Și nu puteam face nimic. Am fost legat de ceilalți. Eram

neputincios.”

Ea a oftat.

„Am jurat că voi supraviețui. Am jurat că voi deveni un luptător. Am jurat răzbunare. Nevoia de răzbunare este un lucru foarte puternic, mai puternic, chiar decât nevoia de hrană, de apă, nevoia de a trăi. Este ceea ce m-a susținut. Este ceea ce m-a făcut să merg. Am jurat că voi face tot ce trebuie pentru a-i ucide pe toți cei care mi-au luat familia de la mine.”

Elden s-a apropiat, alunecând peste ea și și-a cuprins un braț.

„Îmi pare atât de rău”, a spus el. Era prima dată când vorbea de ceva vreme și prima dată când își amintea că el, mereu atât de tăcut, își exprima emoțiile.

Dar Indra și-a dat din umeri de pe braț și, în ciuda ei, s-a simțit enervat. Nu se putea abține – partea defensivă a ei era copleșitoare.

— Nu vreau simpatia ta, se răsti ea, cu vocea întunecată, plină de furie. „Nu vreau simpatia nimănui.”

Indra s-a ridicat brusc, a traversat camera și s-a așezat în partea îndepărtată a camerei, întorcându-și spatele tuturor, aducând sulița cu ea. Ea stătea acolo, cu fața la perete, privind pe fereastră în noapte și își ridică sulița sub lumina lunii. Ea a îndepărtat o lacrimă, repede, pentru ca niciunul dintre ceilalți să nu o vadă așa, și a ridicat axul spre lumină, examinându-l. A văzut toate diamantele lui scânteind și s-a mângâiat cu noua ei armă. I-ar ucide pe toți, până la ultimul Imperiu.

Dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-a făcut, i-ar ucide pe fiecare dintre ei.

*

Thor a visat vise rapide, tulburi. Se văzu navigând pe prova unei nave frumoase și lungi, deasupra lui pânze de pânză nou-nouțe, onduindu-se, oceanul strălucind sub el în timp ce tăiau apa ca peștii. S-au îndreptat, el și frații săi din Legiunea, spre o mică insulă în față, o insulă marcată de trei stânci distincte, ca niște cocoașe de cămilă, dar albe ca zăpada. Era o imagine pe care Thor nu o putea uita niciodată.

În timp ce navigau mai aproape, sus, pe cea mai înaltă stâncă, ceva i-a atras atenția, reflectat în soare. Miji ochii și distinge o căsuță mică și strălucitoare. El știa, știa doar că înăuntrul ei zăcea un copil.

Copilul *lui* .

Guwayne.

Mareele i-au purtat atât de repede încât aproape că lui Thor îi tăia răsuflarea și, pe măsură ce se apropiau, navigând ca pe aripile vântului, Thor era plin de o bucurie și o emoție pe care nu le cunoscuse niciodată. Stătea lângă șină, gata să se năpustească, să alerge pe stânci, în momentul în care barca lor a atins nisipul.

Au atins brusc, iar Thor a sărit grațios peste șină, coborând la douăzeci de metri mai jos și aterizant cu ușurință pe nisip. A lovit pământul și a sprintat în jungla tropicală densă care mărginește insula.

Thor a alergat și a fugit, cu crengile zgâriindu-l de el, până când a ajuns în sfârșit într-o poiană. Și acolo, înăuntru, sus, deasupra unui bolovan, stătea căsuța de aur.

Plânsetele unui copil au umplut aerul junglei, iar Thor s-a repezit înainte, a urcat pe bolovan și s-a oprit pe platoul lui, încântat să-l vadă pe Guwayne.

Guwayne, Thor a fost bucuros să vadă, era acolo. El a fost cu adevărat acolo. Întinse mâna spre el, plângând, iar Thor se întinse și îl apucă, plângând. Și-a ținut copilul lângă el, strângându-l la piept, legănându-l și lacrimi de bucurie i-au căzut pe față.

Tată , îl auzi pe Guwayne spunând, vocea rezonând cumva în capul lui. *Gaseste-ma. Salvează-mă, părinte.*

Thor se trezi cu tresărire, stând în picioare, cu inima bătând sălbatic, și se uită frenetic în jurul lui. Nu știa unde se afla, întinzând mâna, întinzându-se spre Guwayne, fără să înțeleagă unde putea fi. I-au trebuit câteva momente până să-și dea seama că nu era acolo, ci în altă parte. Interior.

Într-un castel. Castelul lui Ragon.

Dezorientat, Thor se uită în jur și văzu că toți ceilalți dormeau adânc lângă șemineu. S-a uitat afară prin ferestrele înalte arcuite și a văzut zorii care tocmai începeau să se stingă pe cerul nopții. El clătină din cap, frecându-și ochii, realizând că totul nu fusese decât un vis. Nu-l văzuse pe Guwayne. Nu fusese pe mare.

Și totuși totul se simțise atât de real. Se simțise mai mult decât un vis: se simțise ca un mesaj. Un mesaj destinat doar lui. Guwayne, se simți brusc sigur, îl aștepta pe o insulă, un loc cu trei stânci albe, aproape de aici. Thor a trebuit să-l salveze. Nu putea aștepta.

Thor a sărit brusc în picioare și și-a trezit pe fiecare dintre frații săi, împingându-i din somn.

Au sărit cu toții în picioare, ținând în mână armele, în alertă.

"Trebuie sa mergem!" spuse Thorgrin. "Acum!"

"Unde sa mergi?" întrebă O'Connor.

— Guwayne, spuse Thorgrin. "L-am văzut. Știu unde este. Trebuie să mergem imediat la el!”

Încă se uitau la el, confuzi.

"Esti suparat?" întrebă Reece. "Pleaca acum!? Încă nu s-a făcut zori.”

— Dar Ragon? întrebă Indra. „Nu putem pur și simplu să rămânem epuizați!”

Thor clătină din cap.

„Nu înțelegi. L - am *văzut* . Nu avem timp. Fiul meu așteaptă. Știu unde este. Trebuie să mergem imediat!”

A simțit că o urgență bruscă îl învinge, o urgență mai mare decât orice simțise vreodată în viața lui. Simțea că nu are de ales.

Thor se întoarse brusc, incapabil să mai aștepte, și alergă din cameră.

A izbucnit pe coridoarele castelului, în jos pe scări și pe ușa din față, sprinten singur prin câmpuri, sub lumina zorilor, una dintre lunile încă sus pe cer.

"Așteptа!" strigă o voce.

Thor aruncă o privire înapoi pentru a-i vedea pe ceilalți, toți alergând după el.

"Ai înnebunit?" a plâns Matus. „Ce s-a întâmplat peste tine?”

Dar Thor nu a avut timp să răspundă. A alergat și a alergat până când plămânii aproape că i-au spart, fără să gândească clar, doar știind că trebuie să ajungă la nava lui.

A ajuns curând la stânci și, în timp ce făcea, s-a oprit și a rămas acolo, privind în jos.

Barca lor era încă acolo, vizibilă sub lumina lunii, arătând exact ca atunci când o părăsiseră. Cele șapte frânghii erau și ele acolo, încă atârnă peste margine.

Thor s-a întors, a apucat o frânghie și a început coborârea. S-a uitat peste el și i-a văzut pe ceilalți coborând lângă el, toți părăsind în grabă acest loc. Nu înțelegea ce se întâmplă cu el — și nu-i păsa.

În curând, avea să fie cu fiul său.

*

Ragon a ieșit din castelul său, trezit de o senzație neobișnuită în zorii, și a mărșăluit peste dealuri, tulburat, folosindu-și toiagul și a studiat orizontul. Sus, Lycoples țipă, zburând în cercuri largi.

Ragon ajunse la marginea stâncilor și se uită la ocean, strălucind în zori. În timp ce studia apele, începu să distingă o formă: jos, departe, Ragon putea vedea nava lui Thor, plecând, curenții o duceau deja departe.

Ragon, îndurerat, și-a ridicat toiagul și a încercat să controleze curentul pentru a-l aduce înapoi. A fost șocat să-și dea seama că nu poate. Pentru prima dată în viața lui, a fost neputincios să-l controleze, s-a confruntat cu o putere mai mare decât a lui.

Derutat, Ragon studie cerul și, în timp ce făcea, observă, pentru prima dată, o formă. O umbră. A auzit un țipăt nepământesc, un țipăt care nu avea loc să se audă nicăieri deasupra pământului și a simțit un fior curgându-i pe șira spinării. Umbra a dispărut în nori la fel de repede, iar Ragon a rămas acolo, înghețat, realizând ce era: un demon. Dezlănțuit din iad.

Deodată, Ragon înțelese. Un demon trecuse peste insula lui, aruncase o vrajă de confuzie asupra ocupanților săi, îl ademenise pe Thorgrin sub vraja lui. Numai Dumnezeu știa ce îl făcuse pe Thor să creadă, se întrebă Ragon, în timp ce își privea nava plecând, devenind din ce în ce mai mică, departe de Guwayne, departe de singurul său fiu – și spre un pericol mult mai mare, cu siguranță, decât și-ar putea imagina Ragon vreodată. .

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Gwendolyn a mărșăluit peste Marea Deșeuri sub cei doi sori necruțători ai cerului deșertului, Krohn lângă ea, așa cum făcuse zi de zi, punând un picior înaintea celuilalt, stârnind praful, picioarele durerându-i de nesfârșita monotonie a mărșăluirii. . Nu încetaseră să mărșăluiască de când părăsiseră oamenii lui Darius, toți hotărâți să traverseze acest deșert, să găsească al Doilea Inel, să găsească ajutor.

Totuși, în timp ce privi în față, așa cum a făcut-o zile întregi, tot ce a văzut în fața ei a fost mai multă monotonie, un peisaj gol, nimic la orizont, doar mai mult din această risipă roșie. Podeaua tare a deșertului era crăpată, rigidă, se întindea pentru totdeauna până la nimic și nimic care să spargă monotonia, cu excepția ocazionalului nor de praf sau a tufișului de spini care se rostogoleau în vânt. Era cel mai gol peisaj pe care-l văzuse vreodată, un loc fără speranță și steril. Avea impresia că mărșăluia până la capătul lumii.

Krohn gâfâia greu, scâncindu-se, iar în timp ce mărșăluia, temerile ei crescând, Gwendolyn se întrebă în ce-și băgase oamenii. Făceau drumeții de zile întregi, scăzând deja de provizii, în special de apă, și nu se vedea nicio speranță. Nici nu se vedea nici un adăpost și nu știa câte nopți îi mai putea lăsa pe oamenii săi să doarmă în aer liber, expuși, pe podeaua deșertului, cu vânturile înghețate și biciuitoare de nisip și cu nesfârșitele creaturi târându-se pe ei. noaptea. Era deja acoperită de mușcături, trează în fiecare oră, îndepărtând insectele exotice care roiau lângă urechea ei. Noaptea trecută, unul dintre bărbații ei murise din cauza unei mușcături de scorpion – și în această dimineață Gwen zdrobise ea însăși cel mai mare păianjen pe care îl văzuse vreodată, chiar înainte să-și pună cizma. Era un peisaj al otrăvurilor și al morții ascunse, un loc perfid, adăpost doar pentru reptile și scorpioni – și oasele altora care fuseseră suficient de proști încât să încerce să-l traverseze.

„Chiar credea că asta ne va duce undeva?” se auzi o voce.

Gwen a auzit un murmur și s-a întors și a văzut colecția ei zdrențuită de oameni, ce mai rămăsese din Inel, sute de supraviețuitori ai Inelului, și a simțit pentru ei. Îndurase atât de multe - bătălii, călătorii, boli, foame, pierderea celor dragi, a bunurilor lor, a patriei lor - suferința lor nu părea să se încheie niciodată - și iată-le, într-o altă călătorie, către o altă destinație care s-ar putea să nu apară vreodată. Erau epuizați, cinici și începeau să-și piardă speranța. Cu greu îi putea învinovăți. Inima i s-a frânt cel mai mult pentru copil, plângând, strigătul lui strident mereu cu ei, în timp ce Illepra o purta cu grijă, înfășurată pentru a o proteja de soare, fără să-și eșueze niciodată îndatoririle pentru ea. Gwen și-ar fi dorit să-i poată oferi apă, umbră, un loc confortabil unde să doarmă.

„Dacă această Mare Deșeuri a condus într-adevăr undeva”, a răspuns o altă persoană, „nu crezi că sclavii ar fi încercat-o deja? Nu crezi că ar fi încercat să scape?

„Asta pentru că nu duce nicăieri”, a spus celălalt, „și ei știu asta. Nu au fost suficient de proști încât să încerce să o treacă.”

Gwendolyn a văzut fețele oamenilor ei, supărați, arși de soare, uscați, disperați – și în timp ce ridicau privirea și se uitau la ea, ochii lor s-au umplut de ură, înnebuniți de soarele necruțător – a trebuit să privească în altă parte. În ciuda tuturor cuvintelor lor dure, ea nu suporta să-i vadă suferind așa.

Ea a recunoscut și chipul celui care instiga totul — Aslin; fusese unul dintre instigatorii din spatele rebeliunii din peșteră. Ea credea că fusese umilit, dar se pare că nu. Fusese milostivă să-l lase să trăiască acolo; poate, îşi dădu seama ea, asta fusese o greşeală.

„Unde crezi că ne va duce oricum această risipă?” o auzi pe Aslin strigând brusc, cu o voce puternică ridicându-se deasupra zgomotului.

Gwendolyn a fost surprinsă să-l audă atât de îndrăznit, ca și cum și-ar lua avânt, strigând într-o rebeliune deschisă.

„Chiar pretinzi că crezi că există un al doilea inel?” el a adăugat. „De ce nu spui asta cum este: ne conduci la mormintele noastre.”

S-a auzit un huruit de la unii dintre oamenii ei, care începu să se încălzească pentru el, iar Gwendolyn simți că i se ridică părul, simți tensiunea crescând în aer în spatele ei. Se simțea îndurerată să fie condamnată de ei atât de aspru, mai ales după tot ce se sacrificase pentru ei. Asta a însemnat să fii regină?

Lângă ea, Krohn începu să mârâie.

— E în regulă, Krohn, spuse ea liniştitor.

„Nu ar fi trebuit să luptăm niciodată pentru acei săteni!” a strigat altul dintre oamenii ei. „Nu ar fi trebuit niciodată să stăm acolo de la început!”

Se auzi un alt bubuit nemulțumit.

„Nu ar fi trebuit să ne ardem niciodată navele!” a strigat altul.

„Nu ar fi trebuit niciodată să navigam către Imperiu!” a strigat altul.

Mormăitul a devenit mai puternic și a fost urmat de sunetul distinctiv al unei săbii care se tragea, tăind aerul. Krohn se întoarse, mârâind, stând în fața lui Gwen.

Mulțimea a încetat brusc să mărșăluiască, iar Gwen s-a întors și a văzut-o pe Steffen stând acolo, cu sabia scoasă, înfruntând oamenii rebeli.

„Dacă vrei să te plângi”, se năpusti el, „atunci ai curajul să o înfrunți pe Regina și să te plângi direct ei. Nu mai chicoti la spate ca niste copii speriati. Este o trădare să inciți pe alții și, dacă vei continua această discuție, vei afla ce înseamnă moartea adevărată.”

Gwen a fost impresionată de puterea lui Steffen, de autoritatea din vocea lui, de loialitatea lui profundă și de neclintit față de ea și se simțea copleșită de recunoștință pentru prezența lui. Și-a dat seama că se simțise prea vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat cu oamenii ei, pentru a se ridica pentru ea însăși.

Aslin se uită cu privirea înapoi la Steffen.

Lângă Steffen, Kendrick s-a întors și a scos și el sabia.

„Va trebui să treci prin mine și tu”, a adăugat el.

Mârâitul lui Krohn s-a intensificat, în timp ce a început să meargă încet spre Aslin, iar Aslin privind de la Krohn la Steffen la Kendrick, apoi, în cele din urmă, și-a lăsat capul în jos.

— Tocmai spuneam, mormăi el, dându-se înapoi.

Gwendolyn făcu un pas înainte și puse o mână blândă pe săbiile lui Steffen și Kendrick, iar ei le înveliră. Ea îi făcu semn lui Krohn, iar el se liniști și se întoarse la ea, în timp ce ea se întoarse și își înfrunta oamenii.

„Știu că această călătorie este grea”, a spus ea. „Toate călătoriile care merită sunt. Știu că întregul nostru exil nu a fost ușor. Dar noi suntem oamenii Inelului. Am suferit mai rău și vom trece peste asta. Suntem de un spirit de neînfrânat. Luptăm nu numai pentru sclavi, ci și pentru noi înșine, pentru că toți suntem sclavi ai Imperiului – am fost întotdeauna, ca toți cei

de sub cer. Luptăm în sfârșit pentru libertate reală, pentru a arunca de pe jugul Imperiului, odată pentru totdeauna."

Gwendolyn trase adânc aer în piept, văzându-și oamenii agățați de fiecare cuvânt, nituit.

„Știu că ești speriat", a strigat ea. „Și mie îmi este frică. Suntem într-o misiune pentru viața noastră, pentru libertatea noastră și pentru libertatea altora. Nimeni nu a spus că va fi ușor – libertatea *nu a* fost *niciodată* ușoară. Și lupta între noi nu va face totul mai ușor.

„Îți promit, un viitor mai luminos ne așteaptă. Trebuie să rămânem la curs, să fim puternici. Nu te-aș duce nicăieri, nu m-aș duce eu însumi — și dacă vom muri cu toții, voi fi primul care va cădea."

Gwendolyn văzu pe chipurile oamenilor ei că mulți dintre ei erau liniștiți de cuvintele ei și se întoarse și reluă marșul, Kendrick și Steffen căzând lângă ea.

— Cuvinte bune, doamnă, spuse Steffen.

— Tata nu le-ar fi putut spune mai bine, spuse Kendrick.

„Mulțumesc", a spus ea, liniștită de prezența lor și încă zguduită de comportamentul oamenilor ei.

„Nu vorbesc în numele tuturor", a spus Kendrick. „Doar cei puțini nemulțumiți."

„Și vor fi *întotdeauna* câțiva nemulțumiți", a adăugat Steffen. „Oricât de grozavă ai fi o regină."

„Vă mulțumesc amândurora pentru loialitate", a spus Gwen. „Dar trebuie să mă deranjez și le înțeleg frustrarea. Mă tem că cel mai mare pericol al nostru nu este în față, dar chiar aici, în mijlocul nostru.

— Dacă va fi așa, spuse Steffen, strângându-și strânsoarea sabiei, atunci eu voi fi primul care îi ucid pe infractori.

— Mai sunt și alte pericole, doamnă, interveni slab Aberthol, mărșând alături de ei. „Principalul dintre ei, lipsa hranei și a apei. Nu am găsit o singură sursă de apă și, dacă nu găsim una curând, mă tem că soarele ar putea fi cel mai mare adversar al nostru dintre toate."

Gwen se gândise la aceleași lucruri. Ea se uită înapoi la orizont, în timp ce ei continuau să mărșăluiască, în speranța unui semn, orice. Dar nu era nimic.

Se întoarse și se uită la Aberthol, mărșăluind lângă ea, folosindu-și toiagul, părând mai slab decât îl văzuse vreodată.

— Ai studiat toate istoriile, îi spuse ea încet. „Cunoști nu numai istoria Inelului, ci și pe cea a Imperiului. Știi toate legendele, toată geografia. Spune-mi, spuse ea, întorcându-se spre el, este adevărat? Poate exista un al doilea inel?”

Aberthol oftă.

„Aș spune că șansele sale de existență sunt la fel de bune ca nu”, a răspuns el. „Al Doilea Inel a fost întotdeauna prezentat în literatură ca parte mit, parțial fapt. Veți găsi numeroase referințe la acesta în istoriile timpurii ale Inelului, dar puține în volumele ulterioare. Este renunțat cu totul în istoriile recente.”

„Poate că asta se datorează faptului că nu a fost găsit niciodată”, a spus Gwendolyn plină de speranță.

Aberthol a ridicat din umeri.

„Poate”, a răspuns el. „Sau poate pentru că nu a existat niciodată.”

Ea se gândi la cuvintele lui în timp ce mărșăluiau în tăcere. În cele din urmă, se întoarse și se uită la ea.

„Te-ai gândit, doamnă,” a întrebat el, privind-o cu înțeles, „ce vei face dacă nu există? Dacă această Mare Risipă nu ne duce nicăieri decât într-un oraș ostil de sclavi? Sau mai rău, spre mai multă risipă?”

„Am”, a răspuns ea. "Fiecare moment. Ce alegere avem? O moarte sigură ne așteaptă înapoi în sat. Aceasta este calea speranței. Cea mai grea cale este întotdeauna calea speranței.”

Au căzut înapoi într-o tăcere mohorâtă în timp ce continuau să mărșăluiască.

În timp ce mergea, oră după oră, soarele devenind din ce în ce mai fierbinte, Gwen se întreba cum a ajuns viața ei la asta, cum ar putea fi tot ce a mai rămas din inelul cândva măreț și minunat. Aceste câteva sute de bărbați, cu câteva zeci de Argint, tot ceea ce reprezenta locul și națiunea pe care ea le iubea. S-a gândit la nunta pe care o plănuise cu Thor, la copilul pe care l-a ținut cândva în brațe, la recompensele nesfârșite ale Inelului – și a muscat lacrimile. Cum a ajuns totul la asta?

Ceea ce nu ar da acum ca să-l țină din nou pe Guwayne; ce nu ar da să-l revadă pe Thor, să-l aibă lângă ea. Să-i ai înapoi pe Ralibar și Mycoples. Se simțea cu totul singură și se întreba dacă lucrurile s-ar putea înrăutăți.

Ea și-a contemplat familia, nu de mult împreună, și s-a spulberat, fracturat în atât de multe feluri. Tatăl și mama ei, morți; Luanda, moartă;

Gareth, mort; Godfrey, intrând în Volusia în misiunea unui mort; Reece, cu Thor la jumătatea lumii, cel mai probabil mort; și Kendrick, ultima ei rudă rămasă alături de ea, într-un marș de prost în deșert, unde probabil că va muri în curând. Se întreba de ce destinul fusese hotărât să-i despartă pe toți.

Un vânt fierbinte și prăfuit a suflat în fața ei, iar Gwen și-a adăpostit ochii în timp ce un alt nor de nisip din deșert a străbătut-o. S-a înecat cu el, tușind cu ceilalți, încercând să-și recapete vederea.

De data aceasta însă, vântul nu a trecut; dimpotrivă, praful roșu se simțea de parcă i-ar fi zgâriat fața, zgâriindu-l și deveni din ce în ce mai puternic. Gwen a auzit un țipăt brusc, un zgomot ciudat care i-a dat un fior pe coloana vertebrală, spre deosebire de orice auzise vreodată și, în timp ce își ridica privirea în praf, a fost șocată să vadă în fața ei, ieșind din norul de praf, un pachet. a creaturilor.

Creaturile exotice erau înalte și subțiri și se învârteau în norul de praf, trupurile lor roșii, de aceeași culoare a prafului, cu fălci lungi și fețe întinse și macabre. Erau zeci de ei, purtați de vânt, care se învârteau în norul de praf și au scos un zgomot înfiorător de plâns când apăreau, învârtindu-se în mijlocul prafului și atacând deodată pe toți oamenii ei.

„Umblători de praf!” strigă Sandara. „Apărați-vă!”

Kendrick, Steffen, Brandt, Atme și toți ceilalți și-au scos săbiile, iar Gwendolyn și-a scos-o pe a ei și s-a învârtit împreună cu ei, în timp ce Dust Walkers coborau asupra lor din toate direcțiile. Gwen a tăiat și a ratat, iar un Dust Walker a zgâriat o parte a feței lui Gwendolyn, zgâriind-o cu gheara. Ea a țipat de durere când fața ei era zgâriată, cu palma aspră ca șmirghel.

Un altul a venit la ea și i-a tăiat brațul cu cele trei gheare, făcând-o din nou să strige de durere.

Un altul veni spre ea – și altul, Gwen simțindu-se ca și cum s-ar prăbuși într-un câmp de spini.

Steffen a făcut un pas înainte și a tăiat sălbatic, la fel ca Kendrick și ceilalți – și toți au ratat. Dust Walkers erau prea rapizi.

Dust Walkers se năpustiră înăuntru și ieșind din mulțime, zgâriind și tăind, strigătele oamenilor lui Gwen strigând în timp ce făceau o mie de mici tăieturi.

Gwen, disperată, a luat un pumnal din talie, s-a învârtit și a tăiat unul chiar în gât. A căzut la pământ, țipând, dispărând într-un morman de praf.

"Da-te jos!" strigă Sandara. „Lasă-te în genunchi! Acoperiți-vă capul!”

Gwen a auzit strigătul unui copil răspândit prin aer și s-a uitat în sus și a văzut-o pe Illepra strângând copilul în brațe, amândoi fiind atacați. Și-a scăpat pumnalul și s-a repezit înainte, protejându-i, acoperind copilul cu corpul ei și lăsându-i jos la pământ.

Gwen stătea întinsă deasupra lor, acoperind copilul cu mâinile, brațele și coatele ei, simțind zgârieturile și zgârieturile peste ea, în timp ce norul continuă să sufle. Se simțea de parcă era zgâriată până la moarte și nu știa cât mai mult putea rezista. Cel puțin, totuși, ea proteja copilul.

Gwen a îngenuncheat așa, la fel ca și ceilalți, pentru ceea ce i s-a părut o veșnicie, bâzâitul îngrozitor, urletele și plânsul acestor creaturi umplându-i urechile.

În cele din urmă, norul a început să se retragă, suflând prin deșert, chiar pe lângă ei, până când zgârieturile au devenit mai ușoare, zgomotul s-a liniștit, apoi totul s-a oprit.

Deșertul rămase deodată nemișcat, liniștit, așa cum fusese înainte de sosirea lor, iar Gwen îngenunche și se uită înapoi și privi norul suflând, dispărând în orizont.

Tremurând, Gwen s-a pus pe mâini și în genunchi și și-a cercetat oamenii. Toți erau încă pe pământ, răzuiți și tăiați, părând traumatizați. S-a întors în cealaltă parte și s-a uitat la marea întindere care încă aștepta în fața lor și se întrebă: ce alte orori mai aveau în fața lor?

CAPITOLUL ȘAISISE

Godfrey a deschis ochii cu tresărire, strângându-se de burtă, în timp ce a fost lovit de cineva de două ori mai mare decât în celula închisorii. Întins pe pământul plin de noroi al celulei, el și-a ridicat privirea și a văzut un cretin înalt, nebărbierit, cu o burtă mare, mergând prizonier în prizonier și dând cu piciorul pe fiecare, aparent doar pentru distracție. Când Godfrey se ridică în picioare, nu știa ce era mai rău: coatele acestui bărbat în coaste sau mirosul corpului.

Întreaga celulă de închisoare, de fapt, putea a iad și, în timp ce Godfrey se uita în jur la colecția ei de ratați, nu-i venea să creadă că ajunsese într-un loc ca acesta. În jurul lui erau oameni de orice rasă și culoare, din fiecare colț al Imperiului, toți sclavi ai Imperiului, niciunul din rasa Imperiului. Toți erau înghesuiți în această celulă, de vreo cincizeci de picioare lățime, toți îmbufnându-se sau plimbându-se, știind că nimic bun nu le așteaptă.

Godfrey s-a uitat în sus și i-a văzut pe Akorth, Fulton, Merek și Ario, toți treji, unii plimbându-se, alții așezați, niciunul dintre ei nu părând prea încântat. Ce întorsătură rapidă luase soarta lor. Nu trecuse cu mult timp în urmă că toți se aflau pe străzile Volusiei, toți încărcați cu bogății și pe cale să încheie o înțelegere pentru a-și salva poporul. Acum, iată-le cu toții, prizonieri obișnuiți, incapabili să doarmă măcar pe un podea noroioasă fără a fi agresați.

Godfrey se scărpină pe braţe şi văzu semnele roşii şi îşi dădu seama că fusese muşcat de un fel de insectă pe podeaua noroioasă. Se zgâria și se zgâria, enervat. Probabil purici, se gândi el. Sau poate ploșnițe.

Akorth și Fulton păreau și mai dezorientați decât el, cu părul dezordonat, neras, inele întunecate sub ochi, amândoi părând ca și cum le-ar putea folosi prost o băutură. Merek și Ario, totuși, în ciuda dimensiunii lor mai mici și a vârstei mai mici, în ciuda faptului că erau înconjurați de astfel de criminali împietriți, păreau calmi și neînfricați, hotărâți, de parcă și-ar fi

luat totul cu grijă și și-ar fi pregătit următoarea mișcare. De fapt, păreau mult mai compuși decât Akorth și Fulton.

— Nu-mi mai sta în cale, băiete, se auzi deodată o voce aspră, guturală.

Godfrey se întoarse să-l vadă pe același cretin, după ce și-a terminat rundele, cu fața la el, cu cea mai mare burtă pe care o văzuse vreodată, apropiindu-se și încruntându-se la el.

„Nu ți-am fost în cale!” a protestat Godfrey. "Dormeam! Tu ești cel care m-a lovit cu piciorul!”

"Ce ai spus?" Bărbatul s-a strălucit și a început să meargă amenințător spre el.

Godfrey a început să dea înapoi și, în timp ce a făcut, a alunecat pe noroi și a aterizat pe spate – în râsul tuturor celorlalți prizonieri din celulă.

"Omoara-l!" strigă unul, strigând pe cretin.

Inima lui Godfrey bătu sălbatic când îl văzu pe cretin rânjind și apropiindu-se, parcă gata să-și devoreze prada. Știa că, dacă nu face ceva curând, bărbatul îl va zdrobi numai cu greutatea lui.

Godfrey se dădu înapoi pe noroi, alunecând, respirând greu, încercând să se distanțeze de el.

Dar cretinul a gemut brusc și a încărcat, iar Godfrey a văzut că avea să se năpustească asupra lui, să aterizeze asupra lui și să-l zdrobească cu toată greutatea. Godfrey a încercat să dea mai mult înapoi, dar s-a lovit cu capul de un zid de piatră. Nu mai era încotro.

Deodată, Ario a făcut un pas înainte, a scos un picior și a împiedicat cretinul.

Bărbatul a căzut cu fața cu fața în noroi, iar Godfrey s-a învârtit din drum înainte să o facă, ferindu-se să nu fie zdrobit.

Toți prizonierii din cameră se întoarseră acum și priveau, strigând, râzând în hohote. Cretinul s-a întors, și-a șters noroiul de pe față și și-a fixat ochii pe Ario cu o privire de moarte.

Ario stătea acolo, privind înapoi, neclintit, calm și neînfricat. Godfrey, incredibil de recunoscător lui Ario, nu-i venea să creadă cât de calm era, având în vedere că cretinul era de cinci ori mai mare decât el și că nu avea unde să fugă.

— Micuțule, spuse cretinul. — Ai terminat. Înainte să te ucid, o să te despart mădular de membru. Am să te învăț ce înseamnă să fii într-o închisoare!”

Cretinul a început să-și recapete picioarele și să-l atace pe Ario, când Merek a făcut brusc doi pași înainte, și-a ridicat cotul și l-a spart peste linia maxilarului, prinzându-l perfect exact în momentul în care se ridica și trimițându-l la pământ, inconștient.

„Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții într-o închisoare”, i-a spus Merek bărbatului inconștient, „și nu am nevoie să mă înveți. De unde vin eu, ei numesc asta o slujbă de secure. Închide o gură mare și grasă ca a ta.”

Merek a vorbit suficient de tare pentru ca toți ceilalți prizonieri să-i audă și s-a uitat încet în jur la toți, provocându-i, îndrăznindu-i să se apropie.

„Imperiul mi-a luat pumnalul”, a continuat el. „Dar nu am nevoie de el. Mi-am luat mâinile. Cu aceste degete mari pot face mult mai multe daune. Mai vrea cineva să-l testeze?” strigă el cu voce tare.

S-a întors încet, întâlnind privirea fiecărei persoane, până când, în cele din urmă, ceilalți și-au întors privirea și tensiunea s-a disipat. În mod clar, toți au înțeles ideea: Merek și prietenii lui nu trebuiau să se încurce.

Ario se apropie de Merek.

„L-am avut exact acolo unde l-am vrut”, a spus Ario mândru. „Nu am avut nevoie de ajutorul tău. Data viitoare, nu-mi sta în cale.”

Merek zâmbi și clătină din cap.

„Sunt sigur că ai făcut-o”, a răspuns el.

Godfrey ridică privirea, uitându-se totul uluit, când Merek se apropie de el, întinse o mână și îl ajută să se ridice.

„Unde ai învățat să lupți așa?” întrebă Godfrey.

— Nu Legiunea Regelui, spuse Merek, zâmbind, „și nu în barăcile vreunui cavaler elegant. Mă lupt murdar. Lupt pentru a răni, a mutila sau a ucide. Lupt pentru a câștiga, nu pentru onoare. Și am învățat ce am învățat pe aleile din spate ale Curții Regelui.”

— Îți datorez una, spuse Godfrey. Se întoarse și se uită la cretinul mare și gras, inconștient, nemișcat, cu fața întâi în pământ. „Urăsc să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi prins.”

— Ai fi un sandviș cu noroi, a spus Akorth, venind cu Fulton.

„Scoateți-ne din acest oraș și înapoi în tabăra noastră”, a spus Merek, „și aceasta este o plată suficientă”.

„Gândire dorință”, spuse Fulton pe un ton de rău augur.

Godfrey s-a întors și a văzut formidabilii paznici ai Imperiului aliniați în afara celulei, a văzut barele groase de fier și a știut că aveau dreptate. Nu se duceau nicăieri.

— Se pare că planul tău merge din rău în mai rău, spuse Merek. „Nu că ar fi fost atât de grozav pentru început."

„Eu, unul, nu plănuiesc să-mi pun capăt vieții în această celulă", a spus Ario.

„Cine a spus ceva despre sfârșitul vieții tale?" întrebă Godfrey.

„I-am urmărit în timp ce tu erai leșinat", a spus Ario. „Au luat deja trei dintre ele. Ei deschid celulele la fiecare oră, mai iau una. Ei nu se întorc. Și nu le iau la ceai."

Deodată, sună un claxon și trei bărbați din Imperiu s-au îndreptat înainte, cu cheile zdrăngănind, au descuiat ușa, au intrat în celulă și au privit amenințător de jur împrejur, de parcă ar fi încercat să decidă pe cine să ia. Purtau o armură impunătoare, cu viziere în jos pe față și păreau niște mesageri ai morții.

S-au instalat pe un prizonier prăbușit de perete, l-au smuls în picioare și l-au târât afară din celulă.

"Nu!" țipă bărbatul rezistând. „Tot ce am făcut a fost să fur o varză. Nu aveam ce mânca. Nu merit asta!"

— Spune-i asta zeiței ei Volusia, mormăi gardianul întunecat. „Sunt sigur că i-ar plăcea să audă asta."

"Nu!" strigă el, vocea i se stinge când ușa celulei s-a trântit în urma lui și l-au târât departe.

Godfrey și oamenii lui schimbară o privire nervoasă.

— Nu avem mult timp, spuse Merek.

„Care este planul tău acum?" l-a întrebat pe Godfrey. „Ne-ai băgat în mizeria asta – acum ne scoți din ea."

Godfrey stătea acolo, trăgându-se de păr, încercând să-și adune gândurile. Era prea mult deodată, totul fusese prea rapid pentru ca el să le proceseze. Până și el, care găsise întotdeauna o cale de ieșire din toate, era nedumerit. Se uită la barele de fier, la zidurile solide de piatră și nu vedea nicio ieșire. A decis să încerce ceea ce știa că este cel mai bine: să-și ia calea.

Godfrey se apropie de gratiile celulei și îi făcu semn unui gardian, care stătea aproape, să se apropie. A șoptit suficient de tare pentru a fi auzit.

„Vrei să fii bogat?” întrebă Godfrey, cu inima bătând cu putere, rugându-se să meargă pentru asta.

Dar gardianul a continuat să stea acolo cu spatele la el, ignorându-l.

„Nu doar bogat”, a adăugat Godfrey, „ci bogat dincolo de visele tale cele mai sălbatice. Am aur – mai mult decât poți visa. Scoate-mă pe mine și pe prietenii mei de aici și vei fi suficient de bogat pentru a fi tu însuți rege.”

Gardianul i-a zâmbit înapoi prin vizor.

— Și de ce un criminal ca tine ar avea atât de mult aur?

Godfrey băgă mâna în buzunarul de la talie și din adâncul interiorului, unde era ascuns, scoase o mică monedă de aur. Strălucea în lumină. Era ultima monedă pe care o avea asupra lui, una pe care o păstrase în scopuri de urgență. Dacă aceasta nu era o urgență, nu știa ce este.

Godfrey a pus moneda în palma galbenă și plină de carne a gardianului.

Paznicul îl ridică și îl examină, părând impresionat.

— Nu sunt prizonierul tău tipic, spuse Godfrey. „Sunt fiul unui rege. Am destul aur ca să te fac un om bogat. Tot ce trebuie să faci este să ne lași pe mine și pe prietenii mei să plecăm de aici.”

Paznicul își ridică brusc viziera, se întoarse și îi zâmbi lui Godfrey.

„Deci ai mai mult aur?” întrebă el, zâmbetul lui lacom mai degrabă ca un rânjet pe chipul grotesc.

Godfrey dădu din cap entuziasmat.

„Mă vei conduce la asta?” întrebă gardianul.

Godfrey dădu din cap.

"Da! Doar dă-ne drumul de aici.”

Paznicul dădu din cap, mulțumit.

„Bine, întoarce-te.”

Godfrey se întoarse, cu inima bătând cu putere de entuziasm, aşteptându-se ca gardianul să-l elibereze din celulă.

Deodată, Godfrey simți o mână pe spatele cămășii lui, simți că paznicul îl apucă brusc, apoi, dintr-o mișcare rapidă, îl smulge înapoi cu toată puterea.

Godfrey și-a simțit ceafă lovindu-se de barele de fier, a auzit o bufnitură puternică și, deodată, întreaga sa lume s-a învârtit. S-a simțit cu capul ușor și a căzut în genunchi.

Înainte să se prăbușească pe podeaua de noroi, l-a văzut pe gardian, privind în jos, râzând cu un râs crud și gutural.

„Mulțumesc pentru aur”, a spus el. „Acum enervați-vă.”

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Volusia a mers încet prin orașul Dansk pe fundalul unui magnific apus de soare roșu stacojiu, focurile încă urlând din toate părțile ei în timp ce cerceta orașul, luminând noaptea devreme. Se simțea învingătoare. Ea trecu pe lângă toți bolovanii ei pe care îi catapultase în oraș, încă în flăcări, trecu pe lângă grămezi de moloz, de ruine, ziduri ale orașului care de secole nu țineau decât resturi. Ea a trecut pe lângă mormane de cadavre, oameni încă blocați în chinurile morții, alții încă agățați de viață, gemând, încă ardând de vii. A trecut pe lângă zeci de soldați, nimic altceva decât cadavre carbonizate, cu armele topite la mâini.

Și ea a zâmbit larg.

Jefuirea acestui oraș de către Volusia fusese nemiloasă, crudă chiar și după standardele ei. Ea trimisese bolovanii în flăcări peste zidurile ei la nesfârșit, ucigând fără discernământ soldați și cetățean, bărbat și femeie, cavaler și copil. După ce le-a ucis conducerea, ea declanșase un baraj brusc și intens asupra lor, prea repede pentru ca ei să se pregătească, să facă altceva decât să sufere. Orașul fusese o prostie să încerce să-i reziste, să creadă că zidurile lor imense ar putea să o țină afară, să o împiedice să obțină ceea ce își dorea. Cât de prost fusese orașul să creadă că ea nu va folosi toate mijloacele pe care le avea la dispoziție pentru a ucide fiecare bărbat, femeie și copil – pe oricine și tot ce i-a stat în cale. Apoi, din nou, gândi ea, chiar dacă nu ar fi rezistat, probabil că i-ar fi măcelărit pe toți oricum. Era mai util, își dădu seama, să-i insufle reputația de cruzime decât să aibă un oraș de prizonieri.

Peste tot în jurul ei, aliniându-se perfect de-a lungul zidurilor orașului, stând în atenție, stăteau sutele de mii de soldați ei, în formații perfecte, toți așteptând cea mai mică comandă, semnalul ei pentru ce să facă în continuare. Iată-l, primul ei oraș, primul ei test, distrus până în genunchi în doar câteva ore. Iată, prima dovadă a puterii ei dezlănțuite.

„Iată-i, zeița mea”, se auzi vocea.

Soku a mers lângă ea, în mijlocul uriașului ei anturaj de soldați și consilieri, făcând semne în fața ei.

Volusia s-a oprit și a privit înainte, anturajul ei oprindu-se în spatele ei și a văzut șiruri de prizonieri, vii, răniți, cu fețele negre de funingine, tușind și înlănțuiți unul de celălalt.

„Ce a mai rămas din armata lor”, a spus Soku. „Cinci mii de oameni. Ei au predat orașul și doresc să se alăture rândurilor noastre.”

Volusia le-a privit cu atenție, o mare nesfârșită de fețe, care se întindea până la zidurile orașului și i-a văzut pe toți uitându-se la ea cu speranță.

„Și au încercat acești oameni să reziste?” ea a intrebat.

Soku clătină din cap.

„Nu, zeiță”, a răspuns el. „Aceștia sunt soldații care s-au predat fără să ucidă niciunul dintre oamenii noștri. Nu există sânge de-al nostru pe mâinile lor.”

Volusia privi peste rândurile și rândurile de soldați buni, oameni onorabili, care nu făcuseră decât singura greșeală de a ieși în cale.

— Păcat, spuse ea și se întoarse către Soku.

"Omoara-i pe toti."

Soku se uită înapoi la ea, șocată.

"Zeiţă?" el a intrebat.

„Nu voi păstra pe nimeni care nu a încercat să mă omoare mai întâi”.

Soku s-a uitat la ea, încercând să înțeleagă, și a deschis gura ca și cum ar fi obiectat – dar apoi a închis-o, văzând clar privirea din ochiul ei. El, ca și ceilalți, știa mai bine decât să-i pună la îndoială comanda.

Se întoarse către comandanții săi.

— Ai auzit-o pe Zeiță, spuse el. "Omoara-i pe toti."

Volusia a privit cu satisfacție cum miile ei de bărbați mărșăluiau înainte, cu sulițele ținute sus și năvăleau în lupta captivilor orașului – toți, încătușați, lipsiți de apărare, și-au ridicat mâinile la fețele șocate.

"NU!" au țipat ei.

Dar era prea tarziu. Pe rând, oamenii lui Volusiei i-au spart, măcelărindu-i în stânga și în dreapta.

Volusia stătea acolo și privea măcelăria, cu zâmbetul ei din ce în ce mai larg. Sângele s-a stropit pe ea când soarele a început să se scufunde sub orizont și ea a savurat fiecare picătură, gândindu-se:

Ce zi perfectă s-a dovedit a fi aceasta.

*

Pe măsură ce noaptea a început să se lase, Volusia a mărșăluit din ce în ce mai departe de periferia Dansk, flancată de anturajul ei și cu armata ei defilând puțin în spatele lor. Sub cele două luni răsărite, roșul sclipitor începe să iasă pe cer, ea și-a făcut drum de-a lungul podelei deșertului spre Calea Cercurilor. Era un moment pe care îl așteptase cu nerăbdare de când își amintea.

Calea cercurilor era, într-adevăr, motivul pentru care hotărâse să-l concedieze mai întâi pe Dansk. În ciuda numărului și a fortificațiilor lor, Volusia nu-i păsa, de fapt, atât de mult de armată, nici de oamenii ei, nici măcar de orașul său. Adevărata bijuterie, adevărata cucerire, era ceea ce se afla chiar dincolo de ea: acest loc sacru al puterii, un cerc vast sculptat în podeaua dură a deșertului. Nimeni nu știa cu siguranță originea sau sursa puterii sale, totuși Volusia auzise toată viața despre zeii și zeițele vii care fuseseră unși aici. A fost un rit de trecere. Dacă ar fi vrut ca poporul ei să o vadă ca pe un Dumnezeu adevărat, știa că nu ar exista o mai mare amprentă de legitimitate decât inițierea ei în cerc.

La fel de important, Volusia a vrut să încheie un pact cu protectorii cercului, satul deșert Voks. O rasă tabu de bărbați mici verzi, mai multe creaturi decât bărbați, care practică o sectă străveche de vrăjitorie atât de întunecată și interzisă încât a fost chiar scoasă în afara legii pe vremea mamei mamei sale, Volusia știa că nu există niciun trib în Imperiu care să se potrivească cu răul lor pur. . Alți vrăjitori aveau limite în ceea ce aveau să facă, dar Voks nu aveau limite în ceea ce privește nemilosirea lor.

Desigur, exista un motiv pentru care puterea Voks și cercul lor sacru nu fuseseră valorificate de toți conducătorii dinaintea ei: erau considerați prea periculoși, prea de neîncredere, vrăjitoria lor prea volatilă, prea greu de controlat. Toți cei care încercaseră, știa Volusia din cărțile de istorie, muriseră încercând.

Dar ea era diferită. Era Volusia, zeița orașului Volusia, viitoarea împărătească a Regatului și era *destinul* ei , știa ea, să conducă. Nimeni și nimic nu i-ar putea sta în cale. Generalilor ei de provincie le păsa doar de numere, de arme, de armuri. Ei credeau că o armată a câștigat pe baza cifrelor.

Dar Volusia știa că numerele erau doar o mică parte a cuceririi. Ea știa că poate învinge milioanele Imperiului cu mult mai puțini oameni. Ceea

ce avea cu adevărat nevoie erau Voks – și vrăjitoria străveche pe care ei o păzeau.

— Zeiță, spuse Soku, mărșăluind alături de ea. „Pot să te conving să te întorci? Aceasta este o idee proastă."

Volusia oftă, enervată. Soku fusese la urechea ei de când părăsiseră orașul, ghicind tot ce făcea ea.

„A fost o greșeală să ucizi și pe acei soldați captivi acolo, Zeiță, dacă pot să vorbesc sincer", a adăugat el. „Avem nevoie de acei bărbați. Avem nevoie de fiecare bărbat pe care îl putem obține. Erau cinci mii de oameni buni. Acum sunt morți și fără niciun motiv. Nici măcar nu ne-au rezistat."

„Tocmai de aceea i-am ucis", a răspuns ea.

El a oftat.

„Uneori am impresia că nu te înțeleg deloc", a spus el, lăsând-o deoparte pe *Zeiță* . „Ești încă tânăr. Ar trebui să înveți din căile unui comandant împietrit ca mine."

Volusia s-a oprit brusc, având destulă, și l-a înfruntat.

— Ești același comandant care a permis ca mama mea să fie asasinată, nu-i așa?

A înghițit în sec, părând surprins cu nerăbdare.

„Tu *ai* fost cel care ți-a ucis mama", a răspuns el. „Nu aș fi putut să prevăd asta."

„Atunci poate că ar trebui să mă găsesc un comandant care ar fi avut", a spus ea.

Se uită înapoi, părând supărat și nesigur.

„Și dacă mi-aș ucide propria mamă, crezi că aș avea vreo reținere în a-mi ucide comandantul?" ea a adăugat.

El s-a uitat în jos, s-a umilit, iar ea s-a întors și a început din nou să mărșăluiască.

— Zeiță, spuse Aksan, venind pe partea cealaltă a ei, el spune adevărul. Această întâlnire cu Voks este o idee groaznică. Nu sunt de încredere. Vrăjitoria lor nu poate fi stăpânită sau controlată. S-ar putea să aibă o putere, dar cu siguranță nu o poți controla. Ei au fost ocoliți de fiecare rasă și de fiecare conducător din Imperiu și din motive întemeiate. Sunt proscriși."

„Vorbește-mi din nou", a spus ea, fără să se obosească să se întoarcă către el, în timp ce ea continua să mărșăluiască drept înainte, „și o să-ți taie

limba”.

S-a oprit din vorbit, cu panica în ochi.

Volusia ocoli în cele din urmă dealul și, în timp ce o făcea, se opri, uimită de priveliștea uluitoare din fața ei: acolo, întins mai jos în valea pustie, era cercul despre care auzise mereu. Nu putea să-l confunde cu nimeni altul. Poate o sută de metri în diametru, era clar din modul în care era gravat, forma sa perfectă, labirintul său de cercuri, gravate într-un labirint unul în celălalt, că a fost creat de altceva decât omenirea. Putea simți energia pulsand de pe podeaua deșertului, chiar și de aici. Era un loc care se simțea viu, mai viu decât orice loc în care fusese vreodată.

Stând de pază în jurul cercului, la fel de înfricoșători, erau Voks – sute dintre ei, cocoșați în mantii și glugăle lor verzi și emitând un zgomot blând, audibil chiar și din auz, un sunet ciudat, ca picioarele de crab zburând pe podeaua deșertului. . Putea să vadă din ceea ce se dezvăluia sub mantii lor că erau bărbați mici, verzi, cu o nuanță moale pe piele. S-au înghesuit în jurul cercului de parcă ar fi fost una cu el.

Ca una, Voks s-au întors cu toții spre ea și și-au ridicat privirea spre oamenii ei. Fără să aștepte, au început imediat să meargă spre ea, ca un milion de crabi ieșind din ocean.

Volusia coborî în grabă versantul muntelui pentru a-i întâlni la jumătatea drumului, nerăbdătoare să-i întâlnească, să fie infuzată cu puterea cercului. Presupunând că o lasă să intre.

Unul dintre Voks, ceva mai mic decât ceilalți, clar liderul lor, bătrân, mergând cu un toiag mic, de smarald, a ieșit în fața lor și s-a oprit în fața ei.

Stând doar la câțiva metri distanță, își ridică încet privirea spre ea, cu ochii complet albi. Vokin. Ea știa de el – era legendar. Părea că o examinează și era un sentiment profund inconfortabil. Putea să înțeleagă deja de ce alții nu doreau să interacționeze cu ei. Doar când se uita la ea, a simțit că îi fura sufletul.

Totuși, Volusia se forța să se uite înapoi la ochii lui complet albi și să nu privească în altă parte. Era hotărâtă să nu arate frică nimănui.

„Așadar”, a spus în cele din urmă Vokin, cu vocea lui sună ca lemnul vechi, crăpat, „zeița a sosit”.

Volusiei făcu ochii mari la cuvintele lui, întrebându-se cât de multe știa.

„Am venit pentru...” începu ea,

— Știu de ce ai venit, îl întrerupse el. „Întrebarea este: ești demn?”

Volusia se uită înapoi la el, șocată; nimeni nu mai vorbise niciodată cu ea așa.

„Sunt marea Zeiță Volusia”, a răspuns ea, trufașă, ridicând bărbia. „Sunt demn să cuceresc orașe. Sunt demn de întregul Imperiu.”

Vokin se uită înapoi în tăcere.

„Ți-am văzut viitorul”, a răspuns el. „În ea zace multă moarte și distrugere. Multă putere. Ești mult mai mare decât mama ta. Mult mai mare decât orice conducător al Imperiului care a venit înaintea ta, chiar și Andronicus, chiar și Romulus. Dar nu poți avea putere fără noi. Și va fi un preț pentru puterea ta.”

"Un preț?" spuse ea, indignată, dar încurajată de profeția lui. „Îți fac deja un cadou grozav. Îți crut viața. Privește în spatele meu: nu mi-ai văzut oamenii umplând orizontul?

Vokin râse din poftă, fără să se obosească nici măcar să se uite, vocea lui tăind aerul, punând-o pe ea pe cap. Nu avea nicio teamă în ea.

„Crezi că toți oamenii din lume au vreo șansă împotriva artei noastre antice?”

Volusia s-a gândit mult și și-a dat seama că are dreptate; nu era un simplu comandant militar pe care să-l cucerească prin frică sau amenințări.

— Spune-ți prețul, spuse ea în cele din urmă, hotărâtă. „Orice ar fi, îl vei avea.”

„Vom fi parteneri”, a spus el. „Vom conduce Imperiul împreună. Tu vei conduce, dar noi vom fi mereu în plan secund și, ori de câte ori te chemam, ne vei da ceea ce cerem.”

— De acord, spuse ea, dornică să continue și să-și asume puterea.

„Voks nu vor mai fi proscriși”, a adăugat el. „Vom deveni parte a clasei principale a Imperiului. Ne vei da înapoi onoarea și respectul pe care le-am avut cândva ca cursă. Va exista un cerc Vok în fiecare oraș. Alte curse ne vor înmâna.”

— De acord, spuse ea, fără să-i pese, atâta timp cât avea putere.

El o studie în timp ce vântul deșertului trecea, ezitând clar.

„Mai este un lucru”, a spus el.

Ea îl studie, întrebându-se cât de lacom era, întrebându-se când se va sfârşi asta. Ea nu avea deja încredere în el.

„Dă-i un nume și gata.”

„Nu am de gând să vă spun ce este în această zi”, a spus el. „Dar într-o zi vă voi apela pentru această cerere specială. Și va trebui să mi-o dai.

Orice ar fi."

Volusia s-a gândit lung și greu, întrebându-se.

„Va fi viața mea pe care o ceri?” ea a intrebat.

El a clătinat din cap și a râs.

— Nu, draga mea, spuse el. „Va fi ceva mai prețios decât atât.”

Mai pretios? se întrebă ea. Nu-i păsa, atâta timp cât putea să urce puterea. Odată ce era oricum la putere, putea face ce voia; n-aveau cum să o poată opri.

— Și voi intra în cerc? ea a intrebat. „Și să devii o Zeiță?”

El a dat din cap înapoi.

„O zeiță așa cum nu a fost niciodată”, a răspuns el.

Ea a dat din cap.

— Gata, spuse ea. „Orice ar fi, îl vei avea.”

El dădu din cap satisfăcut, iar ea văzu ceva ca un zâmbet sub gluga lui, în timp ce fața lui se mototolește într-un mod grotesc.

Volusia întinse mâna pentru a-i strânge mâna și a pecetlui pactul lor, iar el și-a întins mâna și i-a strâns mâna, trei gheare lungi și verzi sclipitoare înfășurându-i încheietura și antebrațul. Voia să-și tragă mâna, dar știa că nu poate.

În cele din urmă, cu milă, își trase mâna.

„Noaptea se îngroașă și cercul așteaptă”, a spus el. "Urmați-mă."

Volusia l-a urmat în timp ce se întoarse și trecea prin rândurile Voks, toți despărțindu-se de el. Voks au creat un pasaj, suficient de lat pentru ca ea să treacă, iar ea l-a urmat, oamenii ei în spatele ei, mergând la rând, în timp ce intrau în națiunea Voks. Strigătele lor s-au intensificat pe măsură ce ea mergea și s-a simțit ca și cum ar fi intrat într-un regat al crabilor. Putea simți energia diabolică ieșind din ei în timp ce se înghesuiau în jurul ei, privind-o trecând. Ei au scos zgomote ciudate în timp ce ea mergea și și-au dat ochii peste cap în cap, albul lor strălucind în noapte. Nu putea trece prin ele destul de repede.

Volusia a intrat în cele din urmă în cerc, urmând liderul, doar ei doi, lăsându-i pe toți ceilalți în urmă. A parcurs cercurile într-un model ciudat, în jur și în jur, răsucindu-se și întorcându-se, urmând o cale pe care numai el o cunoștea. Era un labirint și avea impresia că nu se va termina niciodată.

Cu toate acestea, se simțea încărcată de o putere ciudată în timp ce mergea; cu cât mergea mai mult, cu atât își simțea picioarele, arzând, simțea

o căldură urcându-i prin corp. Se simțea de parcă se schimbă, de parcă cercurile o schimbau.

Volusia ajunse în cele din urmă în centrul cercului și, în timp ce făcea ea, el se dădu deoparte și o îndrumă spre locul unde trebuia să stea. Apoi s-a întors și a ieșit din cerc, lăsând-o singură în centru.

Volusia stătea acolo, singură, înfruntându-se cu toți oamenii ei, armata ei întinzându-se până la orizont, toți înghesuindu-se în jurul cercului, privind-o.

„Volusia!” strigă Vok, vocea lui bubuind, magic tare, suficient de tare pentru ca toți să o audă, răsunând de pe podeaua deșertului, de pe dealuri și văi. „Stai aici și fii infuzat cu mai multă putere decât are orice om pe acest pământ. Stați aici și primiți titlul de Împărăteasa Supremă a Imperiului. Stai aici și din această zi și pentru totdeauna, fii cunoscută drept Zeița Volusia, marea Zeiță a Imperiului, Regina celor șase coarne și Distrugătoarea orașelor. Astăzi s-a născut o Zeiță. Astăzi, o Zeiță stă printre noi!”

Voks au făcut un pas înainte cu torțele lor, i-au atins de podeaua deșertului și, în timp ce făceau, deodată un foc s-a răspândit, flăcările sale umplând cercul, răspândindu-se încet, răsucindu-se în jurul modelului. Focul și-a lins drumul în jurul cercurilor, din ce în ce mai repede și, pe măsură ce toate cercurile din jurul ei se aprindeau, sute de cercuri de orice formă și dimensiune, noaptea pustie era la fel de strălucitoare ca ziua.

Volusia stătea în centrul tuturor și se simțea glorioasă. Și-a întins palmele în lateral, ridicând brațele și a simțit căldura – totuși nu a ars. Se simțea infuzată cu o energie, o putere pe care cu greu o putea înțelege. Se simțea invincibilă.

Se simțea ca o Zeiță.

Volusia și-a dat capul pe spate, și-a ridicat brațele sus spre cer și a țipat la fiecare putere pe care a cunoscut-o vreodată.

Peste tot în jurul ei, în toate direcțiile, bărbații ei au căzut cu fața în sus, înclinându-se adânc în fața ei în timp ce ea luminează noaptea.

„Volusia!” au strigat ei, scandându-i numele din nou și din nou. „Volusia! Volusia!”

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Erec stătea la masa lungă de banchet, Alistair de o parte, Strom de cealaltă și sutele lui de bărbați din Insulele de Sud care umpleau băncile, cu fața, pe partea opusă a meselor, cu Krov și sutele lui de Bouldermen. Fusese o zi lungă de sărbătoare și se transformase într-o sală de banchet zbuciumată aici, în interiorul castelului lui Krov, cocoțată sus, pe această stâncă de la marginea mării. Un întreg perete era sculptat cu ferestre înalte, arcuite, îndreptate spre ocean, lumina curgând înăuntru, inundând holul cu aer proaspăt al oceanului și sunetul valurilor care se prăbușesc mult dedesubt. Era spre deosebire de orice alt castel în care fusese vreodată Erec, toate celelalte castele construite de obicei cu puține ferestre sau fără ferestre de teamă de atac. Dar aici, pe Insula Boulder, nu era teamă de atac: cocoțat sus pe stânci de netrecut în mijlocul unui ocean pustiu și agitat, niciun inamic nu putea ajunge la acest castel fără să escaladeze stânci zile întregi sau să meargă cumva prin munte. Ei își puteau permite aici luxul de lumină și aer; nimeni nu-i putea ataca de aici de sus.

A fost o zi și o după-amiază relaxantă, când Erec și oamenii lui au început în cele din urmă să se relaxeze, să-și găsească un răgaz aici, primiți de ospitalitatea lui Krov, sărbătorind cu carnea sa fină și cu sacii de vin care curgeau la nesfârșit. Erec a fost uşurat să-şi vadă toţi oamenii bine dispus după lunga lor călătorie şi mulţumit că a profitat de şansa de a ateriza aici. Știa că făcuse alegerea corectă, cât de imprevizibilă ar putea fi Krov și oamenii lui. Se întinse și ținu mâinile lui Alistair, fericit să o vadă relaxată și ea, iar ea îi zâmbi înapoi, cu dragoste în ochi.

Erec era mulțumit și totuși nu era un om care să-și piardă timpul neîntrerupt și încă nu și-a atins scopul principal venind aici: să-l înroleze pe Krov și armatele sale în cauza sa, să-i convingă să li se alăture la trecerea mării și eliberându-l pe Gwendolyn și pe ceilalți din strânsoarea Imperiului. Erec încercase de mai multe ori să abordeze subiectul, dar Krov fusese prea ocupat cu ospățul în această sală din ce în ce mai zgomotoasă. Într-adevăr,

în timp ce Erec dorea ca oamenii săi să iasă din abur, el devenea îngrijorat că această sală devine prea zbuciumată, prea beată; putea detecta acea tensiune specială în aer care venea când bărbații treceau de la un sac de vin la unul prea mulți. I-a lăsat pe bărbați plictisiți și leneși care căutau o cale de a se evacua și prea des asta însemna violență.

Se auzi un alt strigăt, iar Erec se întoarse și văzu câțiva dintre oamenii lui Krov luptându-se cu bunăvoință în centrul sălii de piatră, luptându-se în stânga și în dreapta pe podea, între mese. Toți bărbații s-au întors și au privit, îndemnându-i, trântindu-și cănile de lemn, aplaudând. În timp ce Erec le cerceta fețele, putu să vadă că oamenii lui Krov erau mai puțin rafinați decât ai lui; majoritatea erau nebărbieriți, lipseau prea mulți dinți, aveau burte mici și băuseră mult prea mult vin. Li s-au dat cu cotul prea aspru, au râs prea tare și fiecare bărbat avea o femeie goală în poală. Majoritatea purtau, de asemenea, bijuterii – fără îndoială, prada pe care le furaseră pe mare – ținute în jurul gâtului.

Acești bărbați nu erau cavaleri, nici războinici profesioniști care se țineau de un cod strict de etică, așa cum erau oamenii lui. Erau mercenari. Erec știa că nu ar trebui să fie surprins: până la urmă, acești Bouldermen erau pirați și fuseseră de generații.

„Nu-mi plac”, îi șopti Alistair la urechea lui Erec, întinzându-se și strângându-și mâna sub masă.

El a aruncat o privire la ea și a putut vedea îngrijorarea de pe chipul ei.

„Nimănui nu-i plac”, a șoptit el înapoi, „dar toată lumea se ocupă de ele la un moment dat. Au bărbați și au corăbii și cunosc aceste mări ca nimeni altul. Există un motiv pentru care Imperiul nu a reușit să-i stăpânească în o mie de ani. Au fost aliați esențiali pentru tatăl nostru când a avut nevoie de ei.”

„Sunt un mijloc pentru un scop”, a spus Strom încet, aplecându-se. „Tatăl nostru a chemat de multe ori.”

„Este adevărat”, a spus Erec, „Tatăl nostru i-a chemat de multe ori, dar tatăl nostru nu a avut niciodată încredere în ei”.

„Cum ai putea să te asociezi cu cineva în care nu ai încredere?” întrebă Alistair înapoi. — Și dacă te trădează?

Erec se uită cu atenție prin cameră, se uită la Krov, râzând, privind meciul de lupte, o fată goală în fiecare braț, un sac de vin în ambele mâini.

„Încrederea este un cuvânt puternic”, a răspuns el. „Uneori cei în care nu ai încredere te ajută cel mai mult – iar uneori cei în care te trădează. Din experiența mea, un om mulțumit de mâncare, vin și bogății are multe de pierdut și puțin de câștigat prin trădare.”

Un grup de muzicieni a trecut, umplând sala cu muzica de harpe, lire și tobe, în uralele bărbaților, care au izbucnit într-un cântec pe care Erec nu o recunoștea – apoi trecu la fel de repede.

Pe măsură ce se auzeau din nou, Erec îl observă pe Krov întorcându-se și înfruntându-l.

„Erec!” strigă Krov, îndreptându-și toată atenția către el. „De ce să nu bei?”

— Eu beau, domnul meu, răspunse Erec, ridicând un sac de vin.

Krov izbucni într-un râs grosolan.

"Lord!" strigă el. „Nu sunt un *domn* ! Spre deosebire de tine, eu nu sunt stăpânul nimicului. Doamne ferește să fiu lord! Aș pierde puțină clasă care mi-a mai rămas!”

Oamenii lui Krov au râs împreună cu el, până când, în cele din urmă, Krov și-a îndreptat atenția înapoi spre Erec.

„Totuși de ce să nu bei?” întrebă el din nou. „Bei dintr-o singură mână. Ambele mâini ar trebui să fie pline!”

Erec îi zâmbi înapoi.

— O mână va fi suficientă, milord, strigă el înapoi. „Îmi place să am o mână liberă. La urma urmei, nu știi niciodată când unul dintre oamenii tăi mi-ar putea tăia gâtul.”

Krov se uită înapoi, apoi izbucni în hohote de râs isteric, lovindu-se masa cu palma.

— Ești bun, spuse el. „Nu ți-ai pierdut avantajul. Îmi place ceea ce am văzut aici astăzi, la fel ca băiatul de care îmi amintesc. Doar că ești prea serios. Mult prea mult timp pierdut pe câmpul de luptă. Ar trebui să bei mai mult, să te bucuri de femei.”

„El *are* o femeie,“ Alistair corectat brusc, uitându la el, nemulțumit în mod clar.

Krov a chicotit și a dat din cap către ea și și-a ridicat sacul.

— După cum spui, doamnă, spuse el. „Dar am și o femeie. Și iată-mă!” spuse el, apucându-i în poală sânii fiecăreia dintre femeile goale.

„Atunci îmi pare atât de rău pentru tine”, a răspuns Alistair, „și îmi pare rău pentru soția ta. Acestea sunt plăceri de bază. Nu vei cunoaște

niciodată adevărata plăcere a loialității și a devotamentului.”

Krov clătină din cap, râzând.

„Nu-ți pare rău pentru mine”, a spus el. „Sau pentru ea. Cel puțin ea este protejată aici – nu este liberă să fie vândută ca toate celelalte femei.”

Bărbații lui au râs în timp ce le apucau pe femei în poală, iar Alistair și-a întors privirea, dezgustat.

Krov și-a așezat privirea asupra lui Erec și, în cele din urmă, Erec a putut să-și vadă expresia devenind serioasă, dacă era întunecată de ochii lui cu rame roșii, debordând de băutură.

— Presupun că n-ai venit până aici doar ca să mă vezi, i-a spus Krov lui Erec, sau pentru a discuta despre femei!

Erec clătină din cap.

„Vai, prietene”, a răspuns el, „nu am”.

Krov dădu din cap.

"Am înțeles. Nimeni nu vine niciodată să-l vadă pe Krov în mod obișnuit, ca prieten. Krov, Regele Bouldermen, omul căruia nu-i pasă nimănui, omul cu care nimeni nu vrea să se asocieze, omul pentru care toată lumea crede că sunt prea buni – până când au nevoie de el. Mi-aș dori să am prieteni cărora le-ar plăcea să treacă pe la mine și să mă vadă doar de dragul prieteniei noastre. Dar prieteniile mele par să aibă întotdeauna un scop. Este trist, dar este soarta mea.”

Erec se înroşi, dându-şi seama de sensibilitatea lui Krov şi dorind să calce cu grijă.

— Erai prieten cu tatăl nostru, interveni Strom.

Krov se întoarse spre el.

„Tatăl tău”, a răspuns Krov. „Acum era un om bun. Un om bun. Un rege și mai bun. Toate Insulele Sudului l-au iubit. Nu știu dacă l-am iubit, spuse el, scărpinându-și barba, părând că se gândește la asta. „L-am respectat. Era un războinic bun, avea o minte bună. Dar din nou, nu mi-a fost prieten. La fel ca ceilalți prieteni ai mei, m-a chemat doar când avea nevoie de mine. De câte ori am fost invitat la una dintre nunțile tale glorioase din Insulele de Sud? La vreuna dintre sărbătorile tale regale? La oricare dintre vacanțele tale? Voi, insulele de Sud, v-ați gândit întotdeauna că sunteți prea buni pentru noi. Asta nu înseamnă să fii prieten.”

Erec se înroși, realizând că spunea ceva adevăr. Și-a dorit, de asemenea, ca Strom să tacă și i-a făcut semn să se oprească, dar Strom a continuat.

„Tatăl nostru te-a plătit bine”, a adăugat Strom.

Expresia lui Krov se întunecă.

„Da, m-a plătit bine”, a răspuns el. „Dar nu mi-am dorit sau aveam nevoie de bani. Nu m-a plătit niciodată cu prietenie. Ca toți ceilalți, mă dorea la distanță, la distanță.”

— Te-a lăsat să patrulezi apele noastre, spuse Strom. „Pește din mările noastre.”

„Da, a făcut-o. Dar nu m-a invitat niciodată în sala lui de banchet. De ce crezi că este?”

Erec rămase tăcut. El știa motivul. A fost pentru că Krov era un pirat, un pirat ucigaș, hoț și violat, fără loialitate și fără morală. Știa că tatăl său nu-l respecta. Îl folosea când avea nevoie și asta era tot.

Dintr-o dată, Krov, cu starea de spirit schimbându-se ca o furtună cu fulgere, și-a trântit pe neașteptat palma pe masa de lemn. Fața lui strălucea și, în timp ce făcea, muzica din sală a tăcut.

O tensiune densă a căzut peste încăpere, în timp ce toate privirile se îndreptau spre el.

„Am spus de ce crezi că este?” strigă el, aruncându-i pe femeile goale de pe poală, stând pe loc, cu vocea înălțată, uitându-se în jos la Erec. "RASPUNDE-MI!"

Toată lumea din cameră s-a oprit și s-a uitat cu privirea, urmărind schimbul aprins, pe nesimțite.

Erec a întâlnit cu fermitate ochii lui Krov, rămânând calm, fără să-și arate emoțiile, așa cum tatăl său îl învățase întotdeauna și realizând pe deplin cât de imprevizibil era Krov.

— Tatăl meu, răspunse calm Erec, nu a spus niciodată un cuvânt rău despre tine.

„Nici el nu a spus o vorbă bună despre mine.”

— Tatăl meu nu a avut dureri față de tine, repetă Erec. „Te considera partener”.

„Un partener, dar nu un prieten. Întreb din nou: de ce a fost asta?”

Furia lui Krov părea să se adâncească, la fel ca și tensiunea din cameră, iar Erec știa că trebuie să ia o decizie rapidă cu privire la modul de răspuns. Dacă nu răspundea corect, simțea că camera va izbucni în curând în vărsare de sânge.

„Vrei răspunsul sincer?” întrebă Erec, hotărând.

— Nu o voi mai cere, spuse Krov, cu vocea tare și rece, ținând acum mânerul sabiei. În timp ce a făcut-o, Erec a observat că și câțiva dintre oamenii săi au făcut-o.

Erec își drese glasul, dădu drumul mânei lui Alistair și se ridică încet și îl înfruntă pe Krov, stând mândru și drept, neclintit.

„Tatăl meu a onorat cavalerismul mai presus de orice", a spus el, cu vocea tare și clară, demnă, sinceră. „El a onorat *onoarea* și pe toți cei care s-au străduit pentru ea. El nu a tolerat hoția, nici să ia femei care nu au ales să fie cu tine sau să ucidă bărbați pentru un preț sau pentru ceea ce conținea nava lor dedesubt. Tatăl meu a trăit pentru onoare. Dacă vrei răspunsul sincer, ți-l dau: în ochii lui, ți-a lipsit cinstea. Și nu a vrut să se asocieze cu cei cărora le lipsește cinstea."

Krov se uită la el, cu ochii fulgerați, reci și întunecați, privind fix prin el, iar Erec îi vedea cum se mișcau, văzu neliniștea din spatele lor, văzu că se dezbate dacă să-l omoare.

Erec se întinse degajat și își sprijini încet propria mână pe mânerul săbiei, în cazul în care Krov se arunca spre el.

Deodată, spre surprinderea lui Erec, chipul lui Krov s-a relaxat, apoi a izbucnit într-un zâmbet.

"Onora!" strigă el și râse. „Și ce este onoarea? Unde te-a dus toată onoarea ta? Uită-te la toată onoarea pe care au avut-o în Ring. Unde le-a luat? De unde a luat inelul? Acum este distrus. Acum nu mai este. Toate de o armată dezonorantă. Vandut de cei fara onoare. Aș alege viața în locul onoarei în orice zi – și aș alege vinul și femeile peste chipurile tale dure, viața ta solemnă, codul tău cavaleresc.

Krov se întinse brusc în jos și apucă o cană, zâmbind.

„Mi-ai dat un răspuns sincer", a spus el. „Nici un alt om nu ar fi suficient de curajos să facă. Asta, domnule, este onoare!"

Și-a ridicat cana.

"A ONORA!"

Toți oamenii săi din hol s-au ridicat și au ridicat cănile și au aplaudat alături de el.

"A ONORA!" au aplaudat.

Krov râse, la fel ca ceilalți, în timp ce luă o înghițitură lungă din sac și toată tensiunea din cameră s-a risipit.

Erec, încă pe cap, încă precaut, dădu încet din cap, bău din cană și se așeză și el.

„Ești un om neînfricat”, i-a spus Krov lui Erec, „și asta iubesc la tine. S-ar putea chiar să te iubesc mai mult decât tatăl tău. Rămâne de văzut dacă vom fi prieteni, dar cred că s-ar putea.”

— Îmi pot folosi oricând prieteni noi, spuse Erec, dând din cap cu respect.

„Acum spune-mi”, a spus Krov serios, trecând la treabă, „de ce ai venit aici?”

Erec oftă.

"Am nevoie de ajutorul vostru. *Avem* nevoie de ajutorul tău. Ce a mai rămas din poporul meu, exilații din Inel, conduși de Gwendolyn, și-au găsit refugiu în Imperiu.”

„ *Imperiul* !?” întrebă Krov, clar șocat. „De ce ar fugi acolo?”

Erec a ridicat din umeri.

„Poate că părea cel mai contraintuitiv loc în care să mergi. La urma urmei, te-ar căuta inamicul tău în propria curte?

Krov dădu din cap, încălzindu-se încet.

— Acea Gwendolyn, spuse el. „Întotdeauna prea inteligentă pentru binele ei. Ca tatăl ei. Sunt uimit să aud că este încă în viață – că oricare dintre ei este încă în viață – după ce le-a făcut Romulus. Trebuie să fie o regină mai bună decât se aștepta oricine.”

Erec dădu din cap.

„Am primit un șoim”, a spus el. „Au nevoie de ajutorul nostru și vreau să-i eliberez. Flota mea, după cum știți, se va confrunta cu un număr mult mai mare. Nimeni nu cunoaște aceste ape mai bine decât tine. Am nevoie să ni te alături, să ne ajuți în războiul nostru împotriva Imperiului.”

Krov clătină din cap.

„Întotdeauna un idealist”, a spus el. „La fel ca tatăl tău. Mi-am petrecut toată viața evitând Imperiul și acum mi-ai cere să mă lupt cu ei direct.” El clătină încet din cap. "Nebun. A lupta împotriva Imperiului ar fi o sinucidere.”

— Nu trebuie să te lupți cu ei, spuse Erec. „Doar navigați pentru noi, ajutați-ne să ajungem acolo unde trebuie să ajungem. Însoțiți-ne prin aceste ape și prin coloana vertebrală a Dragonului.”

Krov ridică privirea spre el, iar Erec îi văzu chipul înghețat de frică la cuvinte.

„Cola coloana vertebrală a dragonului?” el a intrebat. — Nu-mi spune că vrei să treci prin asta, spuse el, cu o adevărată teamă în voce.

Erec dădu calm din cap.

„Este calea cea mai directă”, a spus Erec, „și cea mai puțin probabilă pentru a fi detectată. Nu avem timp pentru nicio altă alternativă.”

Krov clătină din cap.

— Mai bine să ocolești Cornul Azul, spuse Krov.

„Asta ar adăuga luni în călătoria noastră”, a spus Erec. „După cum am spus, nu există timp.”

„Nu e timpul să mori, vrei să spui?” spuse Krov. „Mai bine să iei luni și să fii în viață decât să iei zile și să fii mort. Nimeni nu trece prin coloana vertebrală a Dragonului și nu trăiește.”

— Ai, spuse Erec, privindu-l cu înțeles.

Krov îi întâlni privirea și oftă încet, cu ochii strălucindu-i în amintire.

„Asta a fost cu ani în urmă, când eram tânăr și părul meu era des și blond”, a spus Krov. „Acum este subțire și chel, am o burtă și nu sunt nici pe departe la fel de prost pe care am fost cândva. Acum îmi place viața mea. Am jurat că nu voi mai trece niciodată prin asta – și nu voi face.”

— Cunoști coloana vertebrală mai bine decât oricine, spuse Erec. „Unde se află stâncile, unde se sparg valurile, în ce direcție curg curenții, unde patrulează Imperiul – și unde monștrii se pândesc. Trecem prin coloana vertebrală”, a spus el, hotărât, cu putere și autoritate în glas. „Poți să stai aici și să te înghesui de frică și să fii sărac, sau poți să ni te alături și să fii bogat.”

Krov îi întâlni privirea, cu fața serioasă, în regim de afaceri.

„Cât de bogat?” el a intrebat.

Erec a zâmbit, aşteptându-se la asta.

— O navă plină cu cel mai bun aur, intervin Strom. „Și un pact reînnoit de loialitate a insulelor noastre.”

Erec se înroşi, dorindu-şi ca Strom să nu fi întrerupt. Fratele lui mai mic vorbea mereu când ar trebui să asculte.

„ *Loialitate!?* repetă Krov, cu fața acru. „Și eu ce să fac cu loialitatea? Îmi va cumpăra curve? Îmi va cumpăra vin?”

„Dacă sunteți atacat, vă vom veni în ajutor”, a spus Strom. „Asta merită viața ta.”

Krov se întunecă, clătinând din cap.

— Nu am nevoie de ajutorul tău sau de protecția ta, băiete, îi spuse el lui Strom. „În caz că nu ai observat, oamenii noștri se descurcă bine. Într-

adevăr, așa cum văd acum, se pare că tu ești cel care are nevoie de ajutorul nostru.”

Strom se înroși, iar Erec întinse în cele din urmă o mână și îi făcu semn să tacă.

Erec se uită la Krov.

„Este aur fin”, i-a spus el încet, zâmbind, om la om, „și o misiune îndrăzneață. Doar destul de nesăbuit încât să nu poți trece pe lângă tine.

Krov se lăsă pe spate și își frecă barba, îndreptându-și atenția înapoi spre Erec. În cele din urmă, după o tăcere îndelungată, a ciupit cu restul sacului de vin, și-a șters fundul gurii și l-a aruncat pe podea. S-a ridicat și l-a înfruntat pe Erec.

— Fă din ele două corăbii de aur, spuse el. „Și am pornit la mare la prima lumină, în timp ce eu sunt încă suficient de prost încât să spun da.”

Erec se ridică și zâmbi încet.

„Am avut sentimentul că vei spune asta”, a spus el. „Motiv pentru care cele două nave deja așteaptă.”

Krov s-a uitat înapoi la el, apoi a izbucnit încet într-un zâmbet imens.

A venit în jurul mesei și l-a îmbrățișat pe Erec.

Se lăsă pe spate, își ține umerii și îl privi în ochi.

— Vei fi un rege bun, Erec, fiul lui Nor, spuse el. „Un rege bun, într-adevăr.”

CAPITOLUL NOASPREZECE

Darius a mers prin tabăra armatei sale în creștere, alături de Raj, Desmond, Kaz și Luzi, în timp ce mergea de la om la om în grădina de săteni, verificând răniții, întâlnindu-i față în față pe fiecare om nou, ajutând la îndepărtarea. cătușe, privindu-le în ochi și strângându-le mâna. Văzu speranța răsărind în fiecare dintre ochii lor în timp ce se uitau la el, fiecare clătinând din cap și nevrând să se lase, fiecare privind la el de parcă ar fi fost salvatorul lor.

Nimeni nu se uitase la Darius în felul acesta în viața lui și i se părea suprarealist. În ochii lui, era doar un băiat, doar un băiat care s-a străduit să fie un războinic, doar un băiat care avea o putere ascunsă pe care nu o putea folosi niciodată, nu voia să o folosească și pe care nu o putea dezvălui niciodată celorlalți. . Asta a fost tot. Darius nu se așteptase niciodată să devină un lider al bărbaților, să devină cineva la care alții îl admirau, cineva la care s-au îndreptat pentru conducere și direcție. Întreaga lui viață, alții îi spuseseră că nu avea să fie nimic, că era cel mai puțin important din grup; bunicul lui îl ținuse mereu jos, îi spusese că nu valorează prea mult, că de aceea îl părăsise tatăl său. Toți bătrânii din sat, toți antrenorii lui, în special Zirk, comandantul trupei de băieți, îi spuseseră că abilitățile lui sunt medii, în cel mai bun caz, și că talia lui era prea mică. I-au spus să nu viseze niciodată prea mare.

Darius a știut întotdeauna că nu era cel mai mare din grup sau cel mai puternic. Știa că nu este cel mai frumos, că nu are nicio avere și că nu provine dintr-o familie nobilă și ilustră. Și totuși, Darius avusese întotdeauna inimă, convingere, pasiune și o hotărâre, una pe care o simțea mai puternică decât ceilalți. Într-un fel, el a simțit întotdeauna că asta l-ar ajuta și chiar îi va permite să se ridice deasupra altor băieți și alți bărbați, chiar și pe cei presupus mai buni decât el. A simțit lucrurile mai profund și a refuzat să se vadă așa cum îl vedeau alții. El insistase în mintea lui să-și picteze o imagine mentală puternică despre sine, ca erou, ca lider al

oamenilor și să se agațe de ea, indiferent de modul în care alții încercau să-l țină jos. Îi puteau zdrobi trupul, dar nu-i puteau zdrobi niciodată spiritul – și nu puteau să-i atingă imaginația. Iar imaginația lui, simțea el, era cea mai de preț dintre toate. Era abilitatea de a se vedea pe sine ca altcineva, de a-l vedea ridicându-se deasupra poziției sale. Și tocmai acea *privelişte* – nu dimensiunea, nici puterea, nici bogăția, nici puterea – i-a permis să facă asta.

Acum, în timp ce trecea prin rândurile armatei sale noi și în continuă creștere, Darius putea să vadă cum se uitau toți la el și era ca și cum și-ar fi văzut propria imaginație prinde viață, desfășurându-se în fața ochilor lui. El știa, știa doar că tocmai agățarea lui tenace de imaginația lui, de viziunea lui a provocat asta. Era abilitatea lui de a îneca toată vocea negativității din jurul lui care încercase să-l țină jos, insistase să-i spună ceea ce nu ar putea fi niciodată. Pentru a ajunge la putere, știa, simțea, totul depindea de un singur lucru: cât de puternic poți să blochezi vocile altora, să blochezi marea de negativitate care încearcă să-ți spună cine ești, încearcă să-ți spună ce poți. să nu faci niciodată în această viață. Este o mare care te lovește în fiecare zi, din orice unghi, își dădu seama Darius, ca valurile proaspete care se spală pe nisipuri. Darius știa că cei care puteau să-l blocheze, care se puteau agăța de propriile viziuni despre ei înșiși, puteau să se ridice deasupra oricărui lucru.

În timp ce Darius trecea, uitându-se la toate fețele noi, prietenii săi urmându-l ca lider, a văzut că era important, de dragul lor, să se gândească la el ca pe un lider. Toți aveau nevoie și tânjeau de un lider, cineva care să-i traverseze prin aceste vremuri incerte. Le-a dat speranță, încredere, direcție, oricât de sumbră ar părea imaginea. Știa că trebuie să le dea. Le-a fost dator, chiar dacă încă nu o simțea în întregime în sinea lui.

„Mulțumesc, Zambuti”, a spus unul dintre eliberați, repezindu-se înainte și prinzând mâna lui Darius cu amândoi. „Ne-ați eliberat pe toți. Ne-ai dat viață.”

Darius a fost șocat de expresia de reverență. *Zambuti* era rezervat doar pentru cel mai înalt respect posibil, termen care însemna *conducător iubit* , atât de *drag* , încât nici măcar bătrânul satului nu l-a primit. De când știa el, sclavii nu avuseseră un conducător adevărat. Nu unul adevărat.

Darius clătină din cap.

„Ai dat - *te de* viață“ , a spus Darius. „Și eu nu sunt Zambuti-ul tău.”

„Ești”, a răspuns un alt om eliberat, repezindu-se înainte, strângând și mâna lui Darius.

„Este o datorie!” a răsunat un alt bărbat, pe măsură ce tot mai mulți oameni se adunau în jurul lui. „Acum ești liderul nostru! Singurul lider adevărat pe care l-am avut vreodată. Singurul care le-a înfruntat. Ne-ai redat viețile noastre. Acum depinde de tine să ne conduci sclavi!”

A venit un urale de aprobare.

„Nu mai sunteți sclavi!” Darius strigă mulțimea în creștere. „Nu te mai numi așa! Sunteți bărbați liberi. Ți-ai ales soarta, ți-ai ales libertatea și pentru asta sunt foarte mândru de tine. Vă voi conduce – dacă vă veți conduce singuri!”

A urmat o altă urale de aprobare.

Se auzi o zarvă bruscă, zgomotul unor oameni care aplaudă, agitați, iar Darius, curios, se întoarse și păși prin mulțime, plin de oameni, toți despărțindu-se de el.

Când a ajuns la capătul îndepărtat al mulțimii, Darius a zărit o mică poiană, centrul tumultului, iar înăuntru i-a văzut pe bătrânii satului adunându-se, adresându-se noilor sclavi.

„Am câștigat o victorie aici astăzi”, a strigat un bătrân. „Am fost încurajați de zei. Și totuși, nu vă îndrăzniți să credeți că acest lucru ar trebui să ducă la mai multe victorii. Acum nu este momentul să lupți mai mult. Acum este momentul să încercăm să negociem pacea cu Imperiul.”

„Nu va fi pace!” strigă unul dintre săteni.

„Zilele pentru a vorbi despre pace s-au terminat!” a strigat altul.

„Cum îndrăznești să-ți sfidezi bătrânii!” unul dintre bătrânii satului, un bărbat subțire și sever pe care Darius l-a recunoscut din satul său, a țipat înapoi.

„Nu sunteți bătrânii noștri!” strigă înapoi un om eliberat din noul sat. „Nu am supraviețuit astăzi aici ca să vă ascultăm comenzile. Nu am alungat un singur sclav pentru a pune pe capul nostru unul nou!”

Sătenii au aplaudat.

Zirk a împins brusc prin cerc, a sărit pe un bolovan mare din centru și i-a înfruntat pe toți, cerând atenție.

„Sunt comandantul forțelor noastre!” strigă Zirk. „ *Eu* sunt cel care i- *am* antrenat astăzi pe toți războinicii de aici! Și eu sunt cel mai mare dintre acești războinici! Este *eu ,* care vă va duce la urmatoarea lupta, ori de câte ori va fi. Acum sunteți cu toții sub comanda *mea* !”

Darius stătea acolo, urmărind totul, înfuriat. Zirk fusese întotdeauna amenințat de el. Și acum iată-l, același om care încercase să-l țină jos, să oprească insurecția, pretinzându-și creditul pentru ea.

Darius a privit cum s-a făcut o tăcere tensionată în mijlocul mulțimii. Voia să strige, să îndrepte greșelile – dar și-a dat seama că nu era pentru el să preia puterea. Depindea acești oameni să-l dorească.

Încet, tăcerea s-a rupt în timp ce un grup de sclavi a pășit în centru și l-a ignorat pe Zirk, întorcându-i spatele. În schimb, s-au întors și l-au înfruntat pe Darius.

Darius a fost șocat să-i vadă pe toți privind în direcția lui, arătând direct spre el.

„Tu nu ești liderul nostru", i-au spus ei lui Zirk. „Darius este."

A venit o urale în mijlocul sătenilor.

„Dariu este cel care a condus lupta aici astăzi. Darius este cel care ne-a eliberat pe noi și pe familiile noastre. Lui Darius îi datorăm loialitatea. Zambuti!"

„Zambuti!" au răsunat ceilalţi.

Darius simți un val de recunoștință în timp ce stătea acolo – dar deodată, Zirk, indignat, sări jos de pe bolovan și se repezi între ei.

„Nu poți să-l iei ca lider!" strigă Zirk, disperat, privindu-l pe Darius cu invidie și gelozie. „Este doar un băiat. Un băiat pe care *l-am* antrenat. Nici măcar nu este cel mai mare dintre luptătorii noștri. El nu poate conduce pe nimeni."

Unul dintre săteni a făcut un pas înainte și a clătinat din cap.

„Nu vârsta omului face un conducător", a răspuns bărbatul, „ci inima din el. El este cel care ne va conduce."

Sătenii au izbucnit într-un mare urale.

„ZAMBUTI!" au strigat, iar si iar.

Zirk, revoltat, s-a încruntat și a fugit, împingându-și drum prin mulțime și dispărând.

Câțiva sclavi s-au repezit înainte, l-au prins pe Darius și, spre surprinderea lui, l-au așezat deasupra bolovanului. În timp ce făceau ei, toți ceilalți sclavi au ovaționat și toți își ridicau privirea spre el, bucurându-se.

Darius s-a uitat la marea de fețe, toți uitându-se la el cu admirație și și-a dat seama cât de mult însemna pentru ei. Cât de mult aveau nevoie de el. Cât de mult aveau nevoie de cineva în care să creadă. Cineva care să-i

conducă. Putea să vadă în toți ochii lor că vor merge oriunde în lume el i-ar conduce.

„A fost onoarea vieții mele să lupt alături de tine astăzi”, a strigat Darius. „A fost o onoare să fiu martor la curajul tău. Sunteți oameni liberi acum și alegerile sunt ale voastre. Dacă vrei să fii alături de mine, nu-ți pot promite viață, dar îți pot promite libertate. Dacă vrei să ni te alături, nu ne vom așeza aici și ne vom stârni de frică în deșert, dar, orice ar fi, vom duce această luptă până în orașele Imperiului!”

Bărbații au aplaudat sălbatic, repezindu-se înainte și îmbrățișându-l, trăgându-l de pe stâncă, iar Darius a știut că marele război abia începea. Știa că acum are armata lui.

„ZAMBUTI!” ei au plans. „ZAMBUTI!”

*

Darius a mers prin tabără, îngrijorat, în timp ce era condus de Loti. Ea îl ținea de mână în timp ce intra și ieși din tabără, iar el nu se putea opri să se gândească la veștile pe care tocmai i le dăduse.

„El moare?” a întrebat-o Darius.

Loti clătină din cap cu tristețe.

„Nu știu, iubirea mea”, a spus ea. „Dar cel mai bine e să te grăbești.”

Inima lui Darius bătea cu putere în timp ce intrau și ieșeau din tabără, întrebându-se dacă asta era. Bunicul lui, îl informase ea, zăcea grav rănit. Fusese rănit la ultima încăierare, deși nu luptase, o suliță i-a aruncat la întâmplare prin coloana vertebrală și zăcea nemișcat. Loti dăduse peste el, îngrijindu-l în timp ce făcuse turul răniților și venise direct la Darius.

Emoțiile lui Darius se învârteau cu sentimente amestecate în timp ce mărșăluiau spre el. S-a gândit la felul în care bunicul lui l-a tratat atât de dur toată viața, și-a amintit de toate resentimentele pe care le avea împotriva lui. Totuși, în același timp, era și bunicul lui, fusese prezent când tatăl său lipsea, îl crescuse și îi oferise un loc de locuit. De asemenea, era singura lui rudă în viață, în afară de Sandara. Asta conta pentru ceva. Oricât de supărat ar fi fost pe bunicul său, a trebuit să recunoască că a avut ceva dragoste și pentru el, acest lucru fix în viața lui. Iar Darius nu se putea abține să nu simtă că rănirea lui în încăierare ar fi fost vina lui.

Au ajuns în cele din urmă într-o poiană, plină de răniți și bolnavi, iar inima lui Darius a căzut când l-a văzut pe bunicul său printre trupuri, întins acolo, cu o rană mare prin coloana vertebrală și în stomac, acoperit de

bandaje, deja curgând sânge. Bunicul lui părea mai slab decât îl văzuse vreodată. Părea să fie pe ușa morții.

Darius se simțea copleșit de durere și nu voia ca Loti să-l vadă așa.

— Mi-ar plăcea să-l văd singur, spuse Darius.

Loti a încuviințat din cap, părând tristă, dar și părând că înțelege, iar ea s-a întors și a plecat, oferindu-le intimitatea lor.

Darius se grăbi spre bunicul său, îngenunche și îl ținu de mână.

— Potti, spuse Darius, folosind termenul afectuos pe care îl folosise întotdeauna pentru bunicul său.

Bunicul său deschise slab ochii și ridică privirea spre Darius. Darius putea vedea lumina din ele stingându-se.

— Darius, spuse el, cu un zâmbet slab. Darius putea să vadă cât de mult însemna pentru el faptul că era acolo.

„Te-am așteptat”, continuă bunicul său, slab, cu vocea răgușită. „Te-am așteptat înainte să mor.”

Darius și-a strâns mâna, luptându-se împotriva lacrimilor în timp ce o strângea, urând ideea că va muri. Între ei fusese atât de multă tensiune toată viața, o astfel de bătălie pentru control – și totuși, Darius trebuia să recunoască, a fost atât de multă dragoste. Bunicul lui era un bărbat sever, dar cel puțin fusese de încredere, mereu acolo pentru el. Se simțea copleșit de vinovăție, simțind că poate el, indiferent de modul în care fusese tratat, ar fi trebuit să fie mai respectuos față de el, mai puțin sfidător.

— Îmi pare rău, spuse Darius. „Îmi pare rău că nu am fost aici să primesc această lovitură pentru tine. Îmi pare rău că ești pe moarte.”

Bunicul său clătină încet din cap, cu ochii plini de lacrimi.

„Nu ai făcut nimic pentru care să-ți pară rău”, a răspuns el în cele din urmă, cu respirația superficială. „Ești ca un fiu pentru mine. Ai fost întotdeauna ca un fiu pentru mine. Am fost dur cu tine pentru că am vrut să fii puternic. Am vrut să înveți. Nu am vrut să te bazezi pe nimeni în afară de tine.”

Darius și-a spălat lacrimile.

— Știu, Potti, spuse el. „Întotdeauna am știut.”

„Nu am vrut să ajungi ca tatăl tău”, a spus el. „Și totuși, în adâncul sufletului, știam că este destinul tău.”

Darius se uită la el, confuz.

"Ce vrei să spui?" el a intrebat.

Bunicul său a tușit, sângele ieșind, iar Darius îl simțea murind în brațele lui. Arde să știe ce voia să spună, ce avea de spus despre tatăl său. Dispariția tatălui său fusese un mister care îl roase toată viața. Murea să știe cine era, când plecase, unde plecase și ce se întâmplase cu el. Dar bunicul lui refuzase mereu să vorbească despre asta.

Bunicul său a clătinat din cap și a tăcut mult timp, atât de mult încât Darius nu a crezut că va răspunde.

În cele din urmă, totuși, vorbi el, cu vocea răgușită.

— Tatăl tău nu era un sclav obișnuit, spuse el, cu vocea aproape în șoaptă. „Nu era ca ceilalți. A luat după tatăl meu."

„ Tatăl *tău* ?" întrebă Darius, confuz.

El a dat din cap.

„Un mare războinic", a spus el. „Omul după care ai fost numit."

Inima lui Darius s-a oprit la vești.

"Un războinic?"

Bunicul lui dădu din cap.

"Și mult mai mult. Nu era doar un războinic. Vezi tu, sângele din tine..."

El a izbucnit brusc într-o criză lungă de tuse, incapabil să vorbească. Darius privea, torturat să afle mai multe, simțind că toate misterele vieții lui se dezvăluiau în sfârșit.

În cele din urmă, a încetat să tușească, iar de data aceasta, vocea lui era și mai slabă.

— Tatăl tău, îți va spune totul, șopti el, gâfâind. "El traieste. Trebuie să-l găsești."

„El *trăiește* !?" întrebă Darius, șocat. Întotdeauna fusese sigur că era mort. "Dar unde? Găsește-l unde!?"

Bunicul său închise brusc ochii și îi dădu drumul la mână, iar Darius simți că pleacă.

„Potti!" strigă Darius.

Dar Darius nu putea face nimic mai mult. A îngenuncheat acolo și și-a privit capul căzând moale, l-a văzut murind, atâtea întrebări fără răspuns încă se învârteau în minte, simțindu-și destinul atârnând în fața lui pentru prima dată în viață.

Se lăsă pe spate și strigă un plâns de durere.

„Potti!"

*

Loti stătea în partea îndepărtată a poienișului și îl privea pe Darius lângă bunicul său, ținându-l de mână, plângând, iar ea se întoarse, incapabil să suporte vederea. Nu suporta să-l vadă pe Darius atât de copleșit de durere și voia să-i ofere intimitatea lui. A văzut cum expresia lui Darius se schimbă în timp ce bunicul lui vorbea și, desigur, ardea de curiozitate să știe ce îi spunea, să știe ce l-ar putea afecta atât de mult. Din câte știa ea, nu se înțeleseseră niciodată cu adevărat.

În timp ce Loti se gândea la Darius, și-a dat seama că ajunsese să-l iubească din toată inima — și chiar mai mult, să-l respecte. Încă nu putea înțelege cum o salvase, cum se sacrificase pentru ea așa, cum luase toate acele gene în numele ei, cum fusese pregătit să se supună torturii îngrozitoare și morții pentru ea. Într-un fel, ea a simțit că întregul război a început ca urmare a acțiunilor ei, a uciderii acelui șef care îl bătuse pe fratele ei și, deși era mândră de acțiunile sale, simțea un sentiment de vinovăție. De asemenea, simțea o recunoștință intensă: știa că, dacă nu ar fi fost Darius, ar fi murit până acum, la fel ca oamenii ei și simțea mai multă dragoste pentru el decât ar fi putut să-și exprime.

— Iată, se auzi o voce.

Loti se întoarse și îl văzu pe Loc venind lângă ea, cu un zâmbet pe buze.

Ea a privit în jos și a văzut rana de pe brațul lui, iar fața ei a strălucit de îngrijorare.

„Nu vă faceți griji”, a spus el, „este doar o zgârietură”.

Ea a examinat tăietura din bicepsul lui stâng, brațul lui bun, bombat de mușchi și acum, acoperit de sânge uscat.

„Cum ai obținut asta?” ea a intrebat.

El a zambit.

„S-ar putea să fiu șchiop”, a răspuns el, „dar și eu pot lupta, soră. Poate că nu sunt la fel de rapid sau la fel de puternic ca ceilalți, dar singurul meu braț bun este mult mai puternic decât brațele obișnuite ale multor oameni. Cu sulița, buzduganul sau bitul potrivit, pot ajunge la un inamic la zece pași distanță. Mai mult de un șef de lucru zace astăzi mort pe câmp din cauza acestui om șchiop – și tocmai am plătit un preț mic pentru asta.”

Loti, atât de mândru de el, era totuși îngrijorat de rana, care părea adâncă; ea scoase repede un bandaj de rezervă din talie și îi înfășura brațul, iar și iar.

„Ești curajos”, a spus ea. „Nu cunosc pe nimeni altcineva în starea ta care ar risca să intre în luptă.”

El a zambit.

— Nu am nicio condiție, soră, spuse el. „Sunt la fel de fericit și liber ca orice om de pe acest pământ. Condițiile și limitările există doar în minte. Și nu există în mintea mea. Sunt mândru de starea în care m-am născut.”

Ea i-a zâmbit înapoi, atât de înălțată de el, ca întotdeauna.

— Desigur, spuse ea. „Și eu sunt mândru de tine. Nu am vrut să spun...”

Ridică o mână liniştitoare.

„Știu, sora mea. Știu ce ai vrut să spui. Întotdeauna ai intenții bune pentru mine. Ai mereu. N-ai putea niciodată să mă jignești.”

„LOTI!” strigă o voce.

Loti tresări la sunetul strident, o voce pe care o cunoștea bine, una care îi trimitea un fior pe șira spinării, atât de dezaprobator, atât de certat. Nu trebuia să se întoarcă pentru a ști că mama ei se apropia cu repeziciune.

A ajuns la ei și a privit dezaprobator înainte și înapoi între fiica ei și fiul ei.

„Încetează cu prostiile astea, orice ai face și vino cu mine imediat”, a cerut ea. „Oamenii tăi au nevoie de tine.”

Se uită înapoi la ea, confuză.

„Oamenii mei au nevoie de mine?” a replicat ea. "Ce înseamnă asta?"

Mama ei se uită înapoi la ea; ura să fie interogată.

„Nu o întreba pe mama ta!” se răsti ea. „Veniți cu mine imediat – amândoi.”

Loti și Loc au împărtășit o privire nedumerită.

„Vino cu tine unde?” întrebă Loc.

Mama ei și-a pus mâinile pe șolduri și a oftat grozav.

„Un mare grup de sclavi transformați în războinici, dintr-un alt sat, ar putea dori să se alăture cauzei noastre. Ei vor să-ți vorbească doar, deoarece tu ești cel faimos în ochii lor, cel care a început totul, care l-a ucis pe primul director. Altfel nu ni se vor alătura. Vino acum, repede, și fă oamenilor tăi un serviciu.”

Loti se uită înapoi la mama ei, confuză.

„Și de ce ți-ar păsa atât de mult de cauza noastră?” a întrebat-o ea. „Tu, care te opune luptei?”

Mama ei clocoti, făcând un pas mai aproape.

„Din cauza *ta a* început acest război”, a certat ea. „Nu ne-am lupta niciodată altfel. Dar acum că ne luptăm, trebuie să câștigăm. Și dacă poți ajuta, așa să fie. Acum vii sau nu?”

Mama lor stătea acolo, uitându-se cu privirea la amândoi, iar Loti văzu că nu accepta un nu ca răspuns. Ultimul lucru pe care și-a dorit să-l facă era să meargă cu mama ei oriunde; dar pentru Darius, pentru cauza, pentru oamenii ei, ea ar face orice.

Mama ei s-a întors și a plecat cu furtună, iar ei au căzut în spatele ei, împletindu-se și ieșind din mulțime, urmând-o în timp ce ea îi conducea Numai Dumnezeu știa unde.

CAPITOLUL 20

Gwendolyn stătea încovoiată într-o minge pe podeaua dură din deșertul Marii Deșeuri, trează, așa cum făcuse cea mai mare parte a nopții, și privi spre o altă dimineață deșertică. Cerul s-a spart într-un roșu stacojiu, primul dintre sori răsărind, imposibil de mare, părând să umple întregul univers. Arunca o lumină sumbră peste tot, acest loc pustiu și deja simțea că căldura începea să crească.

Krohn, ghemuită în poală, se mișcă și scânci, ghemuindu-se lângă ea, dormind mulțumit, singurul lucru care o ținuse de cald în timpul nopții înghețate. Gwen se mișcă și ea, dar suferea așa cum o făcea, corpul ei încă zgâriat de la întâlnirea lor cu Dust Walkers.

În apropiere, pe podeaua deșertului, dormeau Steffen și Arliss, Kendrick și Sandara, Illepra și copilul – toată lumea, se părea, avea cu cine să se întindă, în afară de ea. În astfel de momente, îi era dor de Thor mai mult decât orice, și-ar da viața pentru a-l putea ține pe Guwayne. Dar totul bun din lume, simțea ea, fusese îndepărtat de ea.

Gwen deschise ochii, ștergându-și praful roșu de pe pleoape, dar nu dormise cu adevărat. Ea stătea trează toată noaptea, așa cum făcea majoritatea nopților aici în pustietate, zvârcolindu-se și întorcându-se de îngrijorare pentru oamenii ei, îngrijorare pentru Thorgrin, pentru Guwayne. Ea clipi înapoi lacrimile, ștergându-le repede, astfel încât nimeni să nu le vadă, deși majoritatea oamenilor ei dormeau. În momente ca acestea, în liniștea zorilor, își permitea să plângă, să plângă pentru tot ce pierduse, pentru viitorul sumbru care părea să-i ia în față. În afara vederii celorlalți, își putea permite să reflecteze la tot ce avea și să-și pară milă de ea însăși.

Cu toate acestea, Gwen a permis doar o clipă; l-a șters repede și s-a ridicat, știind că autocompătimirea era doar dăunătoare și nu avea să schimbe nimic. Trebuia să fie puternică; dacă nu pentru ea însăși, decât pentru alții.

Gwen se uită în jur, la toate sutele ei de oameni întinși în jurul ei, printre ei Kendrick, Steffen, Brandt și Atme purtând Argon, Illepra purtând copilul ei, Aberthol, Stara și zeci de Silver, și se întrebă câte zile au stat. aici afară. Ea pierduse noţiunea timpului. Fusese avertizată că Marea Risipă are un mod de a-ți face asta.

Fusese un marș fără sfârșit, drumeție din ce în ce mai adâncă într-un deșert fără repere la vedere. Fusese o monotonie cruntă. Proviziile ei mergeau și mai jos, dacă era posibil, iar oamenii ei deveneau din ce în ce mai slabi, mai bolnavi – și chiar mai nemulțumiți. Chiar cu o zi înainte – sau au fost două zile? Gwen nu-și mai amintea – și-au pierdut prima victimă, un bărbat mai în vârstă care pur și simplu nu mai mergea și s-a prăbușit la picioarele lui. Toți încercaseră să-l trezească, dar el zăcea acolo, deja mort. Nimeni nu știa dacă a murit de căldură, de boală, de foame, de deshidratare, de un atac de cord, de o mușcătură de insectă sau de vreo altă boală necunoscută aici.

Gwendolyn a auzit un zgomot de târâit, iar ea, care stătea încă acolo, și-a ridicat privirea și a văzut o insectă mare și neagră, cu spatele blindat, o coadă lungă și un cap și mai lung, târându-se până la ea. Se opri, își ridică picioarele din față și șuieră.

Încremenită de frică, Gwen stătea perfect nemișcată. Și-a întins gâtul, ochii strălucitori ațintiți asupra ei și o limbă lungă i-a alunecat din gură. Ea a simțit că era pe cale să lovească. Mai văzuse unul dintre oamenii ei murind din cauza unuia dintre acestea și nu era frumos. Dacă ar fi stat în picioare, l-ar putea zdrobi cu cizmele — dar o prinsese aici, dimineața devreme, stând, vulnerabilă. Și acum nu avea unde să meargă.

Gwen s-a uitat în jur și a văzut că ceilalți dormeau cu toții, iar ea a început să transpire, gândindu-se ce fel îngrozitor ar fi acesta de a muri. Ea s-a dat înapoi încet, dar pe măsură ce o făcea, s-a târât din ce în ce mai aproape de ea. Deodată, ea a văzut plăcile de armură ridicându-se și a știut că era pe cale să se lanseze.

S-a auzit un zgomot de mârâit, un zgomot de labe și, în timp ce creatura a sărit în aer, Krohn, aparent privind și așteptând tot timpul, a sărit brusc înainte, mârâind și a surprins insecta alergând în aer în fălci, cu doar câțiva centimetri înainte. a ajuns la Gwendolyn. Creatura s-a clătinat în gură până când Krohn a strâns-o. Cu un strigăt ascuțit, a murit în cele din urmă, suflul verde curgându-și din corp, căzând moale în gura lui Krohn.

Krohn a aruncat cadavrul moale la pământ, iar Gwendolyn s-a repezit înainte și l-a îmbrățișat, mângâindu-l și sărutându-l pe cap. Krohn se văita, frecându-și capul de ea.

— Îți sunt dator, Krohn, spuse ea, îmbrățișându-l, atât de recunoscătoare pentru el. „Îți datorez viața mea."

Gwen a auzit un copil plângând și s-a uitat în sus și a văzut-o pe Illepra stând cu fetița pe care Gwen a salvat-o din Insulele Superioare. Illepra se uită în sus și îi zâmbi obosit înapoi lui Gwendolyn.

„Și credeam că sunt singurul treaz", a spus Illepra zâmbind.

Gwen clătină din cap.

„M-a ținut treaz", a adăugat Illepra, privind în jos la copil. „Nu doarme. Săraca, îi este atât de foame. Îmi frânge inima."

Gwen a examinat copilul, fetița pe care o salvase din Insulele Superioare și s-a simțit angoasă, copleșită de vinovăție.

„I-aș da mâncarea mea", a spus Gwen. „Dacă aș avea vreuna."

— Știu, regina mea, spuse Illepra. „Totuși, mai există ceva ce îi poți oferi."

Gwen se uită în urmă, surprinsă.

„Un nume", a adăugat Illepra.

Gwendolyn dădu din cap, ochii i se luminează. Se gândise să o numească de multe ori și totuși de fiecare dată nu reușise să se mulțumească cu unul.

„Pot să o țin în brațe?" întrebă Gwen.

Illepra a zâmbit, a făcut un pas înainte și a pus copilul în brațele lui Gwen în timp ce Gwen stătea în picioare. Gwen o strânse strâns, legănând-o. În timp ce a făcut-o, copilul a tăcut în cele din urmă, uitându-se în ochii lui Gwen cu ochii ei mari și albaștri frumoși. Părea să găsească un sentiment de pace, iar Gwen, de asemenea, simțea un sentiment de pace ținându-o; aproape că se simțea de parcă îl ține pe Guwayne. Aveau aproape aceeași vârstă.

A făcut-o să plângă – și s-a întors repede și și-a șters lacrimile.

Gwen și-a dorit atât de mult să o numească, dar, în timp ce se uita în ochii ei, a apărut goală. Așa cum a încercat ea, nu i-ar veni.

Ea i-a predat copilul, cu tristețe, înapoi lui Illepra.

„Când este momentul potrivit", a spus Illepra, înțelegând.

„Într-o zi", i-a spus Gwen copilului, înainte să-i dea drumul, „când vom termina cu toate astea, vom avea mult timp împreună. Îl vei cunoaște

pe fiul meu Guwayne. Veți fi crescuți împreună. Vei fi de nedespărțit."

În mintea lui Gwen, ea s-a hotărât în liniște să crească acest copil ca și cum ar fi a ei; totuși în adâncul sufletului ea știa că s-ar putea să nu supraviețuiască nici măcar în ziua aceea.

Gwen și-ar fi dorit să-i poată oferi bebelușului mâncare, lapte, apă — orice. Dar nu mai avea nimic de dat. Toți oamenii ei se iroseau încet, iar ea însăși nu mai mâncase de câteva zile, dând cea mai mare parte din rațiile ei bebelușului și lui Krohn. Se întrebă dacă oamenii ei ar avea măcar energia să mărșăluiască printr-o altă zi. Avea o senzație profundă că nu o vor face.

Soarele a răsărit mai sus și toți oamenii ei au început să se ridice în picioare, iar tabăra ei a fost în curând vie și trează, pregătindu-se să facă față unei alte zile. Ea a condus drumul fără cuvinte, fără să mai piardă timpul pe măsură ce căldura creștea cu fiecare minut, procesiunea zdrențuită începea să cadă la loc, să mărșăluiască, toți îndreptându-se mai adânc în neant.

„Și unde să merg acum, doamna mea?" strigă Aslin, cu o voce tare, batjocoritoare, încurajată încă o dată, suficient de tare pentru a putea auzi toți ceilalți. „Ce destinație grozavă ai pregătită pentru astăzi?"

Steffen, lângă ea, s-a întunecat și și-a pus mâna pe sabia în timp ce se întoarse și se înfrunta pe Aslin.

— Cel mai bine ai grijă de limba ta, se răsti el. „Este regina ta cu care vorbești."

se batjocoră Aslin.

— Nu este o regină a mea, scuipă el. "Nu mai. O regină conduce un popor și nu ne-a dus nicăieri decât la moarte."

Steffen se mișcă să-și scoată sabia, dar Gwen întinse mâna și puse o mână liniștitoare pe încheietura lui.

„Păstrează-ți efortul", îi spuse ea încet, iar el și-a eliberat strânsoarea fără vârste și a continuat să mărșăluiască cu ea.

— Nu contează, doamnă, spuse Kendrick, venind lângă ea. „Ești o regină mult mai mare decât ar putea spera ei vreodată. O regină mult mai mare decât merită."

— Îți mulțumesc, spuse Gwendolyn. „Dar au dreptate. Nu i-am dus nicăieri. Nu știu dacă tata a prevăzut asta când m-a ales pe mine să-i succed."

— Exact pentru momente ca acestea tata te-a ales, a insistat Kendrick. „Nu a existat niciodată o perioadă ca aceasta și știa că ai avea la îndemână puterea de a-ți ghida oamenii. Uite cât de departe ne-ai dus deja. Ne-ați salvat deja pe toți de o moarte sigură pe Inel. Doar datorită previziunii tale am scăpat. Toți trăim din timp împrumutat. Timp pe care nu trebuia să avem. Timp pe care îl avem doar datorită ție.”

Gwen îl iubea pentru cuvintele lui, care, ca întotdeauna, o linișteau, iar ea i-a pus o mână apreciativă pe încheietura mâinii, apoi i-a luat-o.

Au mărșăluit și au mărșăluit, toți din ce în ce mai adânc în Marea Deșeuri, soarele se târăsc mai sus deasupra capului, Gwen simțindu-se deja acoperită de sudoare. Tremura, tremurând în timp ce mergea și nu mai știa dacă era de la schimbarea violentă a temperaturii, de epuizare sau de lipsa hranei și a apei. Gura îi era atât de uscată, încât era greu de înghițit; chiar și vorbirea devenea un efort.

Trecu oră după oră, mai adânc în Marea Deșeuri, iar Gwen se trezi privind în jos, trasând liniile în podeaua deșertului, pierzând orice simț al spațiului și al timpului. Începea să se simtă amețită.

"IN FATA!" strigă brusc o voce.

Gwendolyn, smulsă din gânduri, se opri și ridică privirea, auzind tonul frenetic al vocii și știind că trebuie să fie real. În timp ce a făcut-o, a fost șocată de vederea dinaintea ei.

Acolo, în depărtare, ceva se ivea la orizont și la început se întrebă dacă nu cumva era un miraj. Arăta ca o movilă mare, poate de o sută de picioare înălțime, fără nimic altceva în jurul ei. Era primul obiect pe care îl întâlniseră în acest deșert la nesfârșit gol.

Toți au luat ritmul în timp ce mergeau din ce în ce mai repede, încurajați, apropiindu-se de movilă. Au mărșăluit ca unul, cu o energie reînnoită, cearta s-a oprit în cele din urmă, inima lui Gwen bătând cu entuziasm în timp ce se apropiau de structură. S-a ridicat spre cer, de o culoare maro închis, dintr-un material ciudat pe care Gwen nu putea să înțeleagă prea bine. La început a crezut că este un bolovan imens, dar pe măsură ce s-a apropiat și-a dat seama că nu era. Părea de parcă ar fi fost făcută din lut.

Au mărșăluit mai aproape, până când au fost la doar douăzeci de metri distanță.

"Ce crezi?" întrebă Kendrick, chiar lângă ea.

Gwen l-a examinat, nesigură.

„Nu este o formațiune de stâncă”, a spus Aberthol. „Nu este nici o structură.”

„Sandara?” întrebă Gwen, în timp ce mergea lângă ea. „Aceasta este patria ta. Ce este asta?"

Sandara miji și clătină încet din cap.

„Aș vrea să știu, doamnă. Nu am fost niciodată atât de departe în Marea Deșeuri. Niciunul dintre oamenii mei nu are. Nu am mai văzut sau auzit nimic despre asta. Nu recunosc nimic.”

"Alimente!" a strigat unul dintre oamenii ei.

Dintr-o dată, s-a auzit o grămadă de oameni, toți plecând în picioare spre movila uriașă. Conduși de Aslin, s-au repezit spre movilă și, pe măsură ce s-au apropiat, Gwen a văzut la ce priveau: un material asemănător cu sevă curgea din ea, a alergat pe părțile ei, adunat într-o băltoacă la baza ei.

"Este dulce!" strigă Aslin, întinzând mâna și lingând seva cu degetele. „Are gust de miere!”

Gwen saliveră la gândul acesta, dar ceva în legătură cu asta nu părea în regulă.

„Nu știu ce este movila aia!” strigă Gwen, peste zgomot. „Poate să nu fie sigur! Voi toți, reveniți aici! Îndepărtează-te până îl examinăm îndeaproape!”

Spre surprinderea lui Gwen, totuși, niciunul dintre oamenii ei, deja reuniți la movilă, nu a ascultat-o. Doar anturajul ei și Argintii au rămas în urmă, ascultându-i.

„Și de ce ar trebui să te ascultăm?” strigă Aslin. „Am terminat de ascultat de tine și de sfaturile tale!”

Mulțimea a aplaudat, spre disperarea lui Gwen, și au continuat să mănânce, apucând mâna cu seva peste pumn și îndesându-și gura.

„Este un munte de miere!” a strigat o altă persoană. „Suntem mântuiți!”

Gwen îi urmărea, privind în sus spre soare și examinând movila, cu un sentiment profund de presimțire.

"Doamna mea?" întrebă Kendrick, întorcându-se spre ea. „Pare destul de sigur. Să mâncăm?”

Gwendolyn rămase acolo unde se afla, la treizeci de metri depărtare, examinând movila, nesigură. Totul a fost prea frumos pentru a fi adevărat. Ea a simțit că ceva nu era în regulă.

Gwen a început să simtă un ușor tremur pe podeaua deșertului sub picioarele ei și a început să audă un bâzâit ușor.

"Auzi aia?" ea a intrebat.

„Auzi ce?” întrebă Steffen.

"Acel sunet…"

Deodată, ochii lui Gwen s-au deschis larg de frică, când și-a dat seama ce se întâmpla.

"VINO ÎNAPOI!" a țipat ea. "VOI TOTI!" Întoarceți-vă de la movilă ACUM!”

Dintr-o dată, înainte ca vreunul dintre oamenii ei să poată reacționa, pereții movilei au explodat, trimițându-și lutul peste tot, iar în interiorul ei a apărut un monstru enorm, care iese din carapace.

Gwendolyn ridică privirea, șocată să vadă o creatură enormă, de o sută de metri înălțime, cu piele acva, mușchi ondulați și brațe incredibil de lungi. Avea o față ca de bou, dar cu dinți lungi și ascuțiți și coarne zimțate în sus și în jos maxilarul. Coarnele ieșeau peste tot, în toate direcțiile, ca un porc-spic. Părea feroce, furioasă – ca și cum ar fi fost trezită dintr-un somn profund.

Se lăsă pe spate și scoase un vuiet, iar toți oamenii lui Gwendolyn, care stăteau acum la picioarele ei, se opriră, înghețați, cu mierea picurând din mâinile lor, prea îngroziți pentru a se mișca.

Oricum, nu au avut timp să reacționeze. Creatura a căzut brusc în jos cu ghearele, mai repede decât și-a imaginat Gwen și, dintr-o lovitură, a ucis zeci de oameni. Au zburat în aer, țipând, și au căzut cu o trântitură pe podeaua deșertului, cu gâtul rupt. Apoi a făcut un pas înainte și i-a călcat în picioare până la moarte.

„SĂGĂȚI!” porunci Gwen.

Soldații și Silver care rămăseseră cu ea au ascultat imediat porunca ei, făcând un pas înainte, trăgând arcurile și eliberând săgețile, toți trăgând spre capul creaturii, Steffen și Kendrick dezlănțuind mai mult decât ceilalți.

Zeci de săgeți au străpuns fața și capul ființei, iar aceasta a țipat, apoi a întins mâna și le-a smuls direct din piele, de parcă toate ar fi fost doar o supărare. Monstrul s-a aruncat apoi în față, a ridicat un braț în sus, a făcut un pumn și l-a adus drept în jos, ca un ciocan, pe încă o duzină de oameni ai lui Gwen, țepii de pe brațe împingându-i pe loc.

Kendrick, Brandt, Atme și Steffen au format un cerc de protecție în jurul lui Gwen, împreună cu zeci de Silver, toți ridicându-și săbiile,

întărindu-se pe măsură ce creatura se apropia.

Gwendolyn știa că trebuie să ia o acțiune dramatică; dacă nu făcea ceva, toți oamenii ei, știa ea, ar fi murit în câteva clipe. S-a întors și s-a uitat peste tot, disperată după o soluție, și deodată i-a venit o idee: l-a zărit pe Argon, încă nemișcat, purtat pe umeri de vindecători pe targă și, disperată, a fugit spre el.

„ARGON!” strigă ea, scuturându-l iar și iar.

Era sigură că el se va trezi, va găsi o modalitate de a o ajuta; fusese mereu alături de ea în vremuri de criză.

Dar nici măcar el nu a răspuns.

Gwen se simți zdrobită, fără speranță, în timp ce fiara își sfâșie oamenii, ucigându-i ca niște furnici, țipetele lor umplându-i urechile. De data aceasta, a fost cu adevărat singură.

"Doamna mea!" se auzi o voce frenetică.

Gwen se întoarse și o văzu pe Sandara stând lângă ea, cu panica în ochi.

„Cunosc această fiară”, a spus ea. „A mai atacat poporul meu. Este un Mound Hatcher. Există un singur mod în care va muri: prin sângele unui conducător.”

— O voi face, spuse Gwendolyn, fără să ezite. „Voi renunța la viața mea pentru a-mi salva poporul.”

Sandara clătină din cap.

„Nu înțelegi”, a spus ea. „Are nevoie de viața ta. Doar sângele tău. Dă-mi mâna."

Gwen întinse mâna și își deschise palma, iar Sandara o tăie repede cu pumnalul. Gwen strigă de durere, tăierea rapidă și ascuțită și simți sângele fierbinte curgându-i din palmă.

Sandara se întinse repede în jos și o prinse într-o fiolă goală. Apoi i-a dat-o lui Gwen.

„Trebuie să faci, doamna mea. Trebuie să stingi fiara!”

Gwendolyn apucă flaconul cu sânge, acoperind-o cu degetul mare și alergă, repezindu-se printre toți oamenii ei, evitând isprava și vârfurile monstrului. Pământul se cutremură când fiara răcnea și bătea cu piciorul, zdrobind oamenii din jurul ei.

"AICI!" Gwen țipă la ea, fluturând brațele, încercând să-i atragă atenția.

În cele din urmă, monstrul s-a întors și și-a pus privirea asupra ei, și-a lăsat capul în jos, privind-o în față de parcă ar fi examinat-o.

„Ia- *mă* !” strigă Gwendolyn.

Monstrul a mârâit, a deschis larg gura și s-a repezit la ea, de parcă ar fi vrut să o înghită toată.

Gwen se întinse înapoi și aruncă cu toată puterea fiola cu sânge; a privit cu mirare cum a aterizat în gura deschisă a creaturii.

Monstrul s-a oprit în aer chiar înainte să ajungă la ea și a înghețat. A început să se osifice, transformându-se în piatră de sus în jos, trosnind pe măsură ce mergea.

A urmat o explozie, iar Hatcherul Movilei s-a spulberat, plogând în jurul ei mici fragmente de rocă și praf.

Dintr-o dată, totul era nemișcat. Gwen sa uitat în jur în haos, vărsare de sânge și a văzut că unii dintre oamenii ei, cel puțin, supraviețuiseră. Încă o groază a acestui deșert, cel puțin, era în spatele lor.

CAPITOLUL 21

Soku, comandantul armatelor Volusiei, nu-i venea să creadă întorsăturile pe care le luase soarta. Dar cu o lună în urmă, el fusese la comanda a doar câteva mii de soldați, păzind orașul bine fortificat Volusia, cu puțin de făcut. Era o poziție stabilă și sigură, care nu se schimbase prea mult de pe vremea mamei ei.

Cât de mult și cât de repede s-au schimbat lucrurile. Acum, de la capturarea lui Maltolis de către Volusia, câștigarea ei a două sute de mii de soldați, oamenii de sub comanda lui crescuseră cu mult peste ceea ce s-ar fi putut aștepta el. Misiunile lor deveniseră din ce în ce mai îndrăznețe, cuceririle lor din ce în ce mai mari. La fiecare pas, Volusia îi dovedise că se înșelase, îl surprinsese, dăduse dovadă de mai multă viclenie și nemiloasă decât orice general pe care îl cunoscuse vreodată.

Și totuși, nici el nu a fost mulțumit de starea actuală a lucrurilor. Volusia era prea imprevizibilă, prea nesăbuită, prea neînfricată; nu știa ce avea să facă ea clipă în clipă și nu-i plăcea să primească ordine de la oameni pe care nu îi înțelegea. Ea câștigase până acum și totuși poate că totul a fost întâmplător.

Cel mai periculos dintre toate, ea credea prea mult în ea însăși, era prea beată de propria ei putere. La început crezuse că pretinzându-se că ea este o zeiță nu era decât un complot, un truc viclean pentru a păstra puterea asupra maselor. O admirase.

Totuși, acum, cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât își dădea seama că ea chiar credea asta. Ea se considera cu adevărat o zeiță. Ea creștea periculos de departe de realitatea în fiecare zi.

Și acum ajunsese la asta: un pact cu Voks, cea mai întunecată, mai urâtă și mai puțin demnă de încredere dintre toate. Fusese, în opinia lui, o alegere teribilă și fatidică. Trecuse de la megalomană la amăgitoare: credea cu adevărat că ea și cele două sute de mii de oameni ai ei ar putea captura capitala și cuceri milioanele Imperiului.

Soku știa că era doar o chestiune de timp până la căderea ei – și nu plănuia să fie pe partea greșită a ei.

„Și ce cale îmi sfătuiești?” îl întrebă Volusia.

Soku a scăpat din ea, a ridicat privirea și a văzut-o pe Volusia privindu-l înapoi. El stătea acolo cu anturajul ei mare de bărbați în jurul ei, Aksan, asasinul ei personal, și cel mai tulburător, Koolian, vrăjitorul ei, care se uita la ea cu fața căptușită de negi și ochii verzi strălucitori. Ea i s-au alăturat și ceilalți generali de comandă, toți ocolindu-se, așa cum fuseseră ore întregi, dezbătând cea mai bună strategie.

Soku se uită în jos la desenele brute gravate în podeaua deșertului de la picioarele lor, trei căi divergente, fiecare ducând la trei cercuri diferite, fiecare reprezentând o diviziune diferită a Imperiului. Toți se dezbătuseră pe care să atace primul. Soku știa că cea mai bună abordare ar fi să atace cercul din extrema dreaptă, al doilea flanc al Imperiului. Cărarea aia ducea peste munți, le-ar oferi un teren înalt și le-ar oferi avantajul surprizei. Dacă ar urma acest traseu, ar putea chiar să câștige suficient impuls pentru a continua spre capitală.

Dar Soku nu a vrut ca Volusia să câștige. Nu voia să o sfătuiască în interesul ei; voia acest război să se termine. El o voia să nu mai aibă putere. Și voia putere pentru sine.

Volusia nu știa încă, dar Soku ajunsese deja la o înțelegere cu Imperiul. El o vânduse și i se va da putere în locul ei. El coordonase exact locul unde aveau să se întâlnească armatele lor, coordonase procesiunea de armistițiu care avea să ducă la moartea ei. Tot ce trebuia să facă acum era să o vândă pe ea – iar drumul lui către victorie avea să fie complet. Întotdeauna avusese încredere în el; acesta fusese întotdeauna punctul ei slab. La fel ca mama ei înaintea ei. Volusia va fi prinsă în ambuscadă, înconjurată și învinsă și i se va da poziția de comandă a milioanelor Imperiului.

Soku și-a dres glasul și și-a pus expresia cea mai serioasă.

— Zeiță, spuse el. „Dacă vrei să câștigi, nu există decât o singură cale de urmat. Direct la mijloc, spuse el, conturând poteca în pământ cu un băţ în timp ce vorbea. „Trebuie să te apropii de Capitoliu fără rușine, în Valea Craniilor.”

„O idee proastă!” spuse Aksan.

"Sinucidere!" a adăugat un general. „Nimeni altcineva nu sfătuiește un astfel de sfat. Este calea cea mai evidentă.”

„Lasă-l să vorbească!” spuse Volusia, cu autoritate în voce.

Ceilalți au tăcut când ea se întoarse spre el.

„De ce sfătuiești asta, Soku?” ea a intrebat.

„Pentru că este calea la care Imperiul s-ar aștepta cel mai puțin”, a mințit el. „Au un număr mai mare și nu s-ar aștepta niciodată să-i atacăm direct. Își vor pune toată puterea pe flancuri. Îi vei prinde pe nesimțite și le vei împărți flancurile. Mai important, dacă te apropii de orașul lor, te vor vedea venind. Vor trimite mesageri. Vor trimite oferte pentru un armistițiu. Trebuie să le dai o șansă la un armistițiu, Zeiță. La urma urmei, acum nu mai rămâne niciun Comandant Suprem al Imperiului. Au nevoie de un comandant. S-ar putea să aleagă în mod voluntar unul în tine. De ce să lupți pentru o victorie când ți se poate da una?

Soku a fost impresionat de performanța sa; o spusese cu atâta autoritate, aproape că o credea el însuși.

„O propunere nesăbuită”, a replicat un alt general. „Valea Craniilor este locul unde Imperiul este cel mai puternic. Este chiar ușa din față a capitalei. Ne-ar lăsa vulnerabili la ambuscadă. Și Imperiul nu va negocia niciodată un armistițiu.”

„Cu atât mai mult motiv pentru care Imperiul nu s-ar aștepta la asta”, a răspuns Soku. „Și cu atât mai mult motiv ar putea să o ofere. Când te apropii dintr-o poziție de forță, Zeiță, ei vor fi mai înclinați să te îmbrățișeze ca conducător.”

Îi întâmpină ochii și se uită lung la el, de parcă l-ar fi măsurat; își simţea palmele transpirandu-se, întrebându-se dacă ea îi vedea prin şarada lui. Dacă știa că minte, el știa că l-ar fi executat pe loc.

Stătea acolo, cu inima bătând cu putere în tăcerea densă, așteptând.

În cele din urmă, Volusia dădu din cap, iar în ochii ei putu să vadă că avea deplină încredere în el.

— Este un plan îndrăzneț, comandante Soku, spuse ea. „Și admir curajul. o voi urma. Pregătiți trupele.”

Se întoarse să plece și toți consilierii ei s-au înclinat ca una.

Soku, bucuros, se întoarse să plece și în timp ce făcea, simți o mână rece pe umăr.

Se întoarse și o văzu pe Volusia stând acolo, uitându-se înapoi la el, cu ochii strălucind de parcă ar fi fost plini de foc.

— Dă-mi victoria, comandante, spuse ea. „Am încredere în victorie. Și nu iert înfrângerea.”

Volusia s-a întors și s-a îndepărtat, iar în timp ce stătea acolo, privind-o cum pleacă, a simțit o groapă în stomac. Se simțea atotputernică, de neatins.

Oare chiar ar fi în stare să o răstoarne?

CAPITOLUL 22

Godfrey a simțit că este înăbușit de un morman de cadavre, unul peste altul, în timp ce zăcea cu fața în sus în fundul unei gropi. Un cadavre de Imperiu după altul era aruncat în groapă, aterizează deasupra lui, înăbușindu-l până când nu mai putea vedea cerul.

Godfrey se trezi tresărit, incapabil să-și tragă răsuflarea. Avea senzația că toate coastele îi erau zdrobite și deschise ochii în întuneric, confuz. S-a trezit cu adevărat sufocat și i-a luat o clipă să-și dea seama că nu mai visează. Stătea întins pe podeaua noroioasă a închisorii, pe spate, și nu putea înțelege imaginea din fața lui: privindu-l în față, la câțiva centimetri distanță, era chipul uriaș și grotesc al prizonierului obez, bătăușul, cel care îl atacase mai devreme. Se încruntă în fața lui Godfrey, nasurile lor atingându-le, iar Godfrey și-a dat seama în cele din urmă ce se întâmplă: bărbatul stătea întins deasupra lui. Probabil că a sărit peste el în timp ce dormea. L-a îmbrățișat de urs și încerca să-l zdrobească până la moarte.

Greutatea bărbatului era mai mare decât putea suporta Godfrey — trebuie să fi cântărit cinci sute de lire sterline — și l-a apucat pe Godfrey și l-a strâns și l-a strâns, înfășurându-și brațele în jurul lui Godfrey, picioarele în jurul lui Godfrey, încercând clar să-i zdrobească fiecare os din corp. Godfrey a simțit că oasele începeau să se rupă, a simțit că își găfește respirația și a știut că în câteva clipe va fi mort.

Ce mod îngrozitor de a muri, se gândi el. *Înăbușit de un om obez pe un podea de noroi, într-o celulă de închisoare împuțită, la jumătatea lumii, în adâncurile Imperiului.*

Chiar și pentru el, obișnuit cu locurile de bază, era mai mult decât putea suporta. Nu și-a imaginat niciodată că va muri așa. Întotdeauna crezuse că își va găsi sfârșitul într-o luptă la crâșmă, sau într-un pat de bordel sau de a bea prea multe băuturi. Toate acestea le putea accepta. Nu se așteptase la moartea nobilă a unui războinic, nu se așteptase ca barzii să

cânte cântece pentru el și nici steaguri regale să fie arborate la înmormântarea lui.

Dar nu a vrut să moară așa. Nu cu fața în axila împuțită a unui om obez, coaste zdrobite ca și cum ar fi un animal obișnuit.

„Spune noapte bună, omuleț”, șuieră bărbatul în urechi în timp ce strângea mai tare.

Și mai greu.

Godfrey fusese numit multe lucruri în viața lui, dar cu corpul său înalt și burta mare, nu fusese niciodată numit „mic”. Cumva, asta l-a șocat chiar mai mult decât a fost sufocat până la moarte. Apoi, și-a dat seama, totul era relativ: acest om era un monstru, un uriaș.

Ochii lui Godfrey i se umflară în cap. Gâfâi după aer și simți că nu mai poate rezista nici o secundă. S-a zvârcolit, încercând să se elibereze, dar a fost inutil. Începea să vadă stele.

Deodată, bărbatul a înghețat deasupra lui, eliberându-și strânsoarea. Ochii i s-au deschis larg, i-a ieșit limba și, dintr-un motiv oarecare, a încetat să mai strângă. De fapt, a devenit moale, cu ochii încrucișându-se de agonie, răsuflând el însuși.

Apoi, brusc, s-a prăbușit, mort.

Godfrey se chinui imediat să împingă greutatea moartă a bărbatului de pe el, chiar mai grea acum decât atunci când era în viață. Dintr-un singur zvâcnire, a reușit să se rostogolească de sub el.

Godfrey se ridică în mâini și în genunchi, tușând, trepând și gâfâind, încercând să-și tragă respirația. În timp ce făcea, se uită în sus, încă de pază, privindu-l pe mort și neînțelegând ce se întâmplase.

Apoi Godfrey a văzut ceva fulgerând cu coada ochiului; ridică privirea și îl văzu pe Ario, ținând în mână un pumnal mic, ștergându-i sângele de pe vârf.

Ario stătea acolo, un băiat calm, inexpresiv, și, practic, băgă pumnalul înapoi în talie. Godfrey se uită la el, uimit că un băiat atât de mic ar putea ucide un om atât de uriaș – și și mai uimit că părea atât de calm, de parcă n-ar fi făcut nimic.

„Mulțumesc,” a spus Godfrey, simțind un val de recunoștință pentru el. "Mi-ai salvat viata. Aș fi fost mort.”

Ario a ridicat din umeri.

„Mi-a plăcut mult mai puțin bărbatul ăla decât tine.”

Godfrey a cercetat rapid celula și i-a văzut pe Akorth și Fulton adormiți cu toți ceilalți prizonieri, rezemați de perete, sforăind. Godfrey se uită la ei, enervat. Au fost inutile. Dacă nu ar fi fost băiatul ăsta, o fracțiune din vârsta și mărimea lor, ar fi murit zdrobit.

„Psst!”

Un șuierat brusc zgudui prin aer și Godfrey privi peste celula întunecată, încă întunecată în noapte, luminată doar de o singură torță, și abia distinge silueta lui Merek în timp ce stătea singur lângă ușa celulei.

Godfrey privi pe lângă Merek și văzu afară doar un paznic, care stătea prăbușit de gratii, adormit. Făcliile erau slabe, abia pâlpâie, abia suficientă lumină pentru a vedea.

Godfrey a auzit zgomotul unei chei și a privit, șocat, cum Merek descuia celula discret. În timp ce făcea el, Merek le făcu semn frenetic.

Godfrey și Ario s-au repezit și i-au dat cu piciorul pe Akorth și Fulton, acoperindu-și gura ca să nu facă zgomot. Apoi i-au târât în picioare și i-au tras spre Merek.

S-au alăturat repede lui Merek, când acesta a deschis celula și i-a condus afară, încuind-o în spatele lui. Godfrey îl văzu pe paznicul încă stând acolo, prăbușit de gratii – și acum își dădu seama, în timp ce privea cu atenție, că nu dormea, ci era mort. Gâtul i s-a tăiat ureche la ureche.

Godfrey ridică privirea spre Merek și își dădu seama ce trebuie să fi făcut.

— Dar cum i-ai luat cheile? întrebă Godfrey.

Merek doar zâmbi.

— Îi ceri asta unui hoț? răspunse Merek zâmbind.

Godfrey era încântat că Merek li se alăturase în această misiune; valora mai mult de o sută de războinici. Și-a dat seama că va lua un hoț peste un cavaler în orice zi.

L-au urmat pe Merek în timp ce acesta decola, năvălind înăuntru și ieșind pe coridoare, țesând într-un loc și în altul.

— Sper că știi unde mergi, strigă Godfrey în șoaptă.

„Am fost într-o închisoare sau alta aproape toată viața mea”, a spus el. „Am un al șaselea simț pentru aceste lucruri.”

În timp ce îl urmăreau într-o manieră amețitoare, Godfrey verificându-și încontinuu înapoi peste umăr de teamă să nu fie prins, Godfrey a privit în cele din urmă cu nerăbdare și a fost surprins să-i vadă pe toți ieșind din temnițe. Merek îi conduse pe o rampă lungă și până la ușa

finală a celulei. Dincolo de asta, Godfrey putea vedea străzile strălucitoare din Volusia, strălucind în noapte.

Merek a scos breloul de chei, l-a găsit imediat pe cel potrivit și l-a descuiat. Deschise ușa finală și se dădu deoparte cu un zâmbet timid.

Godfrey se uită în urmă, uimit.

„Nu numai războinicii câștigă războaie”, a spus Merek.

Godfrey îl strânse pe Merek de umăr, mândru de el, în timp ce stăteau acolo privind libertatea lor.

— Ai mai multă valoare decât un milion de cavaleri, prietene, spuse el. „Nu voi mai merge niciodată la închisoare fără tine.”

Merek a zâmbit și a țâșnit pe ușă, în timp ce Godfrey și toți ceilalți îl urmau.

Au izbucnit cu toții pe străzile goale, pe timp de noapte, din Volusia, Godfrey surprins de contrastul, de liniștea, având în vedere cât de zgomotos și de agitat fusese ziua. Se uită în jos, surprins, străzile aurii fiind destul de contrast cu podelele de noroi ale închisorii. Godfrey s-a mirat de cât de curat arăta orașul chiar și noaptea. Era pustiu, dar senin. Făclii aliniau străzile, reflectând aurul, iar străzile erau imaculate, nu pline de vagabonzi, la fel ca aleile din spate ale tuturor orașelor pe care Godfrey le vizitase vreodată. Godfrey nici măcar nu a văzut niciun gardian al Imperiului; a presupus că nu era nevoie de patrule, deoarece acest oraș era atât de sigur.

În fața lor, reflectând lumina torțelor, Godfrey a putut vedea toate căile navigabile care se întrepătruneau pe străzile din Volusia, bătaia blândă a acestora adăugând liniște.

„Unde acum?” întrebă Ario.

„Pentru aur”, a răspuns Godfrey. „Trebuie să o luăm înapoi și să plecăm de aici.”

Toți l-au urmat pe Godfrey în timp ce el a plecat pe străzi; la început a fost dezorientat, dar în curând a recunoscut unele intersecții, repere, statui și și-a găsit drumul. Dacă exista un lucru pe care nu-l putea pierde niciodată, era aurul lui.

Godfrey ajunse în cele din urmă la locul în care recunoscu, văzu, la un bloc depărtare, statuia bouului de aur de lângă apă.

S-a oprit și s-a lăsat în spatele unui perete, examinându-l de jos, pe stradă.

„Ce așteptăm?” întrebă Fulton, clar nerăbdător să continue.

Godfrey ezită, stând acolo, trăgându-și răsuflarea.

— Nu sunt sigur, spuse el.

Totul părea clar, dar Godfrey ezita să iasă în aer liber și să-l recupereze.

„Vreau să mă asigur că nimeni nu se uită”, a adăugat el.

„Vrei să spui, ca soldații Imperiului?” se auzi o voce întunecată, de rău augur.

Firele de păr de pe gâtul lui Godfrey se ridicară pe cap, când el se întoarse încet, împreună cu ceilalți, și văzu stând deasupra lor, în colțul aleii întunecate, un soldat al Imperiului.

A ieșit din umbră, dar la câțiva metri distanță, cu o sabie în mână și un zâmbet întunecat pe față.

„Chiar credeai că ești suficient de deștept ca să nu fii urmărit?” el a intrebat. — Chiar credeai că sunt suficient de prost încât să-ți permit să scapi?

Toți se uitară înapoi, fără cuvinte.

— Ne-ai lăsat să scăpăm, spuse Ario, dându-și seama. „Ne-ai făcut să credem că am făcut-o singuri. Dar te-ai uitat tot timpul. A fost o capcană.”

Soldatul a zâmbit larg.

„Singura cale prin care poți să mă conduci la aur”, a spus el. „Fără minciuna ta. Acum știu unde este, cu siguranță, și acum o voi lua cu plăcere. Atunci îți voi lua viețile. Nu e nicio grabă, vezi? Ce te-a durut să te las să trăiești o oră în plus?”

Expresia i s-a întunecat.

„Acum mișcă-te!” porunci el.

Godfrey a mărșăluit cu ceilalți pe stradă, schimbând o privire tulburată cu Merek și Ario și știind că nu putea face nimic. Simți vârful sabiei soldatului Imperiului în ceafă, împingându-l și transpira la fiecare pas în timp ce mergeau spre calea navigabilă. Spera ca Merek și Ario să nu încerce nimic stupid. Acesta nu era un condamnat; acesta era un soldat profesionist al Imperiului, de două ori dimensiunea lor, cu armură adevărată, arme adevărate și o dorință evidentă de a ucide. În timp ce mergeau, Godfrey și-a zguduit creierul pentru o cale de a ieși din asta, pentru orice idee, dar nu putea să vină cu nimic. Fuseseră depășiți.

Godfrey a fost mânat de sabia soldatului până la malul apei și a stat acolo, sub statuia bouului, și a dezbătut ce să facă. Știa că opțiunile lui erau

limitate. Soldatul era uriaș, sabia era la gât și, dacă vreunul dintre ei se mișca prea grăbit, cu siguranță ar fi fost ucis.

„De ce te-ai oprit?” a cerut soldatul.

— Aurul zace în apă, milord, spuse Godfrey.

„Atunci ar fi bine să înoți”, a cerut el. "VOI TOTI!" spuse el, întorcându-se către ceilalți.

Godfrey a înghițit, neștiind ce altceva să facă, în timp ce se duse la malul apei și se lăsa pe mâini și în genunchi.

„Orice dintre prietenii tăi încearcă orice”, a adăugat el, „și tu primești sabia mea mai întâi. Și dacă unul dintre voi vine fără aur, nu veți veni deloc.”

Pe rând, ceilalți au ajuns și ei în genunchi. Se uitară cu toții la Godfrey, iar el putea vedea ezitarea în expresiile lor. Dădu din cap pentru ca ei să intre, neștiind ce altceva să facă. Nu era timp pentru eroism.

Godfrey se strecură în apă și era frig, dându-i un șoc. S-a scufundat dedesubt și s-a gândit din greu.

Godfrey a apucat aurul, s-a ușurat că era încă acolo unde l-a lăsat, iar ceilalți au făcut-o, de asemenea, luând fiecare câte un sac. A ieșit la suprafață, bâfâind după aer, picurând ud și l-a aruncat pe stradă cu un zgomot. Au făcut-o și toți ceilalți.

Soldatul a privit în jos, impresionat. Godfrey putea vedea lăcomia din ochii lui.

"Deschidel!" porunci ofiţerul.

Godfrey a început să iasă din apă, dar bărbatul ținea vârful sabiei la gât.

„Nu am spus să pleci”, a spus el.

Godfrey, încă în apă, se întinse și desfăcu sacul de aur. Acolo, strălucind sub lumina torțelor, era suficient aur pentru a angaja o armată.

Ochii soldatului Imperiului s-au deschis larg. Godfrey știa că timpul lui se scurge; se gândi el repede.

— Mai sunt, spuse el. "Mult mai mult."

Soldatul se uită la el surprins.

„Atunci ce mai aștepți? Înotați!”

Godfrey dădu din cap către ceilalți și toți se scufundă din nou sub apă; de data aceasta, însă, avea un plan: a întins în mod deliberat un sac de aur mai mic, unul suficient de mare pentru a-l ține în palmă.

Godfrey a ieșit la suprafață și, în timp ce ceilalți ridicau fiecare câte un sac mare, de data aceasta Godfrey a zăbovit pe malul apei, prefăcându-se că se zbate.

— Am nevoie de ajutor, milord, spuse Godfrey. "Este prea greu. Nu pot să o trag în sus."

Soldatul se încruntă spre el.

„Nu sunt prost", a răspuns soldatul. „Ridică-te singur sau mori acolo unde ești."

Godfrey înghiți, dându-și seama că acest om nu era un prost.

— Bine, domnul meu, spuse el. "Eu voi. Dar, în acest caz, vă rog să-mi permiteți să mă târăsc pe piatră, astfel încât să am pârghie să o ridic.

Soldatul a ezitat.

— Bine, târă-te sus, spuse el. „Stai pe mâini și în genunchi și ține-ți spatele la mine în timp ce te apleci pentru a-l recupera. Și acesta ar fi bine să fie cel mai mare sac de aur din viața ta, altfel te vei scufunda cu el."

Godfrey, cu inima bătând cu putere, rugându-se ca planul lui să funcționeze, se năpusti pe piatră. Se întoarse, cu spatele la soldat, pe mâini și genunchi, și se aplecă în apă și apucă sacul mic de aur. Făcu un efort mare de a se încorda și de a se zbate în timp ce se apleca, întinzând mâna spre el. L-a apucat ferm, închizând ochii, transpirand și înghițind, rugându-se. Știa că avea o singură șansă în asta.

Te rog, Doamne. Știu că am fost o persoană groaznică. Știu că sunt probabil dincolo de răscumpărare. Dar sunt sigur că acest soldat este mult mai rău. Cel puțin nu am făcut niciodată rău nimănui, cel puțin nu pe cineva care nu merită. Lasă asta să funcționeze. Lasa-ma sa castig. Doar de data asta.

Godfrey știa că era acum sau niciodată.

A tras adânc aer în piept, s-a întins în jos, a apucat sacul și s-a ținut strâns de el. Simți sabia soldatului lovindu-l în spate.

"Să mergem!" a îndemnat el.

„Iată-l, domnul meu!" strigă Godfrey.

Godfrey a așteptat până când a simțit soldatul coborând sabia, apoi a ridicat brusc sacul și s-a învârtit în aceeași mișcare, țintând spre sabia soldatului.

S-a învârtit, impulsul purtandu-l, iar sacul de aur se legăna prin aer și, spre uimirea lui, a fost o lovitură perfectă. Sacul s-a conectat cu sabia soldatului, trântind-o din mâna lui și trimițând-o zgomotând la pământ.

În aceeași mișcare, Godfrey sări în picioare, făcu un pas înainte și, folosind două mâini, legănă punga de aur spre fața soldatului. Totul s-a întâmplat prea repede pentru ca soldatul uluit să reacționeze, iar punga sa conectat cu osul maxilarului – din nou, o lovitură perfectă. Greutatea tuturor acelor monede l-a lovit peste față, făcându-l să se clătinească înapoi, căzând în mâini și în genunchi.

Înainte să se poată ridica, Godfrey s-a repezit înainte și a coborât sacul de aur pe față, și-a zdrobit nasul, rupându-l. Încurajat, l-a zdrobit din nou și din nou, atât de tare încât sacul s-a rupt în cele din urmă.

Monede de aur zburau peste tot, rostogolindu-se în sus și în jos pe străzi. Godfrey, înfuriat, simțindu-se bine să se răzbune în sfârșit asupra Imperiului, a făcut un pas înainte cu toate puterile și l-a lovit pe bărbat între picioare, eliminându-l în cele din urmă.

Godfrey stătea în picioare ținând sacul gol, tremurând, șocat de ceea ce tocmai reușise să facă. Nu știa ce l-a biruit — și nu-și dădea seama că o avea în el.

Ceilalți se uitau cu toții la el uimiți.

— Nu știam că o ai în tine, spuse Merek, clar impresionată.

Godfrey a ridicat din umeri.

„Nici eu nu am făcut-o."

„Vezi ce îi poate face unui bărbat să nu bei câteva pahare?" interveni Akorth, bătându-l pe umăr.

— Se pare că am pierdut un sac de aur perfect bun, spuse Fulton, făcând semn către monedele împrăștiate.

Fulton ridică din umeri.

„Cred că a meritat viața lui Godfrey", a spus el.

Godfrey stătea acolo, picurând ud, zdruncinat de toată încercarea, abia crezând ce tocmai se întâmplase, ce tocmai făcuse. Se uită la prietenii lui care stăteau acolo, toți la fel de șocați, picurând udă, cu sacii de aur așezați la picioarele lor.

Godfrey se întoarse și se uită la monedele libere, unele dintre ele încă rostogolindu-se pe străzi, încă așezându-se cu un zgomot.

„Hai să ne luăm aurul și să plecăm de aici", a spus el.

A început să plece, dar a fost oprit de o voce sinistră, care tăia noaptea.

„Nu cred că vei merge nicăieri."

Godfrey s-a învârtit, cu părul pe margini, și a fost șocat să vadă un grup de finieni la câțiva metri distanță, stând acolo în tăcere, cu răbdare, în mantiile lor roșii, cu gluga trasă în jos, cu părul roșu aprins strălucind sub lumina torțelor. Erau oameni, dar fețe prea palide, prea slabe, scobite și se uitau înapoi la Godfrey, zâmbind de parcă ar avea tot timpul din lume.

„Ești îmbrăcat în hainele noastre", a spus unul dintre ei, făcând un pas înainte, clar liderul lor, „și totuși le porți prost. Data viitoare când jefuiești de la Finiani, ar trebui să fii mai discret."

Zâmbi larg, examinându-i, clătinând din cap, iar Godfrey se uită înapoi, neștiind ce să spună. Schimbă o privire nedumerită cu ceilalți, dar păreau să fie și ei uluiți.

„Îmi pare rău că sunteți", a continuat liderul. „Acum vei veni cu noi. Împreună cu aurul tău. Nu că avem nevoie de el. Dar aș vrea să aud povestea ta. Și amintiți-vă: nu suntem la fel de proști ca soldații Imperiului. Dacă te uiți cu atenție la prietenii mei, vei vedea mici arbalete îndreptate spre tine. Faceți o mișcare și veți fi cu toții morți și veți pluti în apă."

Godfrey s-a uitat în sus și i-a văzut pe ceilalți finieni ținând într-adevăr mici arbalete sub mantie, toate țintite corect pentru ei. A înghițit.

„De fapt, am gândul să te omor chiar acum", a adăugat liderul. „Dar sunt în primul rând curios să aud cât de rău au intrat în Volusia, cum ne-ai luat mantiile, cum ai atât de mult aur. Atunci s-ar putea să te omor. Sau poate nu – în funcție de cât de bună este povestea ta."

El a zâmbit larg.

„Ai avut lupta ta de săbii", a adăugat liderul. „Acum vei avea jocul tău de cuvinte. Ești suficient de deștept ca să ne depășești?"

Godfrey s-a uitat înapoi la ei, temându-se de ideea unei alte închisori, știind totuși că nu avea de ales. Era ceva la oamenii ăștia în care nu-i plăcea, nu avea încredere. Păreau atât de calmi, atât de prietenoși, dar în adâncul lor, sub zâmbetele lor, avea sentimentul că erau și mai mortali decât Imperiul.

L-au împins, iar el a început să mărșăluiască cu ceilalți, toți cu mâinile ridicate deasupra capetelor, fiind conduși de finieni pe străzi necunoscute, până la numai Dumnezeu știa unde.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Thor stătea la prova micului vas cu pânze în timp ce plecau de pe insula lui Ragon în zorii zorilor, spre orizont, direcția în care visul lui îl obliga să meargă, direcția în care simțea sigur că îl aștepta Guwayne. Visul se simțise atât de real, se simțise ca și cum l-ar fi experimentat cu adevărat. Simțea cu siguranță că Guwayne stătea întins în față, că avea nevoie urgentă de el. Thor stătea la margine și privea în ceață, nerăbdător să se ridice, pentru a dezvălui locația fiului său; a urmărit curenții și le-a îndemnat să-și ducă barca mai repede.

Copilul tău te așteaptă pe insulă.

Vocea din visul lui Thor răsuna în capul lui, iar și iar; Thor se uită afară și strânse șina, amețit de anticipare. Abia aștepta să-l țină pe Guwayne din nou; se simțea groaznic că l-a lăsat să plece și de data aceasta nu avea să lase nimic să-i stea în cale până nu-și va găsi băiatul.

„Ești sigur că navigăm în direcția corectă?” întrebă Matus sceptic, venind lângă el.

Thor s-a acordat și i-a văzut pe toți ceilalți — Reece, Selese, Elden, Indra, O'Connor — toți stând acolo, îmbrăcați cu noua lor armură, mânuind noile lor arme, strălucind în lumină — și toți privindu-l cu scepticism.

„Aceasta este direcția în care visul meu m-a condus”, a răspuns el.

„Și dacă visul tău este greșit?” întrebă O'Connor.

Thor clătină din cap.

— Nu se poate, spuse el. „Nu înțelegi. A fost mai mult decât un vis: a fost o viziune. L - am *văzut* . Mi-am văzut băiatul.”

Reece oftă.

„Ne-am simțit cu toții confortabil pe insula lui Ragon”, a spus el. „Aveam provizii, adăpost – în cele din urmă am avut o pauză din greutățile noastre. Am plecat atât de brusc.”

„Și se părea că Ragon era pe cale să ne dezvăluie o altă surpriză – poate mai multe arme, sau altceva important”, a intervenit Elden.

Thor putea vedea dezamăgirea în ochii lor și se gândi la cuvintele lor; și el simțise o legătură puternică cu Ragon, simțise marea putere a omului și se simțise confortabil pe acea insulă. Insula lui fusese cu adevărat un loc magic, un loc idilic și și el dorise să petreacă mai mult timp acolo.

El reflectă, încruntându-și sprâncenele și nu putea înțelege prea bine de ce plecase atât de repede. Erau în regulă? Oare greșise să plece? Thor se simțea confuz.

Cu toate acestea, viziunea acelui vis nu avea să-i părăsească mintea, ca și cum ar fi chiar în fața lui, trăgându-l de pe insulă și spre orizont.

— Nu prea pot să explic, spuse Thorgrin. „A fost diferit de orice vis pe care l-am avut vreodată. A fost ca o comandă. Mi-a arătat că Guwayne era în pericol, având nevoie urgentă de mine. Pur și simplu nu mi-am putut permite să stau acolo încă o secundă."

Selese oftă.

„Toată viața mea am fost un vindecător", a spus Selese, cu vocea ei blândă și dulce, dar cerând atenție. „Știu aproape totul despre corpul uman. Cu toate acestea, știu puține despre vise. Nu știu de unde vin, sau dacă vin să ne ajute sau să ne încurce. Nu știu dacă vin din interiorul nostru sau din alt loc."

Barca tăcu, iar Thor contempla cuvintele ei. Oare visul lui ar fi putut fi trimis pentru a-l deruta? Să-l păcălească? Dar de ce? Si cum?

— Cred că nimeni nu știe asta, doamnă, spuse O'Connor. „Și oricine pretinde că știe este un mincinos."

„Știu un lucru", a intervenit Reece. „Ne apropiem îngrozitor de Coloana Dragonului – și acesta este un loc în care nu vrem să fim."

O'Connor se întoarse și arătă spre orizont, iar toți s-au întors și i-au urmărit privirea. În orizontul îndepărtat, parțial ascuns de ceață, se aflau o pereche de stânci ascuțite, zimțate, ca o coloană vertebrală, ridicându-se la sute de metri în aer, la câteva sute de metri între ele. Stânci perfide se întindeau lângă ele, forțând toate navele să navigheze pe calea navigabilă îngustă dintre ele.

„Ce știi despre asta?" întrebă Thor.

„Este un loc de legendă", a adăugat Reece, cu vocea plină de uimire. „În copilărie, am fost găurit de el. Cel mai periculos loc din Mările de Sud. Un loc de furtuni îngrozitoare, fiare – un loc prin care puțini trec vii."

„În față avem furculița", a spus Elden. „Vezi curentii? Dacă vrem să o evităm, acum este șansa noastră."

Thor stătea acolo, cu mâinile pe șolduri, privind oceanul, întrebându-se. Reece a venit lângă el.

— În ce sens, vechi prietene? el a intrebat. „Ne bifurcăm spre nord, pentru un ocean gol, sau spre sud, pentru Coloana Dragonului? Te vom urmări în orice fel vei alege.”

Thor a închis ochii și a încercat să se acorde, pentru a-și lăsa simțurile să-l ghideze. Stătea acolo, liniștit, ascultând vântul, bătaia valurilor de barcă, apoi simți dintr-odată un sentiment de certitudine.

— Ne bifurcăm spre nord, fratele meu, spuse Thor, întorcându-se către Reece. „Departe de coloana vertebrală.”

Reece părea mult uşurată, la fel ca toţi ceilalţi.

Toți au intrat în acțiune, ajustând imediat pânzele, apucând vâsle, Thor ajutându-i. Thor apucă o vâslă și vâsli cu ceilalți, trăgându-i prin valuri grele, barca lor ridicându-se din ce în ce mai sus, stropindu-l în față.

În cele din urmă, au terminat de vâslit peste curenții conflictuali ai furcii, iar noul curent le-a prins barca și i-a tras într-o nouă direcție. Au început să se relaxeze pe vâsle și au lăsat pânzele să facă treaba.

Dintr-o dată s-a auzit un țipăt mare, de sus pe cer, iar Thor și-a ridicat privirea și inima i s-a ridicat pentru a-i vedea pe Lycoples, învârtindu-se sus. Lycoples bătu din aripi cu furie, învârtindu-se jos, de parcă ar fi încercat să-i semnaleze ceva lui Thorgrin. S-a prăbușit, chiar lângă fața lui Thorgrin, forțându-l pe el și pe ceilalți să se îndepărteze, iar Thor se întreba ce încerca să-i spună.

Lycoples continuau să se întoarcă spre insula de unde venise, aproape de parcă ar fi încercat să-i îndemne pe toți să se întoarcă spre insula lui Ragon.

„Ce crezi că încearcă să ne spună?” întrebă Indra.

„Se pare că vrea să ne întoarcem”, a răspuns Elden.

"Dar de ce?" întrebă Matus.

Thor a studiat cerul, nesigur. După multe încercări, Lycoples a renunțat în cele din urmă, s-a întors și a zburat înapoi unde a venit.

Thor privi spre cer, nedumerit, așa cum fusese întotdeauna, de drumul dragonilor. De ce ar vrea Lycoples să se întoarcă, când Guwayne stătea întins undeva pe marea din față?

A trecut ceas după oră, toți căzând în tăcere, îmbrățișați de ceață. Thor s-a trezit pierdut în gândurile lui, în timp ce se gândea la Gwendolyn,

la ceea ce trebuie să treacă ea. I s-a frânt inima pentru ea și l-a îndurerat că nu putea fi alături de ea.

S-a trezit, de asemenea, gândindu-se la Lycoples, la fiul său din față și a fost plin de un sentiment reînnoit de speranță. Thor și-a întins gâtul și a cercetat cerul și s-a întrebat: o va mai vedea vreodată pe Gwendolyn? Își putea imagina că se întorcea la ea cu fiul ei, cu un dragon nou, reîncepând viața din nou. A fost prea târziu? se întrebă el cu un sentiment de groază. Era încă în viață?

Thor începu să audă un sunet slab, unul care îl trase din reverie. Era un sunet al valurilor stropind pe stânci, pe un țărm îndepărtat. Era sigur de asta.

Thor s-a uitat în sus și i-a văzut și pe ceilalți, stând în picioare, uitându-se în ceață. Probabil că au auzit-o și ei. Toți s-au uitat unul la altul cu o privire întrebătoare, cu toți ochii susținând aceeași întrebare: *pământ?*

În timp ce Thor se uită în ceață, încet, un vânt a apărut și a început să se ridice, dezvăluind ce se afla dincolo. Zgomotul valurilor care se izbesc de stânci a devenit mai puternic și, în timp ce Thor se uită afară, a fost surprins să vadă o insulă neobișnuită ieșind la vedere.

Această mică insulă era mărginită de o plajă albă, cel mai strălucitor alb pe care Thor îl văzuse vreodată, iar toate stâncile din jurul ei — totul — erau albe. De asemenea, copacii ei erau toți albi, o junglă densă care se întindea aproape până la țărm, toți alb strălucitor. Chiar și apa oceanului, pe măsură ce se apropia de insulă, a devenit complet albă.

Deasupra insulei zburau zeci de păsări albe, scârțâind, încercuind, păsări neobișnuite pe care Thor nu le recunoștea, de orice formă și dimensiune.

Selese făcu un pas înaintea lui Thor și se uită afară și gâfâi.

— Insula Leproșilor, spuse ea, cu vocea joasă de reverență.

"Tu știi asta?" el a intrebat.

— Doar ce am auzit, spuse ea. „Este un loc cunoscut de toți vindecătorii. Este un refugiu pentru toți cei afectați. Un loc în care leproșii pot trăi liber. Un loc pentru cei fără speranță de vindecare. Un loc de unde să stai departe, cu excepția cazului în care vrei să prindeți boala.”

Thor simți un sentiment de groază. Ar putea Guwayne să fie într-un asemenea loc?

A închis ochii și, în timp ce făcea, a simțit că această insulă era locul unde trebuia să meargă – că aici era copilul lui.

Thor deschise ochii și clătină încet din cap.

„Nu înțeleg”, a spus el. „Îmi dau seama. Aici sunt condus. Aici este copilul meu.”

„Dacă este”, a răspuns Selese, „ar fi o zi tristă pentru el. Nimeni care vizitează aici nu poate scăpa neatins. Este o suferință pentru care nu există leac.”

„Trebuie să ne întoarcem!” spuse Reece. „Nu putem atinge acolo, ca nu cumva să ne prindem ceilalți. nu vezi? Până și apa este infectată.”

Thor a examinat insula în timp ce navigau mereu aproape, acum la aproape o sută de metri distanță, barca lor urcând și coborând cu valurile izbindu-i în ureche.

„Nu aș risca să vă rănesc pe niciunul dintre voi”, a spus el. „Aceasta este o călătorie pe care să o fac și eu singur. Puteți rămâne cu toții pe barcă. Îl voi găsi și îl voi aduce înapoi.”

— Te vei întoarce lepros, spuse Matus grav.

Thor a ridicat din umeri.

„Am fost în iad și m-am întors pentru fiul meu”, a spus el. „Crezi că aș lăsa o boală fatală să-mi stea în cale?”

Toți și-au întors privirea, tăcuți, niciunul nu era în stare să ofere un răspuns.

Valurile s-au ridicat și le-au purtat mai aproape de țărm, spray-ul lovindu-l pe Thor în față. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât inima îi bătea mai tare. Își simțea destinul năvălindu-se spre el. Știa că copilul lui era acolo.

Barca lor a căzut pe țărm, iar în secunda în care a aterizat, Thor a debarcat, cu cizmele scârțâind pe pietriș alb.

Stătea acolo și se uită mirat la insula din fața lui, strâmbându-și ochii împotriva strălucirii. Totul a fost gătit în alb, parcă spălat de sare. Chiar și ceața din aer atârna cu o tentă albă. Aerul mirosea puțin diferit și aici; mirosea nu numai a ocean, ci și a moarte.

Thor a simțit că această insulă avea un sentiment solemn, abandonat, de parcă ar fi fost un loc uitat de alții, un loc de mare pace și singurătate – dar și de tristețe și tragedie. Thor studie copacii albi care se legănau, frunzele uriașe sclipind în vânt și se întrebă dacă visul lui era adevărat. Poate fi copilul lui cu adevărat aici?

Thor s-a întors și i-a văzut pe băieți în barcă și, pentru prima dată, le-a putut vedea frica reală pe fețele lor. Îl urmaseră în Imperiu, peste mări,

până în iad și înapoi și făcuseră asta fără teamă. Totuși, acest loc de boală fatală îi cuprinsese în mod clar pe toți de groază. Niciunul dintre ei nu a vrut să moară de o moarte lentă, pe viață.

Stăteau cu toții în barcă, nemișcați.

Thor le dădu din cap solemn. Putea vedea în ochii lor că voiau să i se alăture, dar le era frică. El a inteles. La urma urmei, mersul pe această insulă ar fi o condamnare la moarte.

Thor se întoarse și începu marșul spre interiorul jungla albă, densă, cu cizmele scârțâind pe pietriș, făcând pas câte unul, zgomotul valurilor oceanului dispărând. A intrat în junglă, frunzele mari atingându-l, un nou sentiment sub picioarele lui, lăsând țărmul în urma lui – și știa că trecuse punctul de vârf:

Acum nu mai era cale de întoarcere.

*

Thor a mărșăluit prin junglă, zgâriat de ramuri și fără să-i pese, și a privit peste tot, încercând să vadă prin baldachinul dens, căutându-l pe Guwayne. Și-a lăsat simțurile să-l conducă, întorcându-se în stânga și în dreapta, lăsându-se condus prin frunzișul dens, până la locul unde l-au adus instinctele.

„Guwayne!” strigă el, vocea lui răsunând în acest loc gol.

„Guwayne!”

Strigătul lui Thor a fost întâmpinat de cel al unei păsări ciudate, undeva sus, strigându-l de parcă și-ar fi batjocorit.

Thor a mărșăluit mai adânc în junglă și a ieșit curând, când aceasta a lăsat loc unui nou peisaj. În fața lui erau dealuri de iarbă albă, copaci mari și albi care se legănau în vânt.

Thor nu a pierdut vremea părăsind jungla și îmbarcându-se pe dealuri, uitându-se peste tot în jurul său, peste tot pentru orice semn al lui Guwayne.

Dar această insulă părea pustie. Nu era niciun semn de nimeni sau nimic – doar păsările de deasupra capului, ale căror țipete punctau aerul.

Chiar au fost leproși aici? se întrebă Thor. Sau a fost totul un mit?

Thor a făcut drumeții și a făcut drumeții, în cele din urmă a înălțat un deal și, în timp ce o făcea, s-a uitat în jos și a văzut un nou peisaj și toate întrebările lui au primit răspunsul înaintea lui. Acolo, așezat într-o vale mică, cuibărit printre dealuri și copaci mari, pe lângă care curgea un mic râu, era o clădire joasă, circulară, făcută din piatră albă, arătând veche, de

parcă ar fi fost una cu peisajul. Avea doar poate o sută de metri în diametru, cu un acoperiș plat alb și fără ferestre pe care să le poată vedea. Nu avea decât o singură uşă.

Pe peisajul alb care îl înconjura, Thor a văzut semne de viață: erau cazane atârnând peste mici focuri, găini rătăcind, semne ale oamenilor care trăiau aici - oameni care nu se temeau să-și lase animalele și hrana și să gătească în aer liber, care nu avea de ce să fie păzit. Oameni care nu se așteptau la niciun vizitator. Vreodată.

Thor trase adânc aer în piept și se întări în timp ce cobora dealul, spre clădire, neștiind la ce să se aștepte. Avea un sentiment puternic care se ridica în el, o voce interioară îi spunea că copilul lui era înăuntru. Cum, se întrebă el, era posibil asta? Cum a putut Guwayne să intre înăuntru? L-a răpit cineva?

Thor știa că, cu fiecare pas pe care îl făcea, se apropia tot mai mult de condamnarea la moarte. Știa că lepra era o suferință îngrozitoare și că cu siguranță o va prinde; avea să rămână cu el tot restul vieții, albându-i pielea și, în cele din urmă, avea ca rezultat o moarte timpurie și slăbită. Va deveni un proscris, o persoană de care nimeni nu și-ar fi dorit să fie aproape.

Totuși nu-i păsa. Fiul lui era tot ceea ce conta pentru el acum. Mai mult decât propria lui viață.

Thor ajunse la uşă şi ezită înaintea ei. În cele din urmă, a trecut de punctul de neîntoarcere — a întins mâna și a apucat mânerul, același mâner pe care l-au atins toți leproșii, un craniu complet alb și oase încrucișate, și l-a întors. În timp ce o atingea, știa că nu se mai poate întoarce înapoi.

Thor a păşit înăuntru și a simțit imediat o senzație grea în aer: simțea moartea. Era solemn aici, liniște. Ochii lui s-au obișnuit cu singura cameră lungă și întunecată, dar nu era nici pe departe atât de întunecată pe cât se așteptase. Pe peretele din partea opusă erau o serie de ferestre arcuite, în aer liber, căptușind peretele, lăsând să pătrundă lumina refractă a soarelui și briza oceanului, draperii albe care se ondulau în vânt.

Thor s-a oprit și s-a uitat la priveliștea dinaintea lui, cu inima bătându-i cu putere, luând totul în cap, privind prin ceață pentru orice semn al copilului său. Văzu o serie de paturi de paie, fiecare trei metri unul de celălalt, căptușind pereții. Pe fiecare pat zăcea câte un lepros, cu pielea toată albă, unele cu bandaje în jurul feței, altele pe alte părți ale corpului. Majoritatea zăceau acolo, liniștiți și nemișcați, poate două duzini dintre ei.

Thor s-a mirat că atât de mulți oameni puteau coexista într-o singură cameră și să nu scoată deloc sunet.

Când a intrat, toți s-au întors brusc și s-au uitat în direcția lui, iar el a putut vedea surpriza de pe fețele lor. În mod clar, nu avuseseră niciodată un vizitator înainte.

„Îmi caut copilul”, a strigat Thorgrin, în timp ce toți se uitau înapoi. „Guwayne. Un băiețel. Cred că este aici.”

Toți îl priveau în tăcere, niciunul dintre ei nu se mișca, niciunul nu scotea un cuvânt. Thor se întrebă când a fost ultima dată când vreunul dintre ei a vorbit chiar cu un străin. Și-a dat seama că această viață de izolare, de proscriși, probabil le-a uzat psihicul.

Dându-și seama după o lungă tăcere că nimeni nu va răspunde, Thor începu să meargă încet pe culoarul dintre paturi. Le-a verificat fețele în timp ce mergea, iar ei au rămas acolo unde erau și s-au uitat înapoi cu fețe triste, fețe care își pierduseră speranța cu mult timp în urmă și l-au observat cu mirare.

Thor a căutat peste tot semne ale lui Guwayne, vreo dovadă că un copil ar fi fost aici – dar nu a găsit niciunul. Nu a auzit plânsul unui copil; nici nu a văzut semne ale unui pat care ar putea ține un copil.

Totuși, când Thor ajunse la ultimul patul, în el a apărut o senzație, o senzație de arsură, iar inima i-a bătut cu putere când a simțit brusc că copilul lui se afla acolo, în spatele acelei perdele, în acel pat final. Se întoarse să se uite, trăgând cortina înapoi, aşteptându-se să-l vadă pe Guwayne.

În schimb, a fost nedumerit să vadă un copil întins acolo, uitându-se la el. Părea să aibă vreo zece ani. Ea părea la fel de surprinsă să-l vadă pe cât era el când o vedea pe ea. Avea ochi mari, albaștri de cristal, de culoarea mării, fascinanti, ochi plini de dragoste, de speranță — de viață. Avea părul lung și blond, frumos, sălbatic, arătând de parcă nu ar fi fost niciodată spălat. Pielea feței ei era remarcabil de clară, lipsită de orice pată, iar Thor se întrebă dacă nu se afla în locul greșit. Ea nu părea să aibă niciun semn de boală.

Apoi Thor s-a uitat în jos și i-a văzut brațul și umărul drept, de un alb strălucitor, pielea mâncată de boală.

S-a așezat imediat în pat, alertă, plină de viață și energie, spre deosebire de toate celelalte. Părea să fie singura din grămadă care nu fusese ruptă de acest loc.

Thor era perplex. Simțise că copilul lui se afla în spatele acestei perdele – și totuși ea era singura aici. Guwayne nu a fost găsit nicăieri.

"Cine ești tu?" întrebă fata, cu vocea iscoditoare, plină de viață și inteligență. „De ce ai venit aici? Ai venit să mă vizitezi? Ești tatăl meu? Știi unde este mama mea? Știi ceva despre familia mea? De ce m-au lăsat aici? Unde este casa mea? Vreau să mă duc acasă. Urasc acest loc. Vă rog. Nu mă lăsa aici. Nu vreau să mai stau aici. Oricine ai fi, te rog, te rog, te rog ia-mă cu tine."

Înainte ca Thor să poată răspunde, încercând încă să proceseze totul, ea a sărit brusc din pat și și-a aruncat brațele în jurul picioarelor lui, ținându-l strâns.

Thor se uită în jos la ea surprins, neștiind cum să reacționeze. Ea a îngenuncheat acolo, plângând, strângându-l, iar inima i s-a frânt.

Se întinse în jos și își puse ușor mâna pe părul ei.

Ea a suspins.

„Te rog", a spus ea, între strigăte, „te rog să nu pleci. Te rog nu mă lăsa aici. *Te rog* . Îți dau orice. Nu pot sta aici încă un minut. Voi muri aici!"

Thor i-a mângâiat părul, încercând să o consoleze în timp ce plângea.

„Shhh", a spus el, încercând să o calmeze, dar ea nu s-a oprit din plâns.

„Îmi pare atât de rău", a spus el în cele din urmă. „Dar am venit aici căutându-mi fiul. Un copil. L-ai vazut?"

Ea clătină din cap, strângându-se mai tare.

„Nu este niciun copil aici. L-as sti. Nu există niciun copil nicăieri pe această insulă."

Stomacul lui Thor a căzut în timp ce cuvintele s-au scufundat. Guwayne nu era aici. Fusese indus cumva în eroare. Pentru prima dată în viața lui, simțurile îl duseseră în rătăcire.

Și totuși, de ce își simțise copilul în acel pat, chiar înainte să tragă perdeaua? Cine era fata asta?

„Mă rog lui Dumnezeu în fiecare noapte să vină cineva să mă salveze", a spus ea între lacrimi, cu vocea înăbușită pe piciorul lui. „Pentru a mă duce departe de acest loc. M-am rugat pentru cineva exact ca tine. Și atunci ai ajuns. Vă rog. Nu mă poți abandona aici. Nu *poți* !"

Ea i-a îmbrățișat picioarele, tremurând, iar Thor a încercat să proceseze totul. Nu se așteptase la asta, dar în timp ce ea îl strângea, îi

simțea suferința și inima i se frânse pentru ea. La urma urmei, ea nu ceruse această suferință și, evident, părinții ei au abandonat-o aici, în acest loc. Gândul la asta l-a enervat. Ce fel de părinți și-ar abandona copilul, indiferent de suferință? Iată-l, dornic să traverseze lumea, să intre în iad, să-și asume orice suferință pentru a-și găsi propriul copil.

L-a sfâșiat și pentru că și el, și-a dat seama, fusese abandonat de proprii părinți. Ura ca lucrurile să fie abandonate. I-a lovit adânc inima.

— Nu vrei să vii cu mine, copile, spuse Thorgrin. „Când voi părăsi acest loc, voi pleca într-o căutare periculoasă. Nici măcar nu știu unde mă duc exact, dar nu va fi în siguranță. Mă voi confrunta cu dușmani ostili, țări străine, care se îndreaptă spre luptă. Nu voi putea să fac asta și să te protejez. Șansele tale de a trăi aici sunt mai mari. Aici, cel puțin, veți fi în siguranță și veți avea grijă."

Dar ea clătină insistent din cap, lacrimile curgându-i din ochi.

„Asta nu înseamnă a trăi", a spus ea. „Aici nu există viață. Așteaptă doar moartea. Aș prefera să mor în timp ce încerc să trăiesc decât să trăiesc în timp ce aștept să mor."

Thor se uită în ochii ei în timp ce ea ridică privirea, ochii ei de cristal sclipind, și putu vedea spiritul războinic din ea, strălucind înapoi la el. A fost copleșit de dorința ei aprigă de a trăi, de a trăi cu adevărat. Pentru a-și depăși circumstanțele. Îi admira spiritul. Era un spirit de luptă. Își dădea seama că nimic nu avea să o descurajeze. Și era un spirit de care, oricât ar fi încercat, pur și simplu nu se putea îndepărta.

Știa că nu poate lua altă decizie; spiritul său de războinic nu i-a permis.

„Bine", i-a spus el.

Ea s-a oprit brusc din plâns, a încremenit și s-a uitat la el, cu ochii mari de șoc.

"Într-adevăr?" întrebă ea, uluită.

Thor dădu din cap și îngenunche, privind-o drept în ochi.

„Nu te voi lăsa aici", a spus el. "Nu pot. Impacheteaza-ti lucrurile. Vom pleca împreună."

Ea se uită la el, cu ochii plini de speranță și bucurie, o bucurie mai mare decât o văzuse el vreodată în cineva, o bucurie care făcea ca totul, orice riscuri pe care și-l asuma, merită. Ea a sărit înainte în brațele lui, înfășurându-și brațele în jurul lui, strângându-l atât de tare încât abia putea respira.

„Mulțumesc”, a spus ea, plângând, plângând. "Multumesc, multumesc, multumesc."

Thor a strâns-o pe spate și, în timp ce o făcea, s-a părut că era ceea ce trebuie făcut. M-a simțit bine să poți ține, proteja și hrăni un copil, chiar dacă nu era Guwayne. Știa că să o țină în brațe îl infecta, chiar și acum, și totuși știa că nu putea face altă alegere. La urma urmei, care a fost scopul vieții, dacă nu să-i ajute pe cei aflați în nevoie?

Thor s-a întors pentru a pleca, iar ea s-a oprit brusc și s-a întors și a alergat înapoi în pat, apucând ceva înainte de a se întoarce la el și a lua mâna lui. Se uită în jos și o văzu ținând în brațe o păpușă mică, albă, una brută, făcută din bețe și frunze ale insulei și înfășurată cu o bucată de bandaj.

Ea l-a prins de mână și l-a smuls și l-a condus repede afară din loc, în ochii uimiți ai tuturor celorlalți care stăteau acolo nepăsător, privindu-i cum pleacă.

Au ieșit afară, ieșind din clădire, iar Thor a fost momentan orbit de strălucire. Ridică o mână și, pe măsură ce ochii i se adaptau, a fost șocat de vederea dinaintea lui.

În fața lui se aflau toți frații săi — Reece și Selese, Elden și Indra, O'Connor, Matus — toți stând în afara clădirii, așteptându-l cu răbdare, toți îmbrăcați în noua lor armură, purtând noile lor arme. Au venit până la urmă. Trecuseră insula, și-au riscat viața pentru el.

Thor a fost atins dincolo de cuvinte, realizând ce sacrificaseră pentru el.

„Am depus un jurământ”, a spus Reece. „În prima zi în care ne-am întâlnit, înapoi în Legiune. Noi toti. A fost un jurământ sacru. Un jurământ de frați. Un jurământ mai puternic decât familia. A fost un jurământ să ne păzim unul pe celălalt – *oriunde ar trebui să mergem* .”

„ *Oriunde ar trebui să mergem* ”, au repetat toți ceilalți, ca unul singur.

Thor s-a uitat înapoi la ei pe toți, fiecare, față în față, și ochii i s-au umplut când și-a dat seama că aceștia erau adevărații lui frați, cu sânge mai gros decât familia.

— Nu te-am putut părăsi, spuse Matus. „Nici măcar pentru un loc ca acesta.”

Fata făcu un pas înainte, uitându-se curioasă la ei, iar toate privirile se întoarseră spre ea, apoi întrebătoare către Thor.

„Avem un nou însoțitor”, le-a spus Thorgrin. „Aș dori să te întâlnești…”

Thor, nedumerit, și-a dat seama că nu știa numele ei. Se întoarse spre ea.

„Care *este* numele tau?“ el a intrebat-o.

„Aici, nu ne-am cunoscut niciodată părinții”, a spus ea. „Toți am fost renunțați la naștere. Niciunul dintre noi nu ne știe numele. Numele noastre adevărate. Deci ne numim unul pe altul. Aici, toți îmi spun Înger.”

Thor dădu din cap.

— Înger, repetă el. „Este un nume frumos. Și ești într-adevăr curat ca zăpada.”

Thor s-a întors către toți frații și surorile lui.

„Guwayne nu este aici”, a anunțat el. „Dar Angel ni se va alătura. O iau din acest loc.”

Toți se uitau la el, iar el putea vedea incertitudinea fulgerând prin ochii lor, putea vedea ce se gândeau toți: să o aducă i-ar infecta pe toți.

Cu toate acestea, spre meritul lor, niciunul dintre ei nu s-a opus. Thor a văzut că toți erau dispuși să-și riște viața pentru ea.

— Înger, spuse Selese cu dulceață, zâmbind, făcând un pas înainte, adresându-se ei. „Este un nume foarte bun, pentru o fată foarte dulce.”

Își mângâie părul, iar Angel îi zâmbi larg înapoi.

„Nimeni nu mi-a mai atins părul până acum”, a răspuns Angel.

Selese zâmbi larg.

„Atunci va trebui să te obișnuiești.”

Thor stătea acolo, întrebându-se ce înseamnă toate acestea. Era sigur că Guwayne era aici. Și-a amintit de visul său: *copilul tău așteaptă pe insulă* . Se uită la Angel, zâmbindu-i lui Selese atât de dulce, atât de plin de viață, de bucurie, și se întrebă: este ea copilul meu? Poate că era. Nu în sensul literal al cuvântului – dar poate că era menit să o crească, ca pe a lui. Un copil adoptat?

Thor nu înțelegea, dar știa că era timpul să treacă mai departe. Guwayne era încă acolo și nu avea timp de pierdut.

Ca unul, au început toți să meargă – Thor, Reece, Selese, Elden, Indra, Matus, O'Connor și acum Angel, ținându-l de mână pe Selese – un grup puțin probabil, dar cumva toți se potriveau perfect împreună. Thor nu știa unde ar putea duce asta și totuși știa că, într-un fel, totul se simțea corect.

CAPITOLUL 24

Erec stătea la prova navei, cu mâinile pe șolduri, studiind priveliștea dinaintea lui. Acolo, ridicându-se din mări, se înălțau două formațiuni stâncoase străvechi — Coloana Dragonului — stânci zimțate care se ridicau într-o formațiune zimțată, înălțime de o sută de picioare, cu țărmuri stâncoase întinse lângă ele, forțând toate navele să călătorească între ele. Erec ridică privirea la ea care se profila înaintea lor, în timp ce navigau din ce în ce mai aproape, cu gura căscată la imensitatea lor. Nu văzuse niciodată așa ceva. Două seturi de stânci roșii, stânci ascuțite, în formă de vârfuri, în rânduri, ca coloana vertebrală curbată a unui dragon. Curenții năvăliră, devenind din ce în ce mai puternici cu fiecare clipă și sugeau nava spre centru, ca o fiară furioasă care suge prada pentru gura deschisă.

Înrăutățind lucrurile, valurile și mareele erau vicioase aici, devenind din ce în ce mai intense cu cât se apropiau, vânturile mai puternice, norii mai întunecați. În mijlocul Coloanei, putea vedea Erec, valurile se rostogoleau la o înălțime de treizeci de picioare, apoi se prăbușiră de stâncile zimțate de ambele părți, întregul canal dintre țepi ca un vârtej violent într-o cadă. Părea o moarte sigură.

Coloana vertebrală a dragonului și-a respectat reputația; într-adevăr, în timp ce se apropiau de ea, cu nava lor zbârnindu-se sălbatic, Erec a putut începe să vadă rămășițele a zeci de alte corăbii, spălate pe stâncile sale, bucăți din ele încă agățate de bolovani, ca și cum ar fi agățat de viață, un vestigiu a ceea ce a fost odată. . Piesele acelea, știa Erec, reprezentau moartea nenumăratelor marinari. Chiar și acum, în moarte, valuri s-au izbit fără milă de ei, loviind fragmentele în bucăți din ce în ce mai mici. Era o mărturie aprigă pentru toate navele care încercaseră cu prostie să abordeze coloana vertebrală.

Erec se apucă de șină, stomacul îi lăsă să cadă în timp ce nava lor a căzut brusc la douăzeci de picioare într-un val și se lipi de talia lui Alistair

de cealaltă parte, pentru a se asigura că era bine. De cealaltă parte stătea Strom, cu fața umedă de stropire, alunecând pe punte, dar atârnând de șină.

„Nu ți-am spus să mergi mai jos?” Erec îl imploră din nou pe Alistair, strigând peste vânt ca să fie auzit.

Alistair clătină din cap, apucându-se de balustradă.

„Merg unde mergi tu”, a răspuns ea.

Erec s-a uitat înapoi și și-a văzut flota în spatele lui, și s-a uitat peste și a văzut navele negre ale lui Krov navigând alături de el, arborând steagul negru al Bouldermen. Îl zări pe Krov, cu mâinile pe șolduri, stând la prova, privindu-l, evident nefericit. Krov, totuși, a reușit cumva să stea cu picioarele statornice, echilibrându-se pe barca lui, chiar și cu valurile care se prăbușeau în jurul lui, părând neclintit, de parcă ar fi fost doar o altă zi însorită pe mare.

A clătinat din cap către Erec.

„Nu puteai să mergi în jur, nu-i așa?” a strigat el, enervat.

Erec se întoarse și privi drept în față la valurile și stâncile care se profilau. S-a întors și i-a văzut pe mulți dintre oamenii săi mergând sub punți.

Se întoarse din nou către Alistair.

— Coboară jos, spuse el. "Te implor."

Ea clătină din cap.

— Nu o voi face, insistă ea. „Nu pentru nimic.”

Erec s-a întors și s-a uitat la Strom, care a dat din umeri de parcă ar fi spus: *nu o pot controla.*

„Este o soție potrivită pentru un rege”, a spus Strom. "La ce te astepti?"

Un val falnic s-a prăbușit brusc peste punte, doborându-i pe toți din picioare, alunecând peste ea. Erec, cu nasul umplut de apă sărată, a fost momentan orbit, în timp ce arcul a intrat în întregime sub apă, scufundat.

La fel de repede barca s-a îndreptat și ei au încetat să alunece, fiecare dintre ei lovind cu spatele în șină.

„Toate navele la un loc în spatele nostru!” porunci Erec, repezindu-se în picioare. "ACUM!"

Câțiva dintre soldații săi s-au repezit să-i îndeplinească poruncile, strigând ordinele în sus și în jos în rânduri. Erec a auzit un claxon sună și s-a uitat înapoi pentru a vedea flota sa adunând o singură pilă. Erec știa că

aceasta era singura lor șansă de a reuși, de a înfila confortabil acul Coloanei Dragonului.

„Îndreptați spre MIJLOC!” strigă Erec. „Stai cât mai departe de stânci! Curentul trage spre stânga, așa că direcționați compensează dreapta. Coborâți pânzele și pregătiți-vă să aruncați ancorele dacă este nevoie!”

Oamenii se repeziră în toate direcțiile executându-și comenzile, iar Erec abia terminase de dat ordinele când se întoarse și ridică privirea. S-a pregătit când a văzut un alt val imens prăbușindu-se.

Erec o apucă de încheietura mâinii lui Alistair, atârnându-se de ea în timp ce barca lor era aruncată în stânga și în dreapta, legănându-se și prăbușind. Alistair întinse mâna și apucă o frânghie groasă și, în timp ce Erec alunecă, ea a fost cea care s-a ținut de el, înfășurându-i frânghia în jurul încheieturii lui chiar înainte să cadă peste bord și un alt val i-a cuprins. Din cauza acelei frânghii, el a rămas la bord, în strânsoarea ei.

Se îndreptară și Erec, atât de recunoscător lui Alistair, privi în jur. Erau acum în mijlocul Spinei, chiar între cele două stânci uriașe, iar barca lor era smucită în toate direcțiile. A virat brusc când un curent puternic a luat-o și aproape s-a izbit de o stâncă ascuțită din stânga lor. În ultima secundă, curentul s-a smucit în sens invers și cumva, prin harul lui Dumnezeu, i-a tras înapoi de la dezastru. Dar nu nevătămată: în timp ce pășunau linia țărmului zimțată, Erec auzi un zgomot de trosnire care i-a făcut o groapă în stomac și s-a uitat în sus pentru a vedea jumătate de șina navei sale scoasă, glisată de stânci. A înghițit în sec, dându-și seama cât de aproape era, cum fuseseră scutiți de pagube mult mai grave.

La jumătatea coloanei vertebrale a Dragonului, Erec știa că nu mai era cale de întoarcere. Curenții furiosi i-au împins prin ea și, în față, în depărtare, putea vedea lumina. A văzut unde s-a sfârșit Coloana Dragonului. A fost incredibil. Poate la două sute de metri înaintea lor, când cineva ieșea din Coloana Dragonului, oceanul era perfect calm, nemișcat, soarele strălucea, o zi perfect frumoasă. Era suprarealist, ca și cum ai trece printr-o ușă.

Tot ce trebuiau să facă era să ajungă în următoarele două sute de metri. Totuşi, îşi dădu seama Erec, probabil că la asta se gândiseră şi zeci de alţi marinari, navele lor zdrobite, căptuşind stâncile, în timp ce încercaseră să treacă.

Te rog, Doamne, gândi Erec. *La doar două sute de metri* .

De îndată ce s-a rugat, Erec a auzit un zgomot îngrozitor, de parcă rugăciunea i-ar fi fost răspunsă de un demon. A auzit-o ridicându-se, chiar și peste vântul năprasnic și peste valuri care se prăbușesc și, în timp ce nava lui se ridica pe un val înalt, el și-a ridicat privirea și a fost îngrozit să vadă sursa zgomotului.

Acolo, ridicându-se din ape, păzind ieșirea către Coloana Zmeiului Dragonului, era un monstru imens, primordial. Cu un gât mai lung decât nava lui, cu aripioare și solzi, cu brațe și picioare, cu gheare la capătul fiecăruia și cu o falcă mai mare decât cea a unui dragon, era o viziune verde a morții.

A virat la dreapta pentru nava lui și și-a deschis fălcile și a răcnit atât de tare, încât a despicat catargul lui Erec. Erec își duse mâinile la urechi, încercând să înece zgomotul, în timp ce fiara își ridică capul sus și începu să-l coboare jos. Și-a deschis larg maxilarul de parcă ar fi vrut să-și înghită nava dintr-o singură mușcătură, fața lui atât de largă încât a blocat soarele, iar Erec știa că era prea târziu.

Știa, fără îndoială, că așa avea să moară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Darius stătea în noaptea pustie, cu chipul luminat de lumina torțelor, și privea mândru spre marea de fețe. Acolo, întinși înaintea lui, stăteau mii de foști sclavi, acum oameni liberi, nu doar din satul său, ci din toate satele vecine. În toate direcțiile, înconjurându-l, erau mai multe fețe decât putea să numere, toate privind înapoi la el cu speranță. Revoluția lui se răspândise ca focul de pădure, dintr-un sat de sclavi în altul, acum ieșit din mâinile lui și răspândindu-se de la sine. Acum nici nu putea să-l controleze dacă ar fi vrut. Sclavii i-au eliberat pe sclavi, satele au eliberat sate, iar aceștia, la rândul lor, i-au eliberat pe alții. Au măcelărit stăpâni, s-au ridicat pentru libertate, adunând din ce în ce mai mulți oameni pentru cauza lui. Toți l-au căutat, s-au adunat înaintea lui, toți formând o singură armată. Erau lipsiți de arme și de armuri – aveau doar ceea ce reușeau să salveze de la Imperiu – totuși aveau spirit. Toate resentimentele lor adânci fuseseră în cele din urmă dezlănțuite, ceva adânc în inimile și sufletele lor s-a dezlănțuit, iar Darius era bucuros că alții simțeau ca și el.

Darius stătea acolo, Dray la picioarele lui, aproape de el ca întotdeauna, mestecând mulțumit un os pe care Darius i-a găsit – și mârâind la oricine se apropia prea mult de Darius – și studia marea de fețe noi și necunoscute. Toți aveau un lucru în comun: speranța li se răsfrângea în ochi. Și toți aveau un alt lucru în comun: toți se uitau la el. În mod clar, toți l-au privit ca un lider, iar el a simțit greutatea pe umerii lui, luând-o foarte în serios. Nu a vrut să facă o mișcare greșită.

„Zambuti”, a spus un sclav în timp ce trecea, plecând capul spre Darius. Era un refren familiar pe care Darius îl auzea peste tot în care se întorcea zilele acestea, bărbați adunându-se cu mii doar pentru a-l vedea. Unii au întins mâna și l-au atins, de parcă nu ar fi crezut că este real. Darius abia știa ce să facă din toate acestea. Era ca un vis ciudat.

Oamenii lui, Darius a fost încântat să vadă, nu mai avea atitudinea înfricoșătoare și îngrozitoare pe care o aveau cândva. Acum au ieșit în aer

liber, mândri, cu pieptul în afară, cu umerii pe spate, ca oameni liberi, ca oameni cu demnitate. Întreaga noapte în deșert a fost plină de torțele lor, Darius întorcându-se și văzând torțe cât de departe putea vedea, și mai multe sosind în secunda. Darius simți că impulsul se întorcea, poate chiar trecând de partea lor. În aer era un sentiment pe care nu îl simțise niciodată înainte, de parcă s-ar întâmpla lucruri grozave, importante, că toate viețile lor erau pe cale să se schimbe și că el se afla chiar în mijlocul ei.

— Ai început ceva mare, prietene, spuse Desmond, venind lângă el, cu Raj pe cealaltă parte, toți trei stând în picioare și uitându-se afară în timp ce vânturile răcoroase din deșert suflau noaptea. „Ceva pe care cred că nici măcar tu nu-l poți controla."

— Ceva care a devenit chiar mai mare decât tine, a adăugat Raj mândru, privind.

Darius dădu din cap.

„Este bine", a răspuns el. „Acum sunt oameni liberi. Ele nu ar trebui să fie controlate de nimeni. Omul liber ar trebui să se controleze pe ei înșiși și pe propriul destin."

„Și totuși se uită la tine", a adăugat Kaz, alăturându-se lor, „și toți oamenii trebuie să aibă un lider. La ce destin îi vei conduce?"

Darius stătea acolo, privind în noapte, întrebându-se același lucru. Conducerea bărbaților, a simțit el, era o responsabilitate sacră. S-a uitat în jur și a văzut că se formează un cerc interior în jurul lui, incluzând Raj și Desmond și Kaz și Luzi și alți o duzină de băieți cu care se antrenase în satul său. S-au înghesuit cu toții, împreună cu mulți alții, care se uitau cu atenție la Darius, agățându-și fiecare cuvânt.

„Numiți următoarea noastră cucerire!" strigă un războinic curajos dintr-un alt sat, „și te vom urmări oriunde!"

A venit un urale de aprobare.

„Există un alt sat care așteaptă să fie eliberat", a strigat unul dintre ei. „Este o plimbare de o zi la nord de aici. Putem ajunge până la răsărit, dacă ne trezim toată noaptea și eliberăm mai multe sute de oameni!"

S-a auzit încă o mică urale de aprobare, iar Darius a privit în noaptea pustie și a meditat. Erau atât de multe sate acolo de eliberat; era o sarcină care putea ocupa o viață întreagă.

Darius și-a luat sabia și a pășit înainte în grupul de oameni și a început să deseneze pe nisip. Au format rapid un cerc în jurul lui, dându-i spațiu să deseneze și înghesuindu-se pentru a vedea ce face.

— Suntem aici, spuse el, marcând locul, zgâriind o linie pe podeaua dură din deșert cu vârful sabiei. A tras un cerc larg în jurul lui și din el a tras mai multe căi, bifurcându-se în toate direcțiile diferite.

„Trebuie să uităm toate aceste direcții”, a spus el, cu vocea plină de autoritate. „Am eliberat deja destule sate, am adunat destui oameni. Cu cât facem mai mult timp, cu atât îi dă Imperiului mai mult timp să cheme întreaga putere a armatei lor și să contraatace. Putem elibera încă câteva sute de oameni – poate chiar câteva mii – dar totuși nu ne va oferi niciodată un număr mai mare decât ei.”

A tras aer în piept.

„Ceea ce avem nevoie acum nu este puterea în cifre. Ceea ce avem nevoie este viteza. Surprinde. Eu spun că timpul pentru eliberare, timpul pentru raliu, a trecut. Acum, este timpul să atacăm.”

Toți se uitară la podeaua deșertului, apoi se uitară din nou la el, confuzi.

„Ataca unde, Zambuti?” a întrebat unul dintre ei.

Darius le-a întâlnit privirea.

„Volkara”, a spus el.

Toți au icnit la cuvinte, iar el nu a fost surprins.

„Volkara!” strigă un bărbat. — Cetatea Volusiană?

Darius dădu din cap înapoi.

„Atacați Volkara?” întrebă Zirk, indignat, făcând un pas înainte în timp ce își făcea drum prin mulțime. A intrat în cerc, călcând pe gravura lui Darius și, cu mâinile pe șolduri, i-a aruncat privirea. "Esti suparat? Volkara nu este un sat, băiete, este o fortăreață a Imperiului. Este principalul oraș care străjuiește periferia Volusiei și singurul oraș dintre noi și ei. Nu este un sat de lut, ci un adevărat fort, cu ziduri adevărate, din piatră groasă, și soldați adevărați, cu arme adevărate. Este un oraș în sine, cu cel puțin două mii de sclavi înăuntru. Chiar dacă armata noastră ar fi de trei ori mai mare, nu am putea-o suporta.”

Darius s-a uitat în spate la Zirk, înfuriat că va apărea aici și l-ar sfida la fiecare pas. Înainte ca el să poată răspunde, au intervenit alții.

„Volkara este un loc crud”, a spus Desmond. „Este bine cunoscut că acolo aduc sclavi pentru a-i tortura.”

„Este, de asemenea, foarte bine echipat”, a adăugat Raj. „Cel puțin o mie de soldați Imperiului îi păzesc zidurile. Și acei ziduri sunt atât de inexpugnabili, încât nici măcar nu trebuie să se apere.”

Darius se uită în noapte, pe lângă torțele scânteietoare, în întunericul deșertului, știind că Volkara era undeva acolo.

„Și tocmai de aceea îl vom ataca”, a spus el, încrederea crescând în el chiar și în timp ce rostia cuvintele.

Toți bărbații se uitau la el, nedumeriți.

„Nu se vor aștepta niciodată la un atac”, a continuat el. „Nu sunt de gardă pentru asta. Și chiar mai important: dacă vom câștiga, vom arăta Imperiului că sunt vulnerabili. Le vom zdruncina însăși baza încrederii. Vor începe să se îndoiască de ei înșiși. Vor începe să se teamă de noi.”

Darius se uită în jur.

„Și oamenii noștri, la rândul lor, vor începe să creadă în ei înșiși – să știe că orice este posibil.”

Toți ceilalți îl priveau cu evlavie, o tăcere densă în aer, chiar și Zirk nerăspunzând.

— Când, Zambuti? a întrebat unul dintre ei.

Darius se întoarse și se uită la el.

„Acum”, a răspuns el.

„ *Acum!?* a întrebat Zirk.

„Nimeni nu atacă noaptea!” strigă unul dintre bărbați. „Nu s-a făcut!”

Darius dădu din cap.

„Tocmai de aceea o vom face. Pregătiți-vă, porunci Darius, întorcându-se către ceilalți. „Atacăm în seara asta. Până când vor ști ce sa întâmplat, Volkara va fi a noastră. Și de acolo, vom fi pe urmele Volusiei și gata să atacăm orașul însuși.”

„ *Atacați Volusia* ?” strigă Zirk. „Chiar ești supărat. Aceasta este o misiune sinucigașă, lipsită de orice rațiune.”

„Războaiele sunt întotdeauna una de oameni care au ignorat rațiunea”, a răspuns Darius.

Zirk, furioasă, se întoarse și îi înfruntă pe ceilalți bărbați.

„Ignoră ce spune băiatul ăsta și urmează-mă în schimb!” strigă el. „Te voi conduce pe o cale mai sigură. Nu ne asumăm astfel de riscuri!”

Darius s-a pregătit în timp ce toți ceilalți săteni se întoarseră și se uitară la Zirk, cu o tăcere încordată în aer; dar fără ezitare, toți l-au ignorat brusc, în schimb s-au întors înapoi la Darius.

„Zambuti este liderul nostru acum”, a spus unul dintre ei, „și îl vom urma pe Zambuti. Oriunde ne va duce El.”

Zirk, roșcat, s-a întors și s-a năpustit în noapte.

Bărbații tăceau cu toții, toți se uitau unul la altul, iar Darius putea să zărească frica, incertitudinea în ochii lor.

„Cum vom trece prin acele porți, pe lângă acele ziduri?” întrebă Desmond. „Nu avem nici un fel de echipament de asediu.”

„Nu vom trece prin pereți”, a răspuns Darius, în timp ce ceilalți se înghesuiau și făceau lista. „Vom trece peste ei.”

"Peste ei?"

Darius dădu din cap.

„Putem urca”, a spus el. „Ne vom modela vârfurile sulițelor în cârlige de luptă și le vom lega de frânghii. Ne vom strecura în spatele orașului, unde nimeni nu ne va căuta, și ne vom lupta peste zid. Odată ce ne strecurăm înăuntru, ne vom strecura pe ei și îi vom asasina pe toți. Tăcerea și viteza vor fi prietenii noștri, nu puterea. Uneori surpriza este mai puternică decât forța.”

Darius a văzut privirea nesigură din ochii bărbaților, acești oameni curajoși care au suferit toată viața, care văzuseră rude murind, a căror viață depindea de strategia lui. Ar înțelege dacă ar spune nu.

Totuși, spre surprinderea lui, fiecare bărbat, unul câte unul, a făcut un pas înainte și și-a strâns mâna.

„Viețile noastre sunt ale tale acum”, a spus unul dintre ei. „Tu ești cel care ne-ai salvat. Tu care ni le-ai dat.”

„Te-am urma oriunde”, a spus unul dintre ei, „chiar până la porțile morții”.

*

Darius a sprintat prin noapte, cu sute de oameni în spatele lui, Dray lângă el, toți urmărindu-i îndeaproape în timp ce alergau desculți pe podeaua deșertului. Darius a încercat să tacă cât a putut - toți au făcut-o - și au alergat prin noapte, o armată tăcută și letală. Tot ce se auzea era bătăitul ușor al picioarelor lor în timp ce alunecau pe podeaua deșertului, sute de bărbați aruncându-și viața în vânt în timp ce luptau pentru libertatea lor în întuneric.

Inima lui Darius îi bătu în gât când se apropiară de fortăreața Volkara, palmele lui transpirand în timp ce-și strângea cârligul de luptă și mănunchiul de frânghie drapat peste umăr. A alergat pentru tot ce avea, cu genunchii sus în aer, cu plămânii pe cale să-i spargă, hotărât să ajungă acolo

înainte de a fi descoperiți. Din fericire, nu era lună în seara asta și aveau acoperirea întunericului de partea lor.

În depărtare, în sfârșit, a început să iasă o strălucire slabă, punctând noaptea deșertului și, pe măsură ce se apropiau, Darius văzu o serie de torțe pâlpâind, luminând intrarea în oraș. Era o intrare impunătoare, încadrată de o poartă arcuită, înaltă de cincizeci de picioare – și avea cea mai neobișnuită intrare pe care Darius o văzuse vreodată. Nu exista nici un drum care să ducă în oraș, nici măcar o ușă – în schimb, era o cale navigabilă, care începea la o sută de metri în deșert. și curge chiar prin intrarea principală. Nu exista nicio modalitate de a intra în oraș pe jos sau cu calul – trebuia să parcurgă acest canal. Darius a putut vedea imediat că acest lucru ar face orașul inexpugnabil.

În plus, șiruri de soldați Imperiului stăteau în afara ei și mai multe rânduri înăuntru.

Dar Darius nu era descurajat. Oricum nu plănuise să intre pe ușa din față în oraș și nici măcar să încerce să intre pe jos. Ar putea avea canalul lor. Avea să-și găsească propriul drum, un mod pe care nu l-ar fi putut anticipa niciodată.

Darius începu să înconjoare orașul larg, suficient de departe pentru a fi ferit de gărzi și acesta a fost semnalul: în spatele lui, oamenii lui s-au bifurcat, jumătate urmându-l și cealaltă jumătate înconjurând orașul de-a lungul cealaltă parte.

Darius a alergat chiar lângă zidul orașului, rămânând în cele mai adânci umbre, și a continuat să alerge chiar lângă el.

Darius a întors brusc colțul, alergând de-a lungul zidului din spate al orașului. Construit pentru a rezista oricărui atac, zidul din spate al acestui oraș nu avea ferestre din spate sau uși de niciun fel, ceea ce era perfect pentru scopurile lui Darius.

Totuși, când Darius a întors un colț și a fugit, a văzut paznici care stăteau acolo, care se profilau în față.

„Du-te Dray!” porunci Darius.

Dray n-a avut nevoie de îndemn: a alergat înainte, înaintea armatei, și a făcut prima ucidere a nopții, sărind pe o gardă exact când se întoarse și strângându-și gâtul cu fălcile sale puternice.

Darius era aproape în urmă; fără să piardă nicio bătaie, Darius a scos un pumnal din talie și nu a încetinit niciodată când l-a tăiat în gâtul primului

gardian și l-a înjunghiat pe al doilea în inimă. Lângă el, Desmond și Raj i-au înjunghiat pe ceilalți doi, ucigându-i astfel pe toți patru în tăcere.

În partea îndepărtată a castelului, Darius și-a văzut oamenii întorcând celălalt colț și tăind gâtul celorlalți paznici, toți căzând repede, înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Ambele părți s-au reunit la mijloc, așa cum era planul. Darius a fost încurajat: până acum, bine. Toți ajunseseră nedetectați până la zidurile din spatele orașului, toți paznicii morți și niciun claxon nu sunase pentru a anunța sosirea lor.

Darius a dat imediat semnalul și, fără să piardă timp, toți oamenii săi și-au apucat cârligele, au întins mâna înapoi și i-au aruncat în sus spre vârful zidurilor orașului.

Darius a privit toate frânghiile derulându-se, ridicându-se la cincizeci de picioare într-un arc înalt, apoi înfășurându-se de cealaltă parte a zidului de piatră. Își smulse frânghia și simți că cârligul i se prinse de cealaltă parte a zidului de piatră, așa cum sperase. Și-a privit în sus și în jos rândurile sale de oameni și i-a văzut făcând la fel.

Darius s-a tras imediat în sus, apucând frânghia cu ambele mâini și cățărându-se, cu picioarele lipite de perete, inima bătându-i cu putere în timp ce mergea cât de repede îl puteau lua mâinile și picioarele și se rugă să rămână nedetectate. Dacă soldații Imperiului ar apărea în vârf, nu ar exista nicio modalitate de apărare.

Frânghia grosieră i-a ars palmele în timp ce Darius a escaladat repede peretele, respirând greu, picioarele goale zgâriindu-se de piatră, știind că viața lui depindea de viteză. Peste tot în jurul lui, oamenii lui au făcut la fel, toți urcând zidurile pentru viața lor, ca o mie de furnici care escaladează un oraș.

Dray rămase în urmă, mârâind, păzind peretele din spate pentru ei.

În cele din urmă, cu plămânii arzând, cu palmele în flăcări, Darius a ajuns în vârf cu o tragere finală și s-a prăbușit pe palierul larg de piatră. În timp ce făcea, și-a scuturat frânghia, arătând că coasta era senină și pentru ceilalți să urce - așa cum au făcut toți oamenii săi în sus și în jos în rânduri. Jos, sub oamenii lui, aliniați, toți au apucat frânghiile și au urcat, la doar câțiva metri unul în spatele celuilalt, zeci folosind o frânghie deodată.

Darius a îngenuncheat și s-a întors și s-a uitat afară, uitându-se în jos la Volkara, având o vedere de pasăre de aici. Putea vedea întregul fort întins sub el, luminat slab de torțe care căptușeau zidurile. Era un fort incredibil de bine înarmat, sute de soldați care îl patrulau.

Și totuși, în timp ce se uita cu atenție, Darius văzu că aici starea de spirit era relaxată – prea relaxată. Jumătate dintre soldați păreau adormiți în ture, în timp ce ceilalți stăteau pe loc și vorbeau între ei sau se jucau. Și toți se îndreptau spre fața orașului. Niciunul nu se îndrepta spre spate. În mod clar, niciunul dintre acești bărbați, cu căștile și armura dezactivate, cu armele la câțiva metri distanță de ei, nu se aștepta la vreun atac în această noapte. La urma urmei, de ce ar face-o? Ce dușman era acolo care era suficient de nebun pentru a ataca Imperiul? Nici unul.

Darius știa că era momentul potrivit să dea semnalul. Își luă cârligul de rezervă, se lăsă pe spate, îi aprinse frânghia și o aruncă sus în aer, la treizeci de metri deasupra capului, lăsând-o să navigheze într-un arc înapoi, înapoi în deșert, cu focul vizibil pe cer.

Imediat, la orizont, și-a văzut oamenii aprinzând în schimb o torță, cea pe care le poruncise să o aprindă.

"MUTARE!" șopti Darius aspru.

Ca unul, toți oamenii săi și-au inversat grappinele și frânghiile și au coborât rapid în rapel pe cealaltă parte a zidurilor. Darius și-a înfășurat o cârpă în jurul palmei și a alunecat în jos atât de repede, încât a simțit că îi arde palma chiar și prin pânză. Lumea s-a repezit de el în timp ce aproape cădea liber la pământ și, în doar câteva secunde, a ajuns ușor, în liniște, pe pământ, cu picioarele goale lovind.

Peste tot în jurul lui, oamenii lui au aterizat și ei.

Fără să rateze nicio bătaie, Darius s-a întors și a sprintat în oraș, toți oamenii săi alergând cu el, alergând spre cel mai apropiat grup de soldați. Darius a alergat spre un soldat nebănuit și exact când soldatul s-a întors, abia începând să-și dea seama, Darius l-a înjunghiat în inimă cu pumnalul.

Darius s-a dus la altul, și-a ținut gura și i-a tăiat gâtul. Apoi altul. Si altul.

Toți s-au întins, țesându-se înăuntru și în afară, fiecare alegând un bărbat, așa cum îi instruise Darius. Oamenii lui au acoperit orașul ca niște furnici, ucigând paznici în stânga și în dreapta, trupurile îngrămădindu-se în tăcere, deoarece Imperiul nu știa ce i-a lovit. Încă nu știau că au un intrus în mijlocul lor.

Darius a sprintat prin tot orașul, țintind spre intrarea din față, dorind să preia controlul asupra acesteia din spate în față. El le-a făcut semn oamenilor săi și toți s-au oprit și s-au ascuns în spatele unor stâlpi masivi de piatră, toți așteptând comanda lui înainte de a ataca frontul.

Darius a îngenuncheat acolo, respirând greu, privind spre partea din față a orașului. Sute de soldați erau împrăștiați între aici și acolo și el dorea ca toți să fie adunați, să fie mai ușor de ucis și să fie cu spatele la el. A îngenuncheat acolo și a privit, sperând, așteptând semnul, actul final al planului său.

În cele din urmă, Darius simți o ușurare când văzu exact ceea ce sperase: o navă mică, plutitoare, apăru brusc plutind pe calea navigabilă, prin porțile orașului, în flăcări.

Darius i-a privit pe toți paznicii trezindu-se din somn, toți adunându-se în jur, adunându-se lângă partea din față a orașului, cu toții privindu-l mirați. Toți s-au reunit la intrare și au privit curioși în noaptea deșertului, întrebându-se clar cine era acolo. A așteptat și a așteptat, până când mulțimea a fost la maxim.

"ÎNCĂRCA!" strigă Darius.

Ca unul singur, el și toți oamenii lui au încărcat, cu săbiile scoase, și i-au atacat pe nebănuiții soldați ai Imperiului din spate, toți distrași de barca care ardea. Au atacat din spate, tăindu-i și înjunghiându-i în timp ce se întorceau. Au reușit să omoare zeci dintre ei înainte de a fi alertați.

Soldații rămași din Imperiu s-au întors cu toții, ajungând în cele din urmă la invazie. Claxoanele au răsunat în tot orașul, iar teama lui Darius s-a adâncit când știa că adevărata bătălie începuse.

Sute de soldați Imperiului, în armură completă și armament profesional, s-au întors și au ripostat. Oamenii lui Darius au început să cadă.

Darius a abătut o tăietură de sabie, iar un altul i-a zdrobit brațul, iar el a strigat de durere, cu sabia doborâtă din mână. Dar și-a scos rapid pumnalul și l-a înjunghiat pe soldat în gât, în timp ce bărbatul intră să-l omoare.

Darius s-a aplecat și și-a recuperat săbiile și, în timp ce făcea, s-a întors și a tăiat gâtul unui alt soldat. Doi soldați Imperiului l-au atacat, iar Darius și-a folosit scutul pentru a bloca o lovitură după alta. În cele din urmă, Desmond a sosit și l-a ucis pe unul dintre atacatorii săi – iar Darius a folosit schimbarea impulsului pentru a se arunca înainte, a zdrobi pe celălalt soldat în cap, dorindu-și scutul, apoi a-l înjunghia în inimă. Se gândi la toți frații săi pe care Imperiul i-a ucis în timp ce o făcea.

Mulți dintre oamenii lui Darius au căzut — totuși au căzut și soldații Imperiului, iar cu trupurile îngrămădite de ambele părți, Darius a simțit că

își lua avânt. Cel puțin reușeau să atace cu adevărat un oraș al Imperiului și să-și reziste forțele lor – și numai asta, știa el, era o ispravă uimitoare.

Cu fața orașului dezvăluită, toți soldații Imperiului s-au întors să lupte cu Darius. Cel de-al treilea și ultimul grup de soldați a lui Darius a apărut în cele din urmă, așa cum era planificat, și a atacat pe front. Toți au pășit prin apele canalului, stropindu-se sălbatic, în timp ce se ridicau pe pământ uscat în interiorul zidurilor orașului și atacau soldații Imperiului din spate.

Acum soldații Imperiului s-au trezit prinși între forțele lui Darius de ambele părți – și pe măsură ce au făcut-o, impulsul s-a schimbat. Soldații Imperiului au căzut rapid în toate direcțiile, în timp ce oamenii lui Darius i-au copleșit cu viteza și prospețimea lor.

Luptele au continuat, săbiile răsunând în urechile lui Darius, scântei luminând noaptea, zgomotul bărbaților care plângeau străpungând fortul. Peste tot în jurul lui au căzut bărbați. Cu toate acestea, au luptat și au luptat, reducând constant diferența.

În cele din urmă, Darius a ucis un soldat al Imperiului, după un dar și să ia de săbii și scuturi deosebit de brutal și, în timp ce a făcut, și-a ridicat sabia și scutul pentru a-l ucide pe următorul.

Dar, spre șocul lui, nu a mai rămas nimeni în urma lui: soldații Imperiului erau toți morți.

Darius abia îi venea să creadă, când stătea lângă porțile din față și se întoarse și privi înapoi, cercetând orașul. Și-a văzut pe toți oamenii săi zburând, stând deasupra cadavrelor Imperiului. A văzut un oraș plin de cadavre proaspete, atât ale poporului său, cât și ale Imperiului, strălucind sub lumina lunii. Un oraș care în sfârșit tăcuse.

Și bărbații și-au dat seama de asta. Ei au izbucnit deodată într-un urale de victorie, ridicând pumnii și torțele sus în aer.

S-au repezit înainte și l-au îmbrățișat pe Darius, ridicându-l pe umeri. Darius s-a bucurat de asta, a aplaudat cu ei, cu greu crezând că se întâmplase cu adevărat.

Un oraș Imperiu era în mâinile lor.

Câștigaseră. Au câștigat cu adevărat.

CAPITOLUL 26

Gwendolyn mărșăluia prin Marea Deșeuri, slăbită de foame, cu picioarele tremurând, pielea arsă sub căldura necruțătoare a soarelui dimineții. Fusese încă o zi, cumva, de marș ore întregi, agățandu-se cumva de viață. Krohn șchiopăta pe călcâiele ei, prea epuizată ca să se plângă, iar cei mai apropiați de ea — Kendrick, Sandara, Steffen, Arliss, Brandt și Atme purtând Argon, Aberthol, Illepra și Stara — toți încă marșeau. Cu toate acestea, mulți dintre oamenii ei – prea mulți – căzuseră pe drum, carcasele lor împânzind podeaua deșertului, Gwen și ceilalți prea slabi pentru a le îngropa – prea slabi pentru a se opri măcar. Gwen tresări de fiecare dată când altul cădea, iar insectele au apărut deodată, fugindu-se de cine știa unde și au acoperit corpul în câteva clipe, devorându-l până la os. Parcă tot acest deșert așteaptă să cadă pe toți.

Gwen ridică privirea la orizont, văzând praful roșu perpetuu care persistă acolo, căutând în orice direcție orice semn de ceva.

Nu era nimic.

Cel mai necruțător, cel mai crud lucru din lume, își dădu seama, nu era vederea unui inamic, sau a unui monstru sau orice altceva – ci vederea a nimicului. Goliciunea. Lipsa vieții.

A fost neiertător. Pentru ea, a însemnat moartea. Moartea nu doar pentru ea, ci pentru toți oamenii ei, pe care îi condusese aici.

Gwendolyn a continuat să mărșăluiască, forțând cumva un picior după altul. Și-a adunat o forță mai adâncă decât a știut vreodată că o are și s-a forțat să meargă mai departe, să fie puternică, în față, conducându-și poporul, ca un păstor al unei turme despre care știa că nu-și va găsi niciodată un cămin. Proviziile lor dispăruseră de mult, pielea lor de apă se uscase, iar gâtul ei era atât de uscat, încât abia mai putea respira. Nemaiavând nimic la orizont, ea știa că nu mai rămânea nicio alternativă la moarte.

Gwen știa că, dacă ar fi fost singură aici, poate s-ar fi întins cu mult timp în urmă și și-a permis să moară. Ar fi fost mai milos decât asta. Dar mândria a forțat-o să meargă mai departe. S-a gândit la ceilalți, s-a gândit la tatăl ei și s-a forțat să fie puternică. Se gândi la ce ar fi făcut tatăl ei. Ce s-ar fi așteptat el de la ea.

Pe măsură ce mărșăluia și mărșăluia, a început să aibă viziuni. A avut flashback-uri în alte vremuri, în alte locuri. Ea clipi și ieși din ei confuză, neștiind nici măcar ce era real, unde se afla. Imaginile din mintea ei începeau să devină mai reale decât ceea ce se afla în fața ei.

Gwen a avut un flashback cu tatăl ei. Îl văzu stând atât de mândru în capul mesei de sufragerie, tânăr, la apogeul puterii, purtând coroana lui, mantaua, barba încă fără gri, râzând acel râs însuflețit care o liniștea mereu. În jurul mesei stătea și mama ei, la dreapta lui, sănătoasă și fericită, așa cum Gwendolyn și-a amintit de ea cu mult înainte de a se îmbolnăvi. Acolo stăteau și frații și surorile ei — Kendrick, Gareth, Godfrey, Reece și Luanda — toți șase încă tineri, toți încă reușind să se înțeleagă, de jur împrejurul mesei, cu părinții privindu-i de jos.

„Iată pentru iubita ta mamă!” spuse tatăl ei, ridicând o ceașcă, râzând, bând vinul lui, mama ei zâmbind, aplecându-se să-l sărute.

„Și iată cei șase copii ai noștri minunați – fiecare dintre ei apți să conducă regatul”, a adăugat mama ei.

„Când *am* fi regina?“ întrebă Luanda.

Tatăl ei s-a uitat la Luanda, încă copil, și a râs.

„Așteaptă, copilul meu. Într-o zi vei fi regina. Nu trebuie să vă grăbiți!”

Apoi se întoarse către Gwendolyn.

— Și tu, Gwendolyn? a întrebat el uitându-se la ea.

Gwendolyn se uită la el și roși.

„Nu vreau să fiu regină, părinte. Îmi doresc doar să fiu fiica ta.”

Tatăl ei își coborî încet ceașca în timp ce se uită înapoi la ea, iar ea putu vedea în ochii lui o privire pe care nu o va uita niciodată. Putea să vadă cât de atins era, cât de mult însemnaseră cuvintele ei pentru el, cât de mult îi intraseră chiar în inima. El s-a uitat înapoi la ea cu atâta dragoste, loialitate și admirație, iar acea privire a trecut prin ea. A susținut-o toată viața.

— Ai reușit deja asta, copilul meu. Asta și mult mai mult.”

O rafală fierbinte de vânt o biciui pe Gwendolyn în față, iar ea clipi, ieșind din ea, tusind, cu praf în ochi și gură. Respirația ei zguduită, și-a

frecat praful de pe ochi, când aproape i-a închis, încercând să-l scoată. Vântul nu a adus nicio ușurare, ci doar mai multă căldură, dacă era posibil. Suficientă căldură chiar și pentru a o scoate dintr-un loc mai frumos.

Gwen nici nu voia să ridice privirea, prea frică să nu vadă nimic, să fie din nou dezamăgită. Dar ea se forța, sperând că de data aceasta va fi altfel, că poate cumva ceva îndepărtat va fi la orizont, un lac din care să bea, un copac care să le umbrească, chiar și o peșteră.

Ea ridică privirea, întărindu-se și își dori să nu fi făcut: nu era nimic. Nemilos, nimic crud.

Cu toate acestea, altceva i-a atras atenția: ea și-a ridicat privirea și a văzut o umbră care trecea brusc deasupra capului. Părea să fie singurul nor de pe un cer fără nori și la început a fost confuză de el. Vedea ea lucruri?

Dar a privit-o trecând pe deasupra capului și era sigură că era reală și era și mai confuză. Nu era un nor, ci o umbră neagră, zburând prin aer. A trecut atât de repede, încât ea cu greu își putea spune forma, dar s-a aruncat în jos spre ea, apoi s-a ridicat la fel de repede și, în timp ce clipi în soare, ar fi putut jura că arăta ca un demon.

Ca un demon eliberat din iad.

Gwen se întoarse să-l urmărească cu privirea, dar la fel de repede a zburat, dispărând rapid din vedere.

Gwen a simțit un fior, a simțit că era un prevestitor al ceva groaznic care urma să vină. Cum zburase aproape de ea, ea a avut cel mai îngrozitor sentiment, de parcă ar fi fost blestemată de creatură.

"DESTUL!" strigă deodată o voce.

A fost un țipăt violent, un țipăt de disperare. Gwen a recunoscut imediat ca fiind țipătul unui bărbat care își pierduse mințile, care nu mai avea nimic de pierdut.

Gwendolyn se întoarse, cu Krohn lângă ea, mârâind protector, și o văzu pe Aslin, conducând o mică mulțime de oameni ai ei și îndreptându-se spre ea, părând nebună, delirante, atinsă de soare.

„Mai bine să fi murit în Inel, în pace cu părinții noștri și să fim îngropați într-un pământ bun. Acum vom muri aici și vom fi îngropați nicăieri. Nu vom deveni altceva decât hrană pentru scorpioni și păianjeni. Dacă voi muri aici, nu va fi înainte să o ucid mai întâi! Sângele cere sânge!”

Își scoase sabia, sunetul tăind în aer, o ridică sus.

„Omoară regina!” strigă el și scoase un strigăt grozav.

Spre șocul și groaza lui Gwendolyn, în spatele lui au urmat câteva sute din oamenii ei, scoțând săbiile, strigând de aprobare, alăturându-se lui. Mai mult de jumătate din oamenii ei s-au adunat în spatele lui și toți au început să o atace.

Gwen nu mai avea energie să reziste. Ea a stat acolo și și-a așteptat soarta. Dacă toți oamenii ei au vrut-o moartă, așa să fie. Ea le-ar oferi ceea ce vor. Chiar și asta.

Gwendolyn nu era atât de surprinsă că voia să o omoare; era mai surprinsă că mai avea atâta energie rămasă în el, că putea să alerge atât de repede și să-și rezerve atâta energie pentru a o ura. Era la doar zece metri distanță și se mișca atât de repede încât ceilalți, atât de letargici, nu au avut timp să reacționeze. Putea vedea în ochii lui cât de mult o ura, cât de mult o dorea moartă. Era ca un cuțit în inima ei să înțeleagă că oricine o putea ura atât de mult pe lume. Ce făcuse ea atât de rău? Nu încercase ea să fie cea mai bună persoană pentru toți cei care puteau?

Gwen crezuse că fusese o regină bună; încercase cu disperare să-și salveze oamenii, la fiecare pas. Ea se sacrificase chiar, înapoi în Silezia, lui Andronic, pentru ca ceilalți să poată trăi. Ea încercase să facă totul corect.

Și totuși iată, așa a ajuns: în mijlocul Imperiului, în mijlocul unui teren pustiu, în căutarea unui Al Doilea Inel care probabil nici măcar nu exista, smuls de soțul ei, de copilul ei. . Majoritatea oamenilor ei o urăsc, dorind-o moartă.

Gwen stătea acolo mândră, o înfruntă pe Aslin și se sprijini, neclintit, în timp ce el se apropia de ea cu lovitura lui mortală. Și-a ridicat sabia sus, cu ambele mâini, dar la câțiva metri distanță, și a început să se arunce în jos, chiar pentru inima ei.

Deodată, s-a auzit un zgomot mare. Gwen ridică privirea și îl văzu pe Steffen făcând un pas înainte și blocând lovitura, tăind sabia din mâinile lui Aslin, tăind-o în două, trimițând-o la pământ. În același moment, Kendrick a apărut pe partea cealaltă a ei și și-a înfipt sabia în inima lui Aslin. Și Krohn a intrat în acțiune, sărind pe pieptul lui Aslin și înfiind colții în gâtul lui Aslin, împingându-l la pământ, ucigându-l.

Toți trei erau înainte aici, toți trei grăbindu-se să omoare pe oricine se apropia de ea.

Gwen stătea acolo clipind, copleșită de dragoste și recunoștință pentru Steffen, Kendrick și Krohn, toți care îi salvaseră viața, încă o dată.

Dar lupta tocmai începea. Peste tot în jurul ei, strigăte de luptă au apărut în timp ce mulțimea nestăpânită a jumătate din oamenii ei a atacat înainte, chiar și fără Aslin, impulsul pe care el a început neputând fi oprit. Toți au atacat orbește pentru ea, niciunul nu gândind clar, de parcă uciderea ei le-ar putea schimba cumva situația.

Totuși, în același timp, cealaltă jumătate din oamenii ei, peste o sută de oameni, inclusiv Kendrick, Steffen, Brandt, Atme și o duzină de Silver, și-au scos cu toții săbiile pentru a o proteja și a ataca gloata.

Inima lui Gwen s-a sfâșiat în două când a asistat la izbucnirea unor lupte vicioase, de la om la om, de la soldat la soldat, foști aliați, foști compatrioți, bărbați care au fost odată la fel de apropiați ca frații, toți întorcându-se unul împotriva celuilalt. Toți erau mari războinici, toți bine asortați, toți mergând lovitură după lovitură. Săbiile răsună sub cerul deșertului, în timp ce țipete și strigăte se ridicau și bărbații s-au ucis unul pe altul cu brutalitate, iar podeaua deșertului a devenit roșie de sânge. Toți au fost înnebuniți de soare, știa Gwen și, probabil, jumătate dintre ei nici nu mai știau pentru ce luptau. Au vrut doar să omoare – și, mai probabil, să fie uciși.

Steffen a făcut un pas înainte și a blocat săbiile a doi bărbați de ambele părți ale lui Gwendolyn; l-a tăiat pe unul în stomac, apoi și-a scos pumnalul și l-a înjunghiat pe celălalt în inimă.

Brandt a făcut un pas înainte, mânuindu-și buzduganul cu o viteză fulgerătoare, blocând o lovitură destinată lui Kendrick, în timp ce Atme i-a venit lângă el, și-a legănat securea și a ucis un bărbat chiar înainte de a-i înfige o sabie în spatele lui Brandt.

Krohn a sărit asupra tuturor atacatorilor care s-au apropiat prea mult de Gwendolyn, ucigând mai mulți oameni decât oricare altul.

Kendrick s-a întors și a blocat două lovituri de sabie cu scutul său, apoi s-a învârtit și și-a folosit scutul ca armă, lovindu-l pe un om în față, apoi întorcându-se și lovindu-l pe celălalt în piept, trimițându-l la spate. Când s-au întors la el a doua oară, el a ocolit și a ocolit loviturile lor și, în același timp, i-a tăiat pe fiecare peste piept, ucigându-i pe amândoi.

O suliță căzu din mâna unui soldat mort, rostogolindu-se de gleznele lui Gwendolyn. Ea a ridicat privirea și a văzut un bărbat care îl ataca pe Kendrick din spate, un bărbat pe care nu-l putea vedea și, fără să se gândească, a reacționat: a luat sulița și i-a aruncat-o în spatele bărbatului. Bărbatul s-a împiedicat și a căzut, cu fața întâi, la picioarele lui Kendrick.

Gwendolyn a simțit o durere de stomac când îl privea pe bărbatul căzând, unul dintre oamenii ei, ucis de propria ei mână. Era un bărbat pe care îl cunoscuse bine, un lord local al Curții Regelui, un bărbat care îi fusese loial tatălui ei în vremea lui. Era o zi tristă, știa ea, pentru oamenii ei. Cu greu îi venea să creadă că foametea, nebunia și lipsa de speranță puteau conduce oamenii la o asemenea ruină. Gwen a vrut să țipe la toți să oprească această nebunie, să fie civilizată. Dar ea știa că nimic nu putea să se oprească. Era ca și cum ai fi văzut un coșmar oribil care se desfășoară înainte, un coșmar pe care nu l-a putut opri. Un mare rău fusese pus în mișcare și nu avea să se termine până când toți acești oameni nu vor muri.

Bărbații s-au măcelărit unul pe altul în stânga și în dreapta, zgomotul părând să nu se mai termine, până când în cele din urmă, printre norii de praf și lumină, a venit o mare liniște.

Lumea însăși părea să se oprească. Gwen se uită afară și văzu podeaua deșertului căptușită cu morți. Îi dorea să vadă ceva în mișcare, să vadă viața, orice.

În schimb, tot ce a văzut au fost cadavre.

Gwendolyn s-a uitat în jur și a fost extrem de ușurată să vadă că Kendrick și Steffen încă trăiau, împreună cu Brandt, Atme, Aberthol, Illepra, Argon, Stara, Arliss, Sandara și o jumătate de duzină de membri ai Silver. Și, desigur, Krohn.

Dar asta a fost tot. Câteva sute dintre oamenii ei – tot ce a mai rămas din exilații Inelului – zăceau acum morți. Ea și zecile ei de oameni erau tot ce mai rămăsese.

Gwen abia putea respira. Oamenii ei, morți. Uciși de propriile mâini.

Ce a lăsat asta? se întrebă ea. Ce era acum Regina?

Gwen a căzut în genunchi, apucând-o de păr și a plâns.

Cum au mers lucrurile, se întrebă ea, atât de groaznic, groaznic de rău?

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI ȘAPTE

Thor stătea în micul vas cu pânze în timp ce navigau spre cerul întunecat și valurile în creștere, s-a uitat la ceilalți și s-a mirat de cât de mult se schimbaseră lucrurile. Pe lângă grupul său de fețe cunoscute — Reece și Selese, Elden și Indra, O'Connor și Matus —, acum stătea alături de ei și o nouă față, care se uita înapoi, plină de viață: Angel. Pentru Thor a fost șocant să o văd stând acolo cu ei, să aibă un nou membru în grupul lor - o fată tânără, nu mai puțin, care stătea acolo radiantă, atât de plină de viață și bucurie. Era un contrast marcat cu toate celelalte fețe solemne și întărite.

Thor stătea chiar lângă ea, nu încerca să-și păstreze distanța față de suferința ei – și nici, era mândru să vadă, nici unul dintre ceilalți. Toți au tratat-o ca pe una a lor, de parcă ar fi făcut parte din grupul lor pentru totdeauna, de parcă nu ar fi avut o boală contagioasă. Thor însuși s-a simțit nespus de bucuros că o are acolo. El a fost inspirat de fericirea ei, bucuria ei de viață, în ciuda a tot ceea ce suferise. Ea a fost un model pentru el. Trăia de parcă nu ar fi avut nicio suferință, ca și cum nimic în lume nu ar fi în neregulă cu ea și era plină de un sentiment de libertate, în mod clar bucuroasă că se afla în afara insulei. Thor începea să vadă lumea prin ochii ei și totul începea să pară nou și pentru el.

În timp ce se clătinau în marea vastă, curentul trăgându-i spre un orizont înnegrit, Thor nu se putea abține să nu simtă un sentiment de lipsă de scop; pentru prima dată, habar n-avea unde se duceau. Întotdeauna simțise un sentiment de scop, știind exact unde avea de gând să-l găsească pe Guwayne. Fusese sigur că îl va găsi pe acea insulă. Cum a putut să greșească atât de mult? Simțurile începuseră să-l cedeze?

Dar acum, cu Guwayne nicăieri la vedere și fără indicii reale, Thor habar nu avea unde să caute. În timp ce au plutit, el a simțit că ar fi fost după capriciul lui Dumnezeu, oriunde ar fi trebuit să-l ducă. Și a început să aibă un sentiment profund că s-ar putea să nu-l mai găsească vreodată pe Guwayne.

Thor a văzut fețele fraților săi, deznădăjduiți, șocați, toți trecuseră prin atât de multe și arătând clar de parcă nu aveau idee unde să meargă mai departe. Oamenii lor erau departe, într-un Imperiu ostil, chiar dacă erau încă în viață. Thor se gândi la Gwendolyn și simți o groapă în stomac. Voia să se întoarcă la ea, s-o ajute — dar se afla la jumătatea lumii și încă nu-l găsise pe Guwayne.

Thor ridică privirea și căută cerul după Lycoples, întrebându-se dacă ar putea ajuta. Dar tot ce văzu erau nori din ce în ce mai îngroșați, niciun semn de dragon la vedere. Singurul sunet pe care îl auzi a fost urletul din ce în ce mai puternic al vântului.

"Un pește!" Îngerul a țipat de încântare și a rămas, privind apele, bătând din palme și arătând cu degetul.

Thor i-a urmărit privirea și a văzut unul dintre mulții pești albi și albaștri obișnuiți pe care îi văzuseră urmărind barca pe tot parcursul călătoriilor lor, coborând suprafața, apoi dispărând sub valuri. Thor s-a mirat că i-ar aduce o asemenea încântare, dar apoi și-a dat seama, nefiind niciodată în afara acelei insule, totul trebuie să i se pară nou și interesant.

Angel a cercetat oceanul cu încântare.

„Întotdeauna mi-am dorit să merg undeva”, a spus ea. "Oriunde. Nu-mi pasă unde mergem, atâta timp cât nu voi mai călca niciodată piciorul pe insulă. Fiecare dintre ei — toți așteptau să moară.”

„Ei bine, s-ar putea să nu așteptăm”, a spus Elden, privind în sus la orizont, „s-ar putea să murim destul de curând”.

Toți s-au întors și i-au urmărit privirea, iar stomacul lui Thor a căzut când a văzut ce se afla în fața lor. Cerul, însorit deasupra capului, era complet negru și spuma în depărtare. A văzut un zid solid de apă venind chiar pentru ei, incredibil de repede. Era o ploaie, o furtună uriașă și, din clipă în clipă, Thor simțea vântul din ce în ce mai puternic, iar barca legănându-se mai puternic.

„Avem nevoie de o barcă mai mare”, observă Reece.

Thor știa că trebuiau să navigheze departe de acea furtună, pentru a ieși din calea ei. Cu un sentiment de urgență, a sărit în picioare și a început să lucreze cu pânzele, iar ceilalți au sărit cu el cu toții, unii ridicând și coborând pânzele, alții întorcând cârma, iar alții vâslind. Au muncit cu toții cât au putut și au reușit să întoarcă barca și să prindă vântul în direcția opusă, încercând să scape de furtună. Nu le mai păsa în ce direcție mergeau – atâta timp cât nu era spre acel întuneric.

Vântul s-a înălțat, navigând cu ei mai repede ca oricând, barca s-a înclinat lateral în timp ce capacele albe au apărut în jurul lor. Și totuși, chiar și cât de repede mergeau, în timp ce Thor s-a întors și a verificat orizontul, a văzut furtuna căzând asupra lor. A fost un efort zadarnic. Norii s-au ascuns asupra lor, ca un ghepard care se strecoară în drumul lor.

Și mai de rău augur, Thor a zărit mări agitate în drumul lor, valuri enorme, suficient de mari încât să-și zdrobească barca de zece ori.

Thor a înghițit, având un sentiment prost despre asta, și se uită drept înainte, sperând să existe vreun semn de adăpost, poate o altă insulă, și văzu unde îi duce vântul: destinația din față era și mai de rău augur decât cea din spatele lor. Coloana vertebrală a dragonului. Stătea chiar în calea lor, iar vântul îi împingea direct spre ea, cu mări înspumate și agitate.

Prins între două locații mortale, Thor nu știa care era mai rău. Oricare și-ar putea rupe cu ușurință barca în bucăți. Și ceilalți păreau încremeniți în nehotărâre, toți uimiți de puterea naturii.

Vântul se ridică atât de tare, încât Thor abia se auzea gândindu-se și știa că inevitabilul se întâmpla. Erau prinși în ceva mai mare decât ei înșiși și pur și simplu nu puteau face nimic. A lor era doar o mică navă cu pânze, menită ca o navă externă pentru nava mai mare a lui Gwendolyn – nu era menită să traverseze mările și, cu siguranță, nu era destinată unei furtuni ca aceasta. Într-adevăr, au fost norocoși că au ajuns atât de departe în acest vas mic, fără ca o furtună ca aceasta să vină mai devreme. Aceasta, și-a dat seama Thor, a fost prima lor furtună adevărată.

Thor a privit cum furtuna furioasă a redus decalajul, dar la o sută de metri distanță. Au început să fie bătuți cu mai mult vânt, mai multă ploaie, iar apele au început să urce și să cadă, valuri de douăzeci de picioare, apoi treizeci, ridicându-se tot mai sus, apoi coborând la fel de repede. Thor simți că i se prăbușește stomacul.

Vântul năvăli și mai tare, rupându-le vela, iar Thor îl privi ridicându-se în aer și dispărând. Și-a dat seama că trebuie să se pregătească pentru impact.

"Da-te jos!" strigă Thor. „Întinde-te pe punte! Prinde ceva și nu-ți da drumul!”

Toți i-au urmat comanda, sărind cu toții pe punte. Numai Angel a continuat să stea, privind în afară, fascinat de cer, cel mai neînfricat dintre toți. În timp ce valurile s-au prăbușit în jurul ei, Thor a văzut-o începând să alunece și a știut că era pe cale să treacă peste margine.

Thor a sărit în sus, aterizand deasupra ei exact când un val se prăbuși peste marginea bărcii. El o prinse de punte, fără să o lase să plece, în timp ce valul îi împingea de la o parte la alta a bărcii.

"Asteapta-ma!" strigă el peste vânt.

Thor a apucat-o cu tot ce avea, înfășurându-i brațul de lepră și fără să-i pese. Cu cealaltă mână, se apucă de un stâlp de lemn fixat de punte.

După acel ultim val lovit, expresia ei s-a schimbat într-una de frică.

„Mi-e frică”, a spus ea, tremurând, când un alt val se prăbuși asupra lor.

„Nu te speria”, a spus el. „Totul va fi în regulă. Te-am prins. Nu ți se va întâmpla nimic care să nu mi se întâmple mie mai întâi. Jur. Pe toți zeii, jur, spuse el, înțelegând asta mai mult decât însemnase ceva în viața lui.

Ea l-a strâns de talie, cu unghiile înfipte în pielea lui și, în timp ce o făcea, a țipat când un val enorm se prăbuși asupra lor. Greutatea lui se simțea ca și cum ar fi zdrobit coastele lui Thor.

Thor i-a simțit brusc pe amândoi sub apă, răsturnându-se, iar și iar, adânc sub valuri. A văzut fețele tuturor fraților săi de brațe învârtindu-se cu susul în jos, iar și iar, în apă, în timp ce se simțea prăbușindu-se, din ce în ce mai adânc, incapabil să iasă la suprafață.

Nu se putea gândi la nimic în tot haosul, în timp ce apa îi umplea ochii, urechile și nasul, în timp ce presiunea stătea asupra lui, nimic, cu excepția unui singur lucru: *ține-te de Angel. Indiferent de ce, stai.*

CAPITOLUL 28

Alistair stătea la prova navei, cu Erec lângă ea, și ridică privirea împreună cu toți ceilalți la monstrul enorm care se abate asupra lor pe toți, țipând, cu fălcile larg deschise, dezvăluind sute de rânduri de dinți zimțați și pregătindu-se să înghită. Mall-ul. Alistair știa că acest monstru le va distruge nava, că o singură trecere a acelei clauze le-ar sparge nava în jumătate, o va arunca în pragul oceanului și i-ar îneca pe toți – dacă dinții nu i-ar fi luat mai întâi. Au navigat chiar în fălcile morții – și nu mai era cale de întoarcere.

Alistair știa că, pentru a supraviețui, ceva trebuia făcut rapid. Se uită în jur la toți bărbații, toți paralizați de frică și știa că nu vor face nimic decât să-și întâmpine moartea. Nu putea să-i învinovăţească. Nu se putea face nimic. Ei priveau destinul în față, un monstru împotriva căruia nicio armă nu putea fi suficientă.

Alistair nu voia să moară astfel; cu atât mai mult, nu voia ca Erec, pe care îl iubea mai mult decât pe ea însăși, să moară astfel. Gândul de a-l pierde, de a nu fi împreună, de a muri aici, pe această navă, cu această mare drept mormânt – și cu copilul lor în burtă – era mai mult decât putea suporta.

Alistair a închis ochii, hotărâtă să-și schimbe destinul, hotărâtă să nu accepte această soartă și, în acel moment, a simțit că timpul îngheață. Își simțea întregul corp încingându-se, înțepătându-se de căldură, energia familiară izvorând în ea, care apărea în vremuri de criză – puterea pe care nu o înțelegea și pe care nu o putea controla întotdeauna. A simțit că o copleșește, preluând-o, o înroșire năvălindu-i prin corpul ei care o făcea să simtă că ea și corpul ei nu mai erau una.

Te rog lui Dumnezeu, s-a rugat ea, simțindu-L ascultând. *Dă-mi puterea pe care mi-ai dat-o . Permiteți-mi să opresc această creatură să ne distrugă. Dă-mi voie să-i salvez pe toți acești oameni. Dă-mi voie să-l salvez pe Erec. Dă-mi voie să ne salvez copilul.*

Alistair a simțit căldura trecând prin palmele ei, o căldură atât de puternică încât abia o putea stăpâni și, deodată, timpul s-a repezit din nou la viteză maximă, în timp ce ea a deschis ochii și s-a trezit înapoi în acest loc și timp, înapoi în momentul prezent. .

Ea ridică privirea spre monstr, fără teamă, și-și ridică brațele sus deasupra capului. Și-a îndreptat palmele spre fiară și a lăsat energia ei să iasă.

Alistair a privit, uimită, cum două sfere de lumină zburau din palmele ei, spre creatură. Totul s-a întâmplat atât de repede, cât ai clipi, a trebuit să se pregătească, în timp ce ghearele creaturii au venit exact pentru ea și când lumina a lovit-o cu forța bruscă a unei explozii.

Globurile au luminat cerul întunecat, ca un fulger care fulgeră prin furtună, iar Alistair privi cum mâna creaturii era brusc întoarsă în lateral. În loc să-și distrugă nava, monstrul s-a dus în jos și a lovit apa în lateralul navei, pur și simplu ratându-i. A fost o lovitură care cu siguranță i-ar fi ucis pe toți.

Creatura a lovit apa cu atâta putere și putere încât a făcut ca un val să se ridice brusc, ca un munte în apă, declanșând un val de maree. Apa deplasată se ridica, tot mai sus, într-un val enorm, ridicându-și barca.

Alistair a simțit că barca lor trăgea brusc în sus, la vreo cincizeci de picioare, înainte să se prăbușească pe partea îndepărtată a valului.

Un zgomot oribil de trosnire a zguduit aerul, iar Alistair s-a uitat în sus și a privit una dintre navele flotei lor prăbușindu-se pe partea greșită a valului, pe stâncile zimțate ale Coloana vertebrală a Dragonului. S-a zdrobit în bucăți, oamenii săi țipând în timp ce se prăbușeau prin aer și în marea furioasă. Alistair tresări când sute de bărbați și-au găsit moartea.

Monstrul, acum înfuriat, sa întors și s-a concentrat asupra lui Alistair. Putea să vadă furia în ochii ei fără suflet, să vadă cât de hotărâtă era să-i omoare. Și-a ridicat ghearele cu ură și le-a coborât din nou pentru nava ei.

„Alistair, dă-te jos!” strigă Erec, văzând fiara venind după ea și încercând să o protejeze.

Dar Alistair l-a ignorat. Ea nu avea nevoie de protecția lui; nu avea nevoie de protecția nimănui. Ea avea puterea lui Dumnezeu înăuntrul ei, iar puterea lui Dumnezeu, știa ea, avea stăpânire asupra oricărei creaturi din lume.

Din nou, Alistair și-a ridicat brațele spre ea și a îndreptat-o spre creatură în timp ce aceasta cobora spre ea.

Sfere de lumină au izbucnit și de data aceasta ea a reușit să deturneze ghearele creaturii spre cealaltă parte a navei, încă o dată lipsind și declanșând un alt val enorm.

Trompetul lemnului și țipetele bărbaților au umplut din nou aerul, iar Alistair s-a întors și a văzut o altă navă trimisă peste valuri și izbindu-se de Coloana Dragonului, toți oamenii săi zdrobiți de moarte.

Creatura s-a învârtit, înfuriată și de data aceasta a țintit pe o altă corabie a lui Erec, înainte ca Alistair să-și dea seama ce făcea. Într-o clipă, l-a zdrobit în bucăți, ghearele coborând chiar în centrul ei. A turtit catargul și pânzele, a turtit puntea, rupând totul într-un milion de bucăți mici. Bărbații țipau, zdrobiți de greutatea sa, întâmpinând o moarte îngrozitoare în mările măturate de furtună ale Coloanei Dragonului.

Alistair examină fiara, întorcându-se din nou la ea; ea o subestimase. Era mai puternic decât își dăduse seama și, deși reușise să o evite, nu reușise să o oprească complet. Simțea că moartea acelor bărbați era pe capul ei. Ea nu întâlnise niciodată o putere atât de puternică ca aceasta.

Vânturile urlau și furtuna năvăli, în timp ce valuri enorme le continuau să le rostogolească în sus și în jos pe mare. Creatura, înfuriată, și-a pus ochii pe Alistair și, de data aceasta, a putut vedea determinarea în ochii ei. În mod clar, nici nu întâlnise niciodată o putere ca a ei.

Monstrul s-a lansat asupra ei cu lungimea și greutatea întregului său corp, cu brațele ridicate, plonjând înainte, de parcă ar fi vrut să aterizeze pe nava lor cu toată greutatea pântecelui. Ce rămăsese din lumina cerului s-a înnegrit sub umbra fiarei, când aceasta cobora cu toată greutatea ei, potrivit pentru ei.

Toți bărbații de pe nava ei au țipat și s-au ascuns, toți punându-și mâinile pe cap, încântați, gata să-și întâmpine moartea. Toți, cu excepția lui Erec, care a stat alături de ea cu mândrie.

Alistair, totuși, nu sa înghesuit și nu sa retras. Ea a rămas în picioare și și-a ridicat palmele sus deasupra capului. În timp ce creatura a coborât, acum la doar câțiva pași depărtare, ea a chemat toată puterea din ea, până la ultima uncie pe care o avea. O imagine a mamei ei i-a fulgerat în minte, o imagine a puterii ei. A văzut lumină înconjurând-o. Invincibil, inexpugnabil, ușor.

Știa că era mai mult decât o femeie normală. Era specială. Ea purta în ea o putere menită pentru un destin special, o putere care venea o dată pe generație. Ea provine din Kings and Queens. Și mai presus de toate, ea a fost infuzată cu puterea nelimitată a lui Dumnezeu.

Ea știa că putea fi mai puternică decât această creatură. Trebuia doar să-și permită puterea ei – puterea ei deplină – să se invoce.

În timp ce Alistair ridică ambele brațe, simți o căldură enormă fulgerând din ea și văzu o lumină galbenă țâșnind din mâini, o lumină mai strălucitoare decât orice văzuse vreodată. Lumina a lovit burta fiarei, chiar deasupra ei, și a oprit-o în aer.

Alistair își ridică palmele din ce în ce mai sus, luptându-se cu toată puterea, brațele și coatele tremurând în timp ce încerca să o ridice.

Deodată, Alistair a simțit puterea năvălindu-i prin ea și a privit cu uimire cum creatura zbura cu un scârțâit, sus în aer, trăgând în sus la sute de picioare, zvâcnind, țipând. Ea s-a concentrat să-l împingă în sus spre cer și, pe măsură ce a făcut-o, pe măsură ce zbura din ce în ce mai departe, a simțit stăpânire asupra creaturii. Se simțea atotputernică.

Alistair și-a îndreptat brațele și, în timp ce o făcea, fiara a zburat în lateral. Alistair a zărit stâncile zimțate ale Coloanei Dragonului ieșind drept în sus spre cer și a îndreptat creatura până când a ajuns deasupra lor – apoi, brusc, și-a tras brațele cu toată puterea.

Monstrul s-a prăbușit direct în jos, cu brațele și picioarele zvâcnindu-se, drept către punctele crete ale Coloanei vertebrale. Alistair a continuat să-l tragă în jos, în jos, până când, în cele din urmă, a lovit pietrele ascuțite, înfipte din cap până în picioare pe coloana vertebrală a Dragonului.

Monstrul zăcea acolo, grotesc, nemișcat, râuri de sânge picurând din el în mare.

Mort.

Alistair îl simți pe Erec și pe ceilalți se întorc și se uită la ea cu uimire. Stătea acolo, tremurând, epuizată de încercare, iar Erec veni lângă ea și o înconjoară cu un braț.

Erau acum aproape de capătul Coloanei vertebrale a Dragonului, cerul albastru apare chiar în fața lor și încă un val uriaș le-a ridicat nava și de data aceasta, în loc să o arunce înapoi, i-a propulsat înainte, într-o mare calmă de cer însorit.

Totul era liniștit când vântul s-a oprit, valurile s-au calmat, corăbiile s-au redresat.

Alistair ridică privirea neîncrezătoare. Au reușit.

CAPITOLUL DOUAZECI ȘI NOUA

Luptius stătea în fruntea mesei Marelui Consiliu, în centrul Camerelor Înalte ale Capitalei Imperiului, o imensă clădire circulară de marmură construită din granit strălucitor, negru, încadrată de o sută de coloane, și s-a uitat înapoi la Consilieri, toți tineri. , bărbați proști, cu dezgust. Acesta nu era Marele Consiliu pe care îl cunoștea cândva, cel care consolidase Imperiul la putere și nemilos, cel care nu ar fi permis niciodată conflictele care izbucniseră în interiorul Imperiului în lunile trecute. Era într-o dispoziție amară și gata să-i dea cuiva.

Stătea în această clădire, menită să inspire frică și se uită în jurul mesei la reprezentanții celor șase coarne ale Imperiului, oameni formidabili din aproape fiecare rasă a Imperiului. Erau guvernatori de regiuni, comandanți de armate, toți reprezentând colectiv zeci de milioane de cetățeni ai Imperiului și nenumărate provincii. Luptius studia chipurile pe rând, gândindu-se la toate cuvintele și opiniile lor, care duraseră ore întregi în această întâlnire nesfârșită. Au adus rapoarte din fiecare colț al Imperiului. Efectul de undă de la moartea lui Andronic, apoi moartea lui Romulus, se răspândea încă în provincii; acapararea puterii și conflictele interne nu se terminau niciodată. Acesta este ceea ce însemna să ai un Imperiu, știa el, fără un lider suprem viu.

Au venit rapoarte despre milioanele de oameni ai lui Romulus, care încă ocupau Inelul, acum fără conducător, fără scop, provocând ravagii; au venit relatări despre asasinarea lui Romulus de către Volusia; au venit relatări despre noua armată a Volusiei, despre tentativa ei de lovitură de stat. Totul a căzut în ceartă, niciunul dintre acești bărbați nu a căzut de acord asupra unui curs de acțiune și toți luptă pentru putere. Toți, știa Luptius, voiau să-i succedă lui Romulus. Această întâlnire a fost la fel de mult o audiție pentru putere, cât și un raport al stării Imperiului.

Au continuat argumentele dacă ar trebui să aibă loc alegeri, dacă ar trebui să conducă comandanții militari, asupra ce provincie ar trebui să aibă

o putere mai mare – chiar dacă capitala ar trebui mutată.

Luptius a ascultat cu răbdare totul; în aer avusese un sentiment mult mai democratic, iar el îl favorizase. La urma urmei, Andronic și Romulus fuseseră tirani, iar acest Mare Sfat trebuia să se închine în fața lor și să le îndeplinească fiecare dorință. Acum, cu ei morți, Luptius savura libertatea, îi plăcea să nu aibă un singur lider prevăzător. A fost mai mult un haos controlat.

Cu toate acestea, toți păreau cel puțin ca Luptius să-i prezideze. Fiind cel mai în vârstă din grup, de aproape optzeci de ani, cu chelul galben decolorat, care indică vârsta lui, a aspirat să nu fie comandant. A preferat să tragă sforile în culise, întrucât a avut toată viața. Exista o zicală veche a Imperiului, după care el trăia: Comandanții supremi vin și pleacă, dar scaunele Consiliului guvernează pentru totdeauna.

Luptius a așteptat ca toate ceartele să se stingă, lăsându-i pe acești tineri proști să se certe până au devenit albaștri la față, toate certurile lor concentrându-se pe ce să facă cu Volusia. A așteptat, până când în cele din urmă toți, fără nicio hotărâre, s-au întors către el.

Când a fost gata, și-a dres glasul și le-a privit pe toate uniform în ochi. Nu era nicio agresiune, știa el, ca tăcerea; purtarea lui calmă era mai deconcertantă pentru toți decât poruncile celui mai înverșunat general. Când în sfârșit a vorbit, a fost cu vocea autorității.

„Această fată care crede că este o zeiță”, a spus el, „Volusia. Uciderea câțiva bărbați nu o face o amenințare pentru Imperiu. Uiți că avem milioane de bărbați la dispoziție.”

„Și totuși nu avem pe nimeni care să-i conducă”, a răspuns unul dintre consilieri pe un ton de rău augur. „Mai periculos, cred, să ai mii de oameni în spatele unui lider puternic decât milioane de oameni fără unul.”

Luptius clătină din cap.

— Soldații Imperiului vor urma și vor executa comanda Consiliului Suprem așa cum au făcut-o întotdeauna, spuse el, ridicând din umeri. „O vom întâlni pe câmp, o vom opri înaintea ei prostească înainte să se apropie.”

Bărbații se uitară înapoi la el, cu îngrijorarea în ochi.

„Crezi așa de înțelept?” a întrebat un consilier. „De ce să nu o forțezi să mărșăluiască spre capitală? Aici avem fortificațiile orașului și un milion de oameni puternici pentru a-l păzi. Acolo, o întâlnim în propriile ei condiții.”

„Tocmai asta vom face, pentru că ea nu se va aștepta la asta. Nici nu se va aștepta la oferta de pace a convoiului nostru.”

Camera tăcu în timp ce toți bărbații îl priveau șocați.

„ *Pace!?* ” a întrebat unul dintre ei, revoltat. „Oferim ei, uzurpatoare, pace!?”

„Tocmai ai spus că nu avem de ce să ne temem de ea”, a spus altul. „Atunci de ce i-am oferi pacea?”

Luptius a zâmbit, enervat și nerăbdător de prostia tuturor acestor oameni.

„Am spus că îi vom *oferi* pace”, a explicat el. „Nu am spus că o vom da.”

Toți s-au uitat înapoi la el, nedumeriți. Luptius trase adânc aer în piept, enervat. El a fost întotdeauna cu un pas înaintea acestui consiliu – motiv pentru care niciunul dintre ei nu era apt să fie Comandant Suprem.

„Ne vom întâlni pe Volusia pe teren și vom trimite un convoi pentru a-i oferi un armistițiu. Eu însumi o voi conduce. Când va ajunge să discute termeni, va fi înconjurată și ucisă.”

„Și cum te vei descurca?” a întrebat unul dintre ei.

„Comandantul armatei ei a fost cumpărat. O va trăda. L-am plătit prea bine să nu facă.”

O tăcere densă s-a lăsat peste încăpere și a simțit că ceilalți erau impresionați. Toți se uitau la el acum, agățându-se de fiecare cuvânt al lui.

„Până mâine se termină”, a conchis Luptius, zâmbind la gândul, „capul acestei fete va fi pe o știucă”.

CAPITOLUL TREIZECE

Godfrey s-a întins într-un fotoliu de mătase luxos, pe un balcon din aur, fiind vântat și hrănit cu struguri de o mulțime de servitori și s-a mirat de cât de mult i se schimbase statutul. Dar cu câteva ore înainte fusese închis într-o celulă împuțită, pe un podea de noroi, înconjurat de oameni care l-ar ucide cu toții la fel de fericiți ca să-l privească. Nu existase nicio cale de ieșire, nicio propunere înaintea lui decât moartea și tortura — moarte, dacă avea noroc, și tortură dacă nu era. Părea că nu se va mai ridica niciodată.

Și totuși iată-l acum, într-o vilă strălucitoare pe malul mării, făcută din marmură și aur, pe un balcon luxos cocoțat la malul apei, cu vedere la una dintre cele mai spectaculoase priveliști pe care le văzuse vreodată. În fața lui se întindea un port strălucitor plin de corăbii strălucitoare, iar la picioarele lui, valurile oceanului se prăbușiră sub ele. Godfrey era hrănit cu o delicatesă fină după alta, iar el și Akorth, Fulton, Merek și Ario se saturau.

Godfrey s-a așezat pe spate și a eructat în timp ce își termina primul sac de vin, spălând o masă de căprioară, caviar și fructe exotice. Lângă el, Akorth a uns încă o bucată de pâine cu cel mai moale unt pe care Godfrey îl gustase vreodată și a înghițit singur o pâine întreagă. Godfrey uitase cât de foame îi era – nu mai mâncase bine de câteva zile. Și aceasta a fost cea mai bună mâncare pe care a mâncat-o vreodată.

Godfrey s-a așezat pe spătar în scaunul său de mătase, sprijinindu-și brațele pe brațele aurii, complicat sculptate, și își ridică privirea spre răpitori, curios. Așezat cu fața lui, zâmbind, de cealaltă parte a balconului, stăteau o jumătate de duzină de Finiani, așezați în scaune la fel de luxoase, observându-i. Niciunul dintre ei nu a mâncat sau a băut. Niciunul dintre ei nu avea nevoie: aveau această bogăție de mâncare, Godfrey era sigur, în fiecare zi a vieții lor, iar pentru ei, acest bufet de delicatese era o rutină. În schimb, s-au așezat pe spate calmi, cu zâmbetul pe buze și l-au studiat pe Godfrey și prietenii lui, părând amuzați.

Godfrey se întrebă ce părere au despre ei. Trebuie să fi părut o priveliște jalnică, își dădu seama. Godfrey nu era modelul unui războinic strălucitor, iar Akorth și Fulton erau într-o formă mult mai proastă decât el, amândoi supraponderali, mâncând suficient pentru a satisface un cal și bând de două ori mai mult. Merek, cu fața lui zdrobită și cu ochii năvăliți, părea în mod clar un criminal, cu ochii mereu mișcându-se, arătând de parcă ar fura argintul de sub masă. Iar Ario arăta ca un băiat care s-a rătăcit din casa bunicului său și s-a rătăcit pe undeva.

„Trebuie să spun că sunteți cel mai rău grup de eroi pe care i-am întâlnit vreodată”, a spus liderul lor, zâmbind. Acest bărbat, care se prezentase drept Fitus, stătea în centrul lor și, în mod clar, toți s-au așternut la el. Godfrey se întrebă ce să creadă cu acești finieni; nu întâlnise niciodată pe cineva ca ei. Stăteau acolo, perfect în largul lor, cu ochi mari, alunei sclipitori, păr roșu aprins, piele prea palidă și pistrui palizi. Părul lor era cel mai distragător dintre toate. Era atât de strălucitor și stătea atât de sus pe capetele lor, încât lui Godfrey îi era greu să se concentreze la altceva. Purtau halate de un roșu aprins și degetele lor lungi și slabe, palide, ieșeau la capăt, de parcă halatele erau prea lungi pentru ei, vârfurile degetelor abia atingându-se.

Cel mai mult, Godfrey putea să vadă pe fețele lor că acești bărbați erau bogați. Răsfățat. Nu întâlnise niciodată pe nimeni – nici măcar regi – care să fie mai bogat. Era ceva în prezența lor, un sentiment îndreptățit, care nu-l lăsa să se îndoiască că acești bărbați erau *spectaculos de* bogați. Și, mai amenințător, că au primit întotdeauna ceea ce și-au dorit.

Cumva, confruntarea cu acești bărbați era și mai înfricoșătoare pentru el decât confruntarea cu cavaleri sau regi. Godfrey putea să detecteze o anumită apatie în căile lor, o anumită apatie, de parcă ar ucide un om cu un zâmbet și nu ar transpira niciodată. Bărbații ca acesta vorbeau încet, știa el și, de obicei, însemnau fiecare cuvânt pe care îl spuneau.

„Și cel mai flămând”, a intervenit Akorth. „Această carne este delicioasă. Mai ai ceva?”

Liderul lor dădu din cap și un servitor ia adus lui Akorth un alt platou.

„Nu suntem eroi”, a spus Fulton. „Nu suntem nici măcar războinici.”

— Toți doar oameni de rând, spuse Akorth. "Imi pare rau sa te dezamagesc."

— Cu excepția, desigur, a lui Godfrey aici, spuse Fulton. „El este regal.”

Liderul finian s-a întors și l-a examinat pe Godfrey, cu ochii mari de surprindere, iar Godfrey simți că se înroșește; ura să fie numit așa.

„Royalty, tu nu?” a întrebat liderul lor.

Godfrey a ridicat din umeri.

„Într-adevăr, tatăl meu ar fi preferat să nu mă vadă așa, deși eu sunt într-adevăr fiul lui – chiar dacă fiul cu cele mai puține aspirații, fiul niciodată destinat tronului. Presupun că nimic din toate astea nu mai contează acum. Împărăția mea este departe, peste mare, și zace în cenușă.”

Fitus îl studie și zâmbi larg.

„Îmi place de tine, Godfrey, fiul lui MacGil. Ești un om cinstit. Un om răzvrătit. Acesta este un lucru rar în Volusia. De asemenea, ești un om îndrăzneț și nesăbuit – și, aș putea adăuga, un om prost. Chiar credeai că vei ajunge în Volusia și îți vei atinge obiectivele? Acest lucru pare aproape naiv venind de la un bărbat din poziția ta.”

Godfrey a ridicat din umeri.

„Ai fi uimit de ce poate face disperarea în judecata unui bărbat”, a răspuns el. „Mai bine să încerci decât să înfrunți o moarte sigură, nu ai spune?”

Fitus dădu încet din cap înapoi.

„Este admirabil că ai ales să lupți pentru sclavi”, a spus el, „pentru a lua o cauză care nu este a ta”.

„Mi-aș dori să mă pot declara atât de altruist”, a răspuns el, „dar adevărul să fie spus, domnul meu, a fost o cauză comună. Și noi dorim să aruncăm jugul Imperiului și dacă ar fi măcelărit satul de sclavi, noi am fi fost cu siguranță următorii. Am ales doar să iau măsuri preventive în loc să aștept să lupt într-o bătălie pe care nu am putut să o câștig.”

— Nu că ar face mare parte din luptă, a adăugat Akorth, cu un eructat.

„Sau că ar câștiga oricum”, a intervenit Fulton.

Fitus zâmbi, uitându-se de la ei înapoi la Godfrey.

— Cu toate acestea, spuse Fitus, ai fost curajos și cauza ta a fost una nobilă – oricât de egoistă ar fi fost și oricât de stângaci ai procedat. Chiar credeai că cumpărarea oamenilor potriviți îți va proteja oamenii de pieire?”

Godfrey a ridicat din umeri.

„A funcționat pentru mine în trecut. În opinia mea, toată lumea poate fi cumpărată.”

Fitus a zâmbit.

„E clar că nu i-ai întâlnit pe finieni”, a spus el. „Suntem cea mai bogată rasă din Imperiu. Crezi că câțiva saci de aur ne-ar impresiona? Acest balcon pe care stai valorează de o mie de ori sacii tăi de aur.”

Godfrey s-a uitat în jur, a văzut aurul solid peste tot, reflectând lumina strălucitor și și-a dat seama că într-adevăr așa era. Avea rost.

— Presupun că nu mi-am dat seama de bogăția extremă a finienilor, spuse Godfrey.

„Și totuși bogățiile finienilor sunt legendare”, a spus el. „Problema ta este că ataci un popor, o regiune, despre care nu știi nimic. Nu știți nimic despre poporul nostru, despre cultura noastră, despre istoria noastră. De exemplu, probabil ați presupus că toți Volusienii liberi erau din rasa Imperiului și că toate celelalte rase erau înrobite. Cu toate acestea, iată-ne, finieni, o rasă de oameni, liberă, independentă și chiar mai puternică decât Regina. Probabil că nu știai că liderul Volusiei este ea însăși un om. Suntem un popor cu multe paradoxuri.”

— Nu, nu am făcut-o, spuse Godfrey surprins.

„Aceasta este problema care apare din ignoranță. Trebuie să-ți cunoști bine dușmanii dacă vrei să riști să-i ataci.”

Fitus se întinse și sorbi ceai dintr-o farfurie de aur delicată, în timp ce un servitor i-o dădea, iar Godfrey îl studie pe bărbat, întrebându-se. Era mai inteligent decât își imaginase Godfrey.

„Ei bine, îmi cer scuze că nu am citit despre istoria mea înainte de a intra în orașul tău”, a spus Godfrey. „Nu eram într-adevăr într-o dispoziție de savant – doar într-o dispoziție să-mi salvez viața. Poate chiar să scoată un sac de vin sau o femeie întâmplătoare.”

Liderul Finian a zâmbit larg.

— Ești un bărbat interesant, Godfrey, fiul lui MacGil, spuse el încet, rezumandu-l. „Îți dorești să arăți umoristic, neclintit, impetuos, chiar prost. Cu toate acestea, văd observându-te că ești orice altceva decât. Ești un bărbat serios sub fațada ta – poate chiar la fel de serios și studiat ca tatăl tău.

Godfrey îl privi surprins, ridicând din sprâncene.

— Și de unde ai știi ceva despre tatăl meu?

Fitus a zâmbit și a clătinat din cap.

„Regele MacGil, al șaselea dintre regii MacGil. Și-a început domnia cu douăzeci și trei de ani în urmă și și-a numit-o moștenitoare pe cea de-a doua fiică cea mai mare, Gwendolyn, trecând peste Luanda și Kendrick și Godfrey și Reece și pe tine. O mișcare care i-a surprins pe toți."

Godfrey se uită înapoi, uluit de cunoștințele acestui om.

„De unde știi atât de multe despre familia mea?"

Fitus zâmbi larg.

„Spre deosebire de tine, îmi studiez bine dușmanii", a răspuns el. „Nu doar local, ci și în străinătate. Știu totul despre familia ta – probabil mai multe decât știi tu. Știu ce s-a întâmplat acum patru generații, când stră-străbunicul tău a abdicat de la tron. Dar nu te voi plictisi cu detalii. Vedeți, noi, finienii, suntem amănunți. Cunoașterea este meseria noastră. Cunoașterea este arma noastră. Cum altfel credeți că am fi putut supraviețui aici, într-un Imperiu ostil, în mijlocul unei rase ostile, timp de nouă generații? Reginele Volusiei au venit și au plecat – totuși noi, finienii, am fost întotdeauna. Și în timp ce stăm la pândă în umbră, am fost întotdeauna mai puternici decât Reginele."

Godfrey i-a studiat pe toți cu un nou respect, văzând înțelepciunea din toți, văzând cum erau toți supraviețuitori. Ca el. Aveau și un oarecare cinism, o anumită nemilosire pe care o putea înțelege.

„De ce să te deranjezi cu mine?" întrebă în cele din urmă Godfrey. „Aurul meu nu te poate cumpăra. Și știi deja mai multe despre mine decât pot spune. De ce nu ne-ai lăsat pur și simplu în îndurarea Imperiului?

Fitus râse, un sunet ușor, ascuțit, periculos.

„Așa cum am spus, îmi place de tine, Godfrey, fiul lui MacGil. Îmi place cauza ta. Mai important, am nevoie de cauza ta. Avem nevoie de cauza ta. Și de aceea ești aici."

Godfrey se uită în urmă, nedumerit.

„Te-am urmărit din momentul în care ai intrat în orașul nostru", a spus el. „Desigur, nimeni nu intră pe aceste porți fără să știm despre asta. Vă lăsăm să intrați. Am vrut să văd unde vei merge, ce vei face. Te-am urmărit cum ai plasat aurul. Nu l-am luat, pentru că am vrut să vedem ce ai făcut cu el. A fost destul de amuzant, într-adevăr, să te privesc scăpând. Când ne-am săturat, v-am adus aici. Nu am putut să te lăsăm să fii ucis pentru că avem nevoie de tine, atât cât ai nevoie de noi."

Godfrey se uită în urmă surprins.

„Cum ai putea avea nevoie de *noi* ?" el a intrebat.

Fitus a oftat, s-a întors și și-a privit oamenii, iar aceștia au dat din cap înapoi în tăcere.

„Să spunem că avem un anumit scop comun”, a continuat el. „Vrei ca Imperiul să fie răsturnat. Vrei sclavii tăi liberi. Vrei libertate pentru tine. Probabil chiar vrei să te întorci în Inel. Înțelegem. Vrem și neamul Imperiului moartă.”

Godfrey rămase cu gura căscată, ochii lui s-au deschis larg, întrebându-se dacă vorbeau serioși.

„Dar tu trăiești în pace cu ei”, a spus el. „Tu deții controlul, așa cum spui. Ai toată puterea.”

Fitus oftă.

„În prezent, facem. Totuși lucrurile se schimbă. Nu-mi place ceea ce văd pentru viitor. Imperiul devine mereu încurajat; rasa lor este înfloritoare. Există o nouă generație de Empire, o generație care nu ne respectă așa cum au făcut-o părinții lor; ei simt din ce în ce mai mult că finienii sunt o relicvă a altui timp, sunt dispensabili. Din ce în ce mai multe nedemnurile lor împotriva poporului nostru sunt promulgate. Nu dorim să ne trezim peste cinci ani și să descoperim că rasa noastră a fost scoasă în afara legii, închisă de această nouă generație îndrăzneață a Imperiului. Ne place foarte mult poziția noastră de bogăție și putere și nu dorim să o vedem perturbată.”

— Și cum rămâne cu Volusia? întrebă Godfrey. „Nu își va folosi armata pentru a zdrobi revolta?”

Fitus oftă.

„Spionii noștri ne spun că Volusia, chiar și acum, își conduce oamenii să mărșăluiască spre capitala Imperiului. Ea îi duce la măcel. Ea a devenit delirante, ca mama ei, și nu poate câștiga. Imperiul o va zdrobi și ei vor veni aici, căutând răzbunare. Acesta este un alt motiv pentru care vrem ceea ce faceți voi și îl dorim acum: dacă armata Imperiului ajunge la Volusia și găsește un oraș liber și eliberat, cu forțele Volusiei toate moarte, atunci își vor reconsidera răzbunarea. Este singura speranță de supraviețuire a poporului nostru, a marelui nostru oraș.”

Fitus a zâmbit.

„Vezi tu, Godfrey, fiul lui MacGil”, a conchis el, „suntem conservatori egoiști, la fel ca tine. Nu suntem eroi, la fel ca tine. Singurul lucru căruia finienii îi sunt loiali este supraviețuirea însăși.”

Godfrey a preluat totul, întrebându-se.

„Atunci, ce anume îmi ceri?” întrebă Godfrey.

„Îți cer să faci exact ceea ce ți-ai propus: să răsturnezi Imperiul. Pentru a vă ajuta pe unguenți – și pe voi înșivă – să fiți liberi. Cu Imperiul mort și cu sclavii la putere, Volusia va fi primul și singurul oraș liber din Imperiu. Noi, finienii, am prefera să împărțim puterea cu sclavii decât cu Imperiul. Veți acționa ca intermediarul nostru, le veți spune sclavilor rolul esențial pe care l-am jucat în asigurarea libertății lor și veți asigura că trăim cu toții în pace și armonie, cu finienii, desigur, asumând o poziție principală de putere. Sunteți un partener pe care îl putem respecta. Un partener în care putem avea încredere."

Godfrey s-a bucurat de optimism la cuvintele lui, simțind, pentru prima dată de când a intrat în acest oraș, că ar putea exista speranță pentru oamenii lui până la urmă.

Fitus dădu din cap, iar unul dintre oamenii lui îi întinse o pană și un pergament.

„Vei scrie o scrisoare către liderul sclavilor, Darius", a adăugat el. „În propria ta mână, o mână, spre deosebire de a noastră, în care poporul său poate să o recunoască și să aibă încredere. Îi vei spune planul nostru și îi vei cere să urmeze instrucțiunile tale. Vă vom trimite această scrisoare de îndată ce ați terminat cu următorul șoim. Îl va găsi în tabăra lui, la timp pentru diseară."

„Și ce instrucțiuni sunt acelea?" întrebă Godfrey precaut.

„În seara asta, vom avea toți soldații Imperiului sacrificați la poarta din spate a orașului", a spus el. „La semnalul nostru, porțile orașului vor fi deschise pentru ca Darius să-și conducă oamenii înăuntru. Îi vei spune să fie acolo, în seara asta, și să aștepte semnalul nostru. Orașul va fi al lui. Iar tu, Godfrey, fiul lui MacGil, vei fi eroul care a făcut ca totul să se întâmple."

Godfrey a fost încântat la acest gând, gândindu-se, pentru prima dată, la el ca un adevărat erou.

Fitus se ridică, la fel ca toți oamenii săi, zâmbi și întinse mâna.

Godfrey s-a ridicat și l-a scuturat, iar degetele palide ale Finianului erau reci ca ca gheața la atingere, ca strângerea mâinii cu un cadavru.

„Felicitări pentru tine, Godfrey, fiul lui MacGil", a spus el. „În seara asta, orașul va fi al tău, iar poporul tău va fi liber."

CAPITOLUL TREIZECI UNUL

Erec îngenunche lângă Alistair pe marginea navei, ținându-se de mână în timp ce zăcea într-o grămadă de blănuri, însoțită de câțiva vindecători. Își trecu încet o mână pe fața ei, umedă de transpirație rece și îi dădu părul pe spate, inundat de îngrijorare. El îi strânse mâna, copleșit de recunoştinţă pentru ea; încă o dată, îi datora viața. El știa că era puternică – dar nu avea idee că deținea astfel de puteri. Se confruntaseră cu o moarte sigură și crudă din mâna acelui monstru și doar datorită ei supraviețuiseră.

Ea a deschis ochii, zâmbindu-i slab, cu ochii plini de dragoste și epuizare.

„Iubirea mea”, a spus el. "Esti bine?"

„Sunt bine”, a răspuns ea, cu vocea slabă.

„Nu arăți bine.”

Ea clătină ușor din cap.

„Sunt cheltuită din folosirea puterilor mele”, a spus ea. „Puterile mele se vor întoarce la mine. Am nevoie doar de timp. Timp și odihnă.”

El dădu din cap, uşurat.

„A ta a fost cea mai mare demonstrație de putere pe care am văzut-o”, a spus el. „Toți avem viața noastră, mulțumită ție. Meriți să vă odihniți un an.”

Alistair zâmbi.

— Aș face-o din nou de o mie de ori, milord, spuse ea.

„Așa cum aș merge prin foc pentru tine”, a spus el. „Acesta devine un obicei, îmi salvezi viața. Nu ar trebui să fie invers? Va trebui să-mi oferi o oportunitate, doamnă. La urma urmei, un bărbat trebuie să se simtă ca și cum ar fi un bărbat.”

Ea a zâmbit mai larg.

„Avem o viață lungă împreună, dacă vrei”, a spus ea. „Va exista o oportunitate amplu.”

„Dacă aleg?” el a spus. „Nu puteam face altă alegere. Nici măcar nu este o alegere. Tu și cu mine vom fi împreună până la sfârșitul zilelor noastre. Nimic nu ne va despărți vreodată – și asta jur.”

Erec se aplecă și o sărută, iar ea l-a sărutat înapoi, Alistair încă arătând atât de frumos, chiar și în starea ei de epuizare.

„Te voi iubi pentru tot restul vieții”, a spus el.

— Așa cum vreau, domnul meu, spuse ea.

O vedea închizând din nou ochii și a decis că era mai bine să o lase să se odihnească.

— Dorm, iubirea mea, spuse el, sărutând-o pentru ultima oară, apoi ridicându-se în picioare.

Erec s-a ridicat și s-a întors și, în timp ce Strom a venit lângă el, și-a cercetat oamenii cu satisfacție în jurul navei. Zgomotul industriei se auzea în aer, ciocane, nicovale, bărbați strigând instrucțiuni, scârțâind lemn, ridicând pânze. Toți au muncit din greu, reparând catargul, vâslele, șinele, din toate daunele suferite de Coloana Zmeiului. Soarele strălucea, apele nu puteau fi mai calme, iar Erec a navigat, în cele din urmă, cu un mare sentiment de liniște. Ei supraviețuiseră celui mai rău: nimic din acest ocean nu putea ține temeri mai rele.

Erec se îndreptă spre prova, Strom de-aici, și se uită la orizont, sprijinindu-și brațele pe balustradă. S-a uitat în spatele lor și a văzut, la orizont, stingându-se, coloana vertebrală a Dragonului, arătând atât de mică, atât de inofensivă, de aici. El a văzut rămășițele navelor sale prăbușite de el și, bineînțeles, rămășițele corpului monstrului, încă înțepate. El clătină cu tristețe din cap în timp ce se gândea la toți oamenii buni pe care îi pierduse.

Cu toate acestea, Erec s-a uitat și la navele rămase din flota lui, la navele rămase ale flotei lui Krov, Krov navigând chiar lângă el și s-a gândit la faptul că atât de mulți dintre oamenii săi supraviețuiseră. Navele erau toate, desigur, puternic bătute și, totuși, supraviețuiseră. Acum nu mai era nimic în această întindere de mare dintre ei și țărmurile Imperiului.

„Te aștepți să avem mai multe întâlniri de genul acesta?” întrebă Strom.

Strom stătea acolo, iar Erec văzu că fratele său mai mic fusese zguduit de asta; încrederea de nezdruncinat a fratelui său întâmpinase prima ei adevărată provocare în viață. Erec, un veteran de prea multe bătălii, a înțeles sentimentul.

„Nu se știe niciodată, fratele meu”, a răspuns el, după o tăcere măsurată. „De multe ori, cele mai mari războaie sunt purtate *pe drumul* spre război.”

„ *A* fost un război”, a spus Strom.

Erec dădu din cap.

„Într-adevăr a fost.”

În capul lui Erec încă fulgerau imagini cu acea creatură îngrozitoare care se poarta asupra lor, dinții, vuietul, țipetele ei. A încercat să-și blocheze din minte țipetele oamenilor săi, lovindu-se de acele stânci din Coloana Dragonului, vederea valurilor enorme, care se prăbușeau peste ele din nou și din nou.

A închis ochii și i-a scuturat. Trebuia să meargă mai departe. Nu a fost de ales în viață decât să meargă mai departe și era hotărât să-și conducă oamenii.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse Strom, iar Erec s-a rupt din el și l-a urmat pe punte.

Erec îl urmă pe Strom peste barcă, în spate, toți bărbații despărțindu-se și făcându-i respect din cap în timp ce mergea. Strom se opri la balustrada laterală și arătă la orizont.

— Stâncile alea, spuse el. „De ce ne duce drumul atât de aproape de ei?”

Erec se uită afară și văzu, în depărtare, un afloriment uriaș de stânci, ridicându-se din apă, cu o înălțime de treizeci de picioare și întinzându-se pe o milă în ambele direcții.

— Nu vom naviga spre ei, frate, spuse Erec. „Le vom îndepărta cu o sută de metri.”

„Și totuși”, a răspuns Strom, „aceasta nu pare calea cea mai directă către Imperiu. Ar trebui să navigăm mai spre nord-est decât spre est.”

Erec se întoarse și se uită la flota lui Krov, lângă el și puțin înainte, în frunte.

„Krov cunoaște aceste ape mai bine decât oricine”, a spus Erec. „Îi urmăm exemplul, așa cum am făcut-o de la început.”

— Și totuși hărțile noastre arată altceva, milord, spuse Strom.

Erec își încruntă sprâncenul, întrebându-se.

— S-ar putea să ne conducă în jurul unor bancuri de mică adâncime, spuse Erec, sau vreun alt pericol nevăzut. El cunoaște aceste ape. Tatăl a

avut încredere în el să-l călăuzească și noi trebuie, de asemenea. Hărțile nu spun întotdeauna întreaga poveste.”

Erec, însă, era acum intrigat și le făcu semn paznicilor săi să semnaleze flota lui Krov.

Erec privi peste ape și îl văzu pe Krov la prova navei sale, conducând mica sa flotă. Se afla la vreo cincizeci de metri depărtare și, în timp ce oamenii lui Erec făceau semn, s-a apropiat.

Erec se aplecă peste balustradă în timp ce ajungeau la distanță strigătoare.

— Nava ta arată mai rău la uzură, strigă Erec zâmbind.

Krov îi zâmbi înapoi.

„Asta te vor aduce ani de piraterie”, a spus el. „Inițial, au fost acoperiți cu vremea și nu credeam că ar putea arăta mult mai rău. Ar fi trebuit să știu, să te urmăresc pentru o zi le poate face asta.”

„Navigăm în direcția corectă?” a strigat el.

Krov ezită, surprins, în timp ce se uită înapoi.

— Îl întrebi pe acest bătrân marinar? strigă el înapoi, părând ofensat. „Te uiți la hărți? Nu-i deranja prea mult. Stânci puțin adânci în față. Dacă i-am fi urmat și am navigat drept, vasele voastre ar fi probabil pe fundul oceanului chiar acum”, a spus el cu un zâmbet ticălos.

Erec, simţindu-se liniştit, se întoarse spre Strom, care dădu din cap, clar liniştit şi el.

Cei doi frați s-au întors și s-au întors încet spre prova.

— Este o zi senină, calmă, frate, spuse Erec, strângându-l de umăr. "Incearca sa te relaxezi. Asta a fost întotdeauna problema ta: te-ai îngrijorat prea mult.”

— Când ajungem în Imperiu, spuse Strom, studiind orizontul, vreau să fiu primul în luptă. O să-l ucid pe omul care vine primul după tine. Poți să-l ucizi pe omul care vine după mine, așa cum au făcut-o pe vremea tatălui. Sau poți să dai înapoi și să mă lași să-i ucid pe amândoi”, a adăugat el zâmbind.

Erec râse, bucuros să-l vadă pe Strom înapoi la vechiul său sine încrezător.

„De ce nu te las să te lupți singur cu întregul Imperiu?” spuse Erec.

Acum Strom râse.

„Acum ar fi o idee bună. Câți soldați ai Imperiului crezi că aș putea lua cu asta...

Brusc, au fost întrerupti de un strigăt tăiat prin aer.

"IN FATA!"

Erec se întoarse, spărgând din el și ridică privirea spre catarg; mult sus, stând cocoțat în vârful stâlpului, era paznicul, arătând și strigând.

Erec, alarmat de tonul observatorului, se întoarse și privi spre orizont, nedumerit, nevăzând nimic. Cu toate acestea, era o ceață la orizont și, în timp ce Erec privea, a început încet să se ridice.

Erec a fost șocat să vadă o sută de nave uriașe ale Imperiului, ușor de identificat după stindardele strălucitoare, negre și aurii, ieșind din spatele stâncilor. Mii de arcași ai Imperiului stăteau la marginea bărcii și aveau săgețile îndreptate în jos spre flota lor, cu vârfurile în flăcări. Erec știa că, cu cel mai mic încuviințare din cap din partea comandantului lor, întreaga sa flotă avea să fie distrusă.

Erau prea aproape pentru a scăpa, iar Erec îşi dădu brusc seama, cu groază, că fuseseră ţinuţi în ambuscadă. Nu existau opțiuni posibile – nu putea alerga și nu putea lupta fără să asigure o moarte sigură pentru toți oamenii săi. Imperiul îi depășise și ei erau la cheremul lor, fără de ales decât să se predea.

Erec s-a întors către Krov, imediat îngrijorat pentru el, simțindu-se vinovat că l-a condus și pe el într-o capcană a Imperiului.

Totuși, în timp ce Erec se uită la Krov, el era confuz: Krov nu părea speriat sau surprins, așa cum se aștepta Erec. În schimb, Krov dădu din cap către comandantul Imperiului, care îi dădu din cap cu bună știință. Și mai șocant a fost că niciuna dintre săgețile Empire nu erau îndreptate spre barca lui Krov; toate erau îndreptate către Erec.

Atunci și-a dat seama: Krov pusese la cale toate astea, îi condusese aici, în acest loc vulnerabil de lângă aceste stânci. Îi trădase.

Barca lui Krov a alunecat în sus de-a lungul Imperiului, iar Erec a privit cum un sac de aur după altul era aruncat peste șină, aterizat pe barca lui Krov, iar el s-a îmbujorat de indignare.

Erec îi simțea pe toți oamenii săi privindu-l în tăcere.

„Așa îmi răsplătești încrederea?” Erec îl strigă pe Krov, vocea lui răsunând peste apele tăcute.

Krov se întoarse și îl înfruntă pe Erec. A scuturat din cap.

„Este vina ta”, a răspuns el. „Niciodată nu ar fi trebuit să ai încredere în mine, Erec. Tatăl tău nu a făcut-o. Ți-am spus întotdeauna că

mă vând celui mai mare ofertant – iar oferta ta, prietene, nu a fost cea mai mare.”

„Aruncă-ți săbiile!” strigă comandantul Imperiului, un soldat înverșunat în armură strălucitoare, stând în picioare în fața tuturor oamenilor săi.

Erec simțea ochii tuturor oamenilor săi asupra lui. Strom se uită și la el, iar Erec se întoarse și se uită la Alistair, care zăcea acolo slab, încă cheltuit. Mai mult ca oricând, Erec și-a dorit ca Alistair să-și poată folosi puterile. Dar ea zăcea acolo, atât de slăbită, și abia își putea ridica capul. Fără ajutorul ei, își dădu seama, nu exista nicio șansă de victorie.

— Nu, îl îndemnă Strom. „Să murim cu toții aici, împreună.”

Erec clătină din cap.

„Aceasta este o soluție pentru un soldat”, a spus el. „Nu un lider.”

Inima frângându-se înăuntru, Erec, încet, ușor, și-a scos sabia și a pus-o pe punte. A lovit puntea cu o bufnitură, sunetul străpungându-i inima lui Erec. Era prima dată când își depunea sabia în fața inamicului. Dar știa că nu avea de ales: asta era, sau ia ucis pe toți oamenii lui buni și pe Alistair.

Peste tot în jurul lui, pe toate navele flotei sale, oamenii lui i-au urmat calea, iar aerul s-a umplut curând de sunetul a mii de săbii mici așezate pe punți, spulberând liniștea din jurul lor.

— Ne-ai trădat, Krov! strigă Erec. „Ai renuntat la onoarea ta pentru un sac de aur.”

Krov a râs.

"Onora?" el a țipat. „Cine a spus că am ceva de la început?”

Krov a râs.

— Acum ești proprietatea Imperiului, spuse el. „Și eu sunt un om foarte, foarte bogat.”

CAPITOLUL TREEI DOI

Loti mergea cu mama ei, cu fratele ei Loc lângă ea, urmând-o așa cum fuseseră ore întregi, luată pe o potecă șerpuitoare, întrebându-se cum s-a întâmplat totul. A înțeles că mama ei avea nevoie de ea pentru a-i ajuta să-i convingă pe noi săteni să se alăture cauzei, dar a vrut să fie înapoi în tabăra principală, cu Darius și ceilalți, ajutându-i să lupte.

Loc şchiopăta lângă ei, transpirand sub soare, iar Loti se întrebă cât va mai dura toate astea.

„Cât mai departe?” a întrebat-o Loti pe mama ei, nerăbdătoare.

Mama ei, așa cum făcea întotdeauna, a ignorat-o, pur și simplu făcând drumeții mai repede prin pădure, împingând înapoi ramurile care i se rupseră în fața lui Loti.

Era imposibil să scoți ceva din ea. Tot ce a putut afla Loti a fost că unul dintre satele vecine, populat cu cei mai puternici sclavi, era reticent să se alăture cauzei lor și s-ar alătura doar dacă Loti i-ar fi îndemnat. Mama ei a spus că ar putea aduce o mie de sclavi la cauză, aproape dublând numărul armatei. Ea a spus că au mare respect pentru Loti, că faima ei s-a răspândit deja, povești spuse și repovestite despre ceea ce a făcut ea pentru a-i salva viața fratelui ei. Legenda ei creștea, fiind cea care scăpase din ghearele Imperiului, cea care reușise să se întoarcă singură în satul ei. Numai ea, a spus mama ei, i-a putut convinge.

În timp ce Loti se gândea la asta, mărșăluind așa cum fuseseră ore în șir, urmându-și mama pe potecile șerpuite peste deșertul arid și în și ieșind din potecile din pădure, a simțit un sentiment de optimism. Deși era supărată să fie cu mama ei și nu cu Darius, a fost, de asemenea, încântată să aibă șansa de a-și face partea pentru a ajuta cauza. Simțea un scop, un sentiment de nevoie și se simțea onorată că acești săteni ar dori chiar să vorbească cu ea și cu fratele ei.

În cele din urmă, Loti a fost uşurat să vadă terenul deschizându-se, iar ei au ieşit din pădure şi au ieşit înapoi în deşertul arid. În fața lor se

întindea un mic sat de sclavi, cocoțat la marginea pădurii, iar înăuntrul lui, sute de sclavi mâlind în jur. Ea s-a pregătit, gata să facă tot ce putea pentru a-i convinge.

„De ce au nevoie acești oameni de o invitație?” întrebă Loc, lângă ea. „Nu ar trebui să se grăbească să se alăture cauzei noastre? Nu își dau seama că, dacă nu o fac, vor fi uciși?”

Loti a ridicat din umeri.

„Unele sunt mai mândri decât altele, cred”, a răspuns ea.

Au urmat-o pe mama lor și au intrat în sat, pe poteca lui prăfuită, și au urmat-o în timp ce ea pătrundea pe străzile aglomerate.

Loti a fost un pic surprins. Se așteptase la un comitet de primire, un grup de săteni gata să o întâmpine. Și totuși toată lumea de aici se agita, ignorându-i, de parcă nici nu știau că vor veni.

„Vor să vorbească cu noi”, i-a spus Loc mamei sale, „totuși, nu este nimeni să ne întâmpine. Ce s-a întâmplat? S-au răzgândit?”

„Taci din limbă și urmează-mă!” se răsti mama lor, mergând mai repede înaintea lor, cotind pe străzi laterale.

Loc s-a apropiat de Loti.

„Nu-mi place”, îi spuse el încet, împins de alți trecători. „Toată chestia asta pute. De când a venit mama vreodată la cauza noastră? Tot ceea ce am făcut ea a rezistat.”

Loti a început să se întrebe ea însăși – trebuia să recunoască, totul părea ciudat. Dar nu sa adâncit în asta – tot ceea ce îi păsa era să-l ajute pe Darius, indiferent de cost.

Au făcut un colț și mama lor s-a oprit în fața unei trăsuri mari, negre, trase de cai, cu gratii de fier la ferestre. Câțiva sclavi mari stăteau în fața ei, încruntându-se la ei.

Loti se opri în loc, confuză. Nimic din toate acestea nu avea niciun sens. Trăsura dinaintea lor era o trăsură de sclavi — îi văzuse de câteva ori în viața ei. Au călătorit pe drumurile de țară, mergând din sat în sat și au folosit trăsurile pentru a face comerț cu sclavi între sate. Erau mizerii de mercenari, cei mai mici dintre cei de jos, cei care și-au capturat propriul soi, au destrămat familii, i-au înlănțuit și i-au vândut celui mai bun ofertant.

„Aceasta este trăsura de sclavi”, i-a spus Loti mamei sale, enervată. „Ce caută ei aici? Nu vom avea sclavi să se alăture cauzei noastre.”

Loc se întoarse și spre ea. „Mamă, nu înțeleg. Cine sunt acești oameni? De ce ne-ai condus aici?”

În timp ce Loti se uită la mama ei, ea a văzut cum se schimbă expresia; chipul ei sever a căzut și, în schimb, a fost înlocuit cu o expresie de profundă pierdere și tristețe, chiar regret. A văzut ochii mamei sale bine cu lacrimi, pentru prima dată în viață.

„Îmi pare rău”, a spus mama ei. „Nu exista altă cale. Tu și fratele tău — ești prea mândru. Ai fost întotdeauna prea mândru. Te-ai fi alăturat luptei lui Darius. Și el, copiii mei, o să piardă. Acestea sunt *toate* vor pierde. Imperiul învinge întotdeauna. *Întotdeauna* .”

Sclavișții s-au repezit înainte și înainte ca Loti să-și dea seama ce se întâmplă, ea a simțit că i se apucă încheieturile de mâini mari și puternice, călușite, și-a simțit brațele strânse la spate, a simțit că încheieturile îi erau încătușate. Ea a strigat și a încercat să reziste, la fel ca și Loc, dar pentru amândoi era prea târziu.

"Mamă!" Loc țipă. „Cum ai putut să ne faci asta?!”

„Îmi pare rău, copiii mei”, a strigat mama lor, în timp ce erau târâți la trăsură. „Toți vom muri în acest război. Dar nu voi doi. Voi doi sunteți prea prețioși pentru mine, ați fost întotdeauna. Întotdeauna ai crezut că i-am favorizat pe frații tăi. Dar te-am favorizat. Și voi face tot ce trebuie, pentru a te proteja.”

„Mamă, nu face asta!” strigă Loti, frenetic, luptându-se cu disperare să se elibereze, dar fără rezultat.

Loti văzu ușa din spate a trăsurii deschizându-se în timp ce era târâtă până la ea și, în timp ce era împinsă din spate, simți că se prăbușește în ea, cu Loc lângă ea.

S-a întors și a încercat să iasă, dar ușa de fier a fost imediat trântită și încuiată în urma ei. A dat cu piciorul și a împins-o, dar nu a dat.

Loti a auzit trosnitul unui bici, s-a simțit sărită brusc când trăsura a început să se miște, s-a grăbit în genunchi, a apucat barele de fier și a privit pe fereastră, privind lumea trecând.

Ultimul lucru pe care l-a văzut, înainte ca satul să dispară din vedere, a fost chipul mamei ei, care stătea acolo, plângând, privindu-i cum pleacă.

„Îmi pare rău”, a strigat mama ei după ei. "Iartă-mă!"

CAPITOLUL TREICEI TREI

Darius stătea în fortul capturat din Volkara, înconjurat de tabăra lui uriașă de soldați, Dray lângă el și examină sulul din mâinile lui. A citit-o din nou, apoi a treia oară, întrebându-se dacă ar putea fi adevărat. De când soimul sosise cu el, nu se mai putea gândi la nimic altceva.

Ar putea fi adevărat? el s-a intrebat. La început era sigur că fusese un fel de truc sau poate că îl citise greșit. Dar, în timp ce o citea din nou și din nou, a simțit că era adevărat: aceasta era o scrisoare autentică a lui Godfrey, fratele reginei. Împotriva tuturor pronosticelor, cumva Godfrey, cu misiunea lui imposibilă, reușise. Darius cu greu îi venea să creadă că Godfrey, dintre toți oamenii, trecuse. Îl luase drept un beat, poate chiar un prost – cu siguranță nu un războinic competent. Îi învățase pe Darius o lecție grozavă — victoria putea veni din sursele cele mai puțin probabile. Poate că Godfrey avusese dreptate până la urmă: există multe moduri de a câștiga un război.

Când luna răsare, apropie-te de spatele orașului. Când vei vedea o torță mare aprinsă deasupra parapetelor, porțile se vor deschide și marele oraș Volusia va fi al tău.

Pentru prima dată de când începuse acest război, inima lui Darius s-a umplut de optimism. Darius a căutat-o peste tot după Loti, dorind să împărtășească această veste bună cu ea și cu Loc, să o îmbrățișeze, să vadă cât de încântată va fi. Era nedumerit că nu o putea găsi nicăieri și s-a hotărât să o găsească mai târziu.

Darius le-a dat sulul lui Raj, Desmond, Luzi, Kaz, Bokbu, tuturor fraților săi, tuturor bătrânilor. Fiecare l-a examinat și a bătut din palme de bucurie, înainte de a-l transmite celuilalt. Rând pe rând bucuria s-a răspândit, iar un val de optimism a început să se răspândească în tabără.

Înainte să sosească acest lucru, tabăra fusese plină de neliniște, sute de foști sclavi măcinandu-se, întrebându-se cum vor ține acest fort, cum vor ataca vreodată Volusia. Darius se întâlnise cu toți oamenii săi, cu toți conducătorii satului, cu bătrânii, toți se certau ce să facă în continuare. Unii s-au certat pe diferite moduri de a ataca Volusia. Toți știau că zidurile ei vor fi prea înalte pentru a fi scalate, că mii de soldați îi vor aștepta cu foc, cu bolovani, cu o multitudine de modalități de a opri un asediu. Toți știau că ei, foști sclavi, nu erau soldați profesioniști cu echipamentul profesional necesar pentru a asedi un oraș precum Volusia. Mulți dintre ei se certaseră să nu atace deloc; unii s-au certat să dețină acest fort pe care îl capturaseră, iar alții s-au certat să-l abandoneze. Oricum ar fi privit, le părea clar tuturor că vor pierde o mulțime de oameni, indiferent de ceea ce ar face.

Și acum asta. Această misivă, acest șoim. O ușă deschisă în oraș. De asta aveau nevoie. Un semn. Un semn de a merge înainte, de a ataca. Ar putea lua acest oraș – Darius era sigur de el.

"Frați și surori!" Darius strigă brusc, sărind pe un bolovan din centrul fortului, la trei metri deasupra mulțimii, cerând atenție.

Rând pe rând, toți s-au întors și s-au liniștit, în timp ce haosul organizat s-a transformat în atenție răpită, cu toți ochii pe Darius.

„În seara asta, vom mărșălui pe Volusia!” strigă el. „Ascuțiți-vă săbiile, pregătiți-vă: în seara aceasta este noaptea noastră pentru biruință și nimeni, nici un om, nu ne-o va lua!”

Mulțimea a aplaudat sălbatic în timp ce toată lumea își ridică săbiile și le lovea, un zgomot ridicându-se și răspândindu-se în tot fortul. Darius a auzit primul val adevărat de optimism pe care îl auzise de când a început acest război. Putea vedea că toți acești oameni îl priveau acum cu încredere. Cu incredere. Toți puteau gusta libertatea, așa cum putea și el. După toți acești ani, toate aceste generații, a fost atât de aproape.

La o ultimă bătălie distanță.

*

Darius a condus încărcarea peste noapte, Dray lângă el, cu inima trântindu-i în urechi, în timp ce își conducea oamenii din siguranța Volkara, deschizând porțile masive și în deșertul deschis. Sute de oameni, cu săbiile în mână, îl urmau pe călcâie. Au alergat repede, desculți, așa cum poruncise Darius, pe furiș pe tot parcursul nopții, alergând peste pământul întărit deșertic spre Volusia, care se profila la orizont. Alături de el alergau Raj, Desmond, Kaz și Luzi, împreună cu zeci de frați ai săi, toți alergând pentru

a-și salva viața. Darius știa că acesta ar putea fi ultimul lor atac înainte de a fi oameni complet liberi. Darius și-a imaginat că eliberează toți sclavii din Volusia și l-a îndemnat să alerge și mai repede.

În timp ce se apropiau de oraș, Darius s-a întors și și-a condus oamenii în pădurea care îl înconjura, intrând prin poteci pentru a se adăposti, împletindu-se și ieșind în direcția Volusia. Darius era zgâriat de crengi, dar nu-i păsa; a urmat potecile, permițându-le să-l conducă într-un cerc mare în jurul Volusiei și către poarta din spate, așa cum îi instruise Godfrey.

Darius se opri și făcu semn oamenilor săi să se oprească în spatele lui, la periferia pădurii. Stătea acolo, respirând greu, privind spre oraș, strângând mânerul sabiei. Privea cerul negru, așteptând cu răbdare semnalul lui Godfrey.

În spatele lui își auzea toți oamenii, respirând greu în noapte, le simțea anxietatea, entuziasmul. Dorința lor de răzbunare. Pentru libertate. Dorința lor de a pune capăt acestui război cu o singură bătălie mare. Era o dorință pe care Darius o împărtășea.

Darius stătea acolo, transpirat, încercând să-și oprească respirația grea în timp ce privea în noapte, mândru de oamenii lui pentru că erau atât de tăcuți, atât de răbdători, în timp ce așteptau. Aveau mult mai multă voință și disciplină decât și-ar fi putut imagina el vreodată. Deveniseră o adevărată armată, un sat îmbinându-se cu celălalt, toți luptând împreună, toți uniți într-o singură cauză.

— A spus o torță? întrebă Raj, uitându-se la cer cu toți ceilalți.

Darius a privit și el și i s-a părut pentru totdeauna.

Darius dădu din cap, urmărind cerul luminat de stele pentru orice semn. Un milion de îndoieli și griji i-au trecut prin minte în timp ce a făcut-o. Dacă scrisoarea a fost greșită? Un fals? Dacă semnalul nu a venit niciodată?

„Dacă totul ar fi fost doar o farfurie?” Desmond le-a pus întrebarea în mintea tuturor. — Divagațiile unui prost beţiv?

Darius se uită în noapte, întrebându-se.

— Poate că este un beţiv, spuse Darius, dar este fiul unui rege. fratele lui Gwendolyn. Văd mai multe la el. Văd un rege în el. O inimă de soldat. El va trece.”

— Sper că ai dreptate, spuse Kaz. „Riscăm viețile tuturor oamenilor noștri pentru a ne pune încrederea în el.”

Darius stătea acolo, privind cerul, cu inima bătându-i în așteptare.

Godfrey, haide. Dă-mi semnul.

Darius strânse și strânse din nou mânerul cuvântului său, cu palmele transpirate, arzând să-l folosească.

Darius examină zidurile de piatră ale Volusiei, poarta din spate, o poartă masivă, înălțime de cincizeci de picioare, făcută din fier solid. Lui Darius i s-a părut ciudat că poarta nu era păzită. Ar trebui să existe zeci de paznici atât în exterior, cât și în interior. Și-a pus speranța în asta. Poate că Godfrey plătise pe oamenii potriviți în pregătire.

Dintr-o dată, inima lui Darius s-a înălțat în timp ce o lumină mare a umplut cerul nopții: Darius și-a ridicat privirea și a văzut o singură torță, aprinsă, sus, deasupra parapeților Volusiei. Îl văzu pe Godfrey stând acolo, sub lumina ei, ținându-l sus deasupra capului.

Godfrey a aruncat torța în jos, flăcările tăind noaptea neagră, până când a lovit pământul.

"ACUM!" strigă Darius.

Darius și toți oamenii lui au izbucnit, din pădure, sprinten spre poarta orașului, poate la o sută de metri în față. Au fugit cu toții în tăcere, niciunul dintre ei nu aplauda, așa cum îi instruise Darius. Putea simți anticiparea în toate inimile lor, își putea simți propriul sânge pompându-i în urechi.

Darius a alergat și a alergat spre poarta uriașă, închizând diferența, din ce în ce mai aproape, sperând și dorind ca aceasta să se deschidă, așa cum promisese Godfrey, și să nu-i lase pe toți blocați acolo, expuși. A fost o cursă de credință.

S-au apropiat din ce în ce mai mult, alergând peste podul mobil, peste șanț, totul nepăzit, alergând ultimii treizeci de metri, apoi douăzeci...

Haide, se gândi Darius. *Deschide poarta. Deschidel!*

În cele din urmă, poarta a început să se deschidă, așa cum a fost plănuit, încet, cu un scârțâit, din ce în ce mai sus, iar Darius a simțit un val de ușurare când el și oamenii lui au ajuns la ea, degajând-o exact la timp, nefiind nevoit să încetinească, în timp ce toți țineau. alergând şi turnat chiar pe străzile Volusiei.

Darius a alergat înainte, chiar pe străzile din Volusia, uimit că se află de fapt în interiorul acestui oraș legendar, acest loc care fusese atât de temut de oamenii lui de atâta timp. A ieșit în fugă în stradă, cu sabia ridicată, la fel

ca și ceilalți, așteptându-se să-i surprindă pe soldații Volusieni. Au alergat și au fugit, mai adânc pe străzi și oriunde mergea, era perplex.

Nu erau soldați nicăieri. Străzile erau pustii. Nu se auzea niciun sunet.

Darius s-a oprit în cele din urmă, realizând că ceva nu era în regulă. Se întoarse și se uită înapoi peste umăr și îi văzu pe toți oamenii săi, care îl urmaseră în oraș, stând acolo, ținând săbiile, la fel de nedumeriți. Toți s-au întors în cele din urmă și au căutat răspunsuri la el.

Darius se uită în spatele lor și văzu în depărtare, în afara porții deschise, Zirk. Stătea în afara zidurilor orașului, cu cealaltă jumătate a armatei de sclavi cu el. Dintr-un motiv oarecare, nu i-a urmărit pe toți.

Darius se uită la el, confuz, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

Deodată, sunetul unui claxon a sfâşiat noaptea, urmat de un mare strigăt, răsunând ca strigătul de luptă al unui milion de oameni, răsunând pe străzile din Volusia.

Darius s-a întors și a simțit că i se cade stomacul când a văzut un flux nesfârșit de soldați ai Imperiului care îi atacau, revărsându-se în spatele lor prin porțile deschise ale orașului, cu săbiile ridicate, blocându-le ieșirea.

A venit un alt strigăt, iar Darius s-a întors și a văzut soldați ai Imperiului care vin din toate direcțiile, din fiecare stradă a Volusiei. Trebuie să fi fost mii. Și toți așteptau. Toți fuseseră pregătiți.

Roiau prin oraș, închizându-se în ei ca furnicile. Darius se întoarse în toate direcțiile, cu groază, pentru a vedea că oamenii lui erau complet înconjurați.

În câteva momente, s-au ridicat strigăte mari, când Imperiul a început să măceleze, apropiindu-se de oamenii săi în stânga și în dreapta. Un val mare de sânge și distrugere venea spre ei. Și nu mai era absolut nicăieri unde să se întoarcă.

Darius ridică privirea sus, spre zidul orașului, iar torța era acum stinsă. Tot ce putea vedea era chipul lui Godfrey, privind în jos, îngrozit, de parcă și el ar fi fost trădat.

Darius nu-i venea să creadă. Fusese dus într-o capcană. El și toți cei pe care i-a cunoscut și i-a iubit – toți, toți datorită lui. Toți au fost trădați. Și acum nu a mai rămas nimic pentru niciunul dintre ei în afară de moartea rece și cruntă.

— Deci, așa se termină, spuse Raj lângă el, scoțând cealaltă sabie, înfruntând fără teamă armata care se apropia.

Darius și-a scos și el a doua sabie și s-a pregătit să atace Imperiul. Dray, alături de el, loial până la capăt, a mârâit la inamic și a așteptat următoarea mișcare a lui Darius.

„Știam cu toții că vom muri într-o zi”, a spus Darius. „Să coborâm măcar cu curaj.”

Darius și ceilalți au scos un strigăt, iar el s-a năpustit, Dray lângă el, în groapa de soldați, știind că moartea era doar la o clipă distanță și, în cele din urmă, după o viață de suferință, s-a pregătit să o întâmpine.

*

Godfrey stătea pe parapetele porții din spate a lui Volusia, Akorth, Fulton, Merek și Ario pe de o parte și Fitus pe cealaltă, alături de zeci de finieni – și a privit îngrozit scena de dedesubt. Sângele i s-a răcit când a asistat la măcelul de dedesubt, fără să creadă ce vedea.

Godfrey era în stare de șoc; fusese atât de plin de optimism, atât de încântat să-și vadă oamenii liberi, planul lor îndeplinit perfect. În timp ce stătuse acolo cu finienii și aprinsese torța și o ridicase sus, fusese încântat să vadă totul derulându-se fără probleme. Poarta din spate se deschisese, așa cum promiseseră finienii, iar oamenii lui Darius se repeziseră înăuntru. Godfrey era sigur că totul se terminase, că orașul era pe cale să cadă.

Apoi îl văzuse pe Zirk rămânând în urmă, cu jumătate din soldați, nu trecând prin poartă și era primul semn că ceva nu era în regulă. Privise, amorțit, cum mii de soldați ai Imperiului, alertați în mod clar de un alt plan, pătrunseseră în poartă, în spatele oamenilor lui Darius. Au venit revărsând cu un strigăt mare, în jurul colțurilor din exteriorul castelului, evident că stăteau la pândă. Totul a fost o ambuscadă uriașă.

Godfrey se învârtise, privise cu consternare cum încă mii de trupe pătrunseseră din fiecare colț al orașului, înconjurând complet oamenii lui Darius. A auzit strigătele răsunând, a văzut că începe măcelul și, în cele din urmă, a trebuit să închidă ochii și să privească în altă parte, simțindu-se de parcă ar fi fost înjunghiat. Nu putea suporta să-i privească pe toți oamenii lui Darius, atât de aproape de libertate, toți uciși ca niște animale – și totul din cauza lui.

Godfrey simți că torța îi era luată din mâna moale, prea amorțită pentru a reacționa, și se uită în sus și-l văzu pe Fitus stând lângă el; a luat-o și a aruncat-o pe piatră, iar Godfrey a privit torța stingându-se sub noaptea înstelată.

Godfrey, cu gura căscată, se uită înapoi la Fitus, care stătea acolo calm, cu un ușor zâmbet pe față, privind înapoi.

"De ce?" spuse Godfrey, cu vocea prea răgușită, abia reușind să scoată cuvintele, dându-și seama că finienii îl trădaseră. „De ce ai face asta? Nu înțeleg."

Zâmbetul lui Fitus se lărgi în timp ce stătea acolo, tăcut, criptic.

Lui Godfrey nu-i venea să creadă cât de îngâmfat era, nu putea înțelege de ce ar face așa ceva.

— Ai spus că vrei ca Imperiul să fie ucis, spuse Godfrey. — Ai spus că ai nevoie de oamenii noștri. Te-am crezut."

Fitus oftă.

„A fost ceva adevăr în toate aceste lucruri", a răspuns Fitus în cele din urmă. „Mi-ar fi plăcut să văd toți Imperiul ucis. Dar niciodată nu s-ar întâmpla, nu cu dvs. de câteva sute de oameni. Așa că am aranjat următorul lucru cel mai bun pentru securitatea noastră: te-am folosit ca pion pentru a-l ademeni pe Darius, apoi ți-am vândut complotul Imperiului, încheind un nou târg cu ei. Acum finienilor li se asigură securitatea și li se asigură un loc în istoria acestui oraș. Acum suntem de neatins."

— Și toți prietenii mei? întrebă Godfrey îngrozit.

El a ridicat din umeri.

„Utilizabil", a răspuns Fitus. „Pioni într-un joc mai mare. moare toată lumea", a adăugat el. „Nu toată lumea moare în serviciul unui joc."

— Ăsta nu este un joc, insistă Godfrey, cu fața roșie, indignat, o furie mare se ridică în el, mai mare decât simțise vreodată. „Toți acei bărbați de acolo sunt măcelăriți. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?"

Fitus s-a întors și s-a uitat acolo jos, ca și cum ar fi urmărit ceva de interes trecător.

„Sacrificiile sunt făcute întotdeauna pentru binele mai mare. Îmi pare rău să spun că oamenii tăi sunt unul dintre ei."

„Dar cum ai putut să faci asta? Aceștia erau toți oameni buni. Bărbați nevinovați. Le-ai refuzat visele lor. Le-ai refuzat libertatea."

Fitus îi zâmbi înapoi.

„Oh, ce prost ești, Godfrey, fiul lui MacGil. Nu știi că libertatea în sine este un vis? Niciunul dintre noi nu este cu adevărat liber. Mai presus de noi toți, există un guvern, un conducător, o autoritate. Libertatea nu există. Este doar o marfă – care trebuie cumpărată și vândută de cel mai mare ofertant."

Fitus întinse mâna și puse o mână pe umărul lui Godfrey.

„Uită-te la partea bună”, a adăugat el. „Nu ești acolo jos cu ei. Îmi place de tine și am decis să nu te măcelesc. Vei trăi în siguranță. Desigur, va trebui să putrezești în temnițele noastre. Dar s-ar putea chiar să vizitați o dată într-un timp. Putem discuta despre istoria familiei noastre.“

Fitus dădu din cap, iar Godfrey simți brusc brațele apucate brusc, în timp ce soldații coborau asupra lui din toate părțile, trăgându-i brațele la spate, îngăduindu-i încheieturile. Merek, Ario, Akorth și Fulton, de asemenea, au fost năvăliți asupra lor, toți fiind târâți cu el.

Pentru prima dată în viața lui, Godfrey simțit durere reală, rușine reală; pentru prima dată, el a scuturat apatie și într - adevăr *îngrijit* . Nu mai era tavernă beat și fără minte băiat-acum el a fost *responsabil* pentru alte persoane. Toți acei oameni care mor de mai jos, au fost vina lui. Ei au fost toți mor din cauza prostiei sale. Naivității lui. Încrederea lui oamenii greșit. Godfrey a dat seama ce pacaleasca el a fost. El a fost jucat

"NU!" țipă Godfrey în timp ce era târât departe, țipetele lui depășite de cele de dedesubt. „Vei plăti pentru asta! Pe toți zeii, vă jur că veți plăti pentru asta!”

Fitus râse, un sunet amenințător, gol, care se estompează în timp ce Godfrey era târât din ce în ce mai departe.

— Cumva, mă îndoiesc de asta, spuse Fitus. „Mă îndoiesc foarte mult de asta.”

CAPITOLUL TREIZECI PATRI

Volusia stătea în zorii zilei în Valea Craniilor, în deșertul vast și deschis, cu cele două sute de mii de oameni ai ei în spatele ei, Soku, Aksan, Koolian și Vokin alături de ea și se uita la priveliștea dinaintea ei. În orizontul îndepărtat, luminat de primul soare al dimineții, se aflau clădirile strălucitoare, aurii, ale capitalei Imperiului. Dar nu asta i-a atras atenția. În schimb, s-a concentrat asupra unei priveliști cu o sută de metri înaintea ei, locul în care alesese să se întâlnească cu delegația din capitală: un cerc perfect croit în mijlocul unui avion deșert altfel neobișnuit.

„Cercul Craniilor”, a spus Soku. „Un loc potrivit pentru a ne întâlni, nu crezi? Un loc potrivit pentru a te urca ca împărătească a întregii capitale.”

Volusia se uită la el, studiind-o, gândindu-se. Ea cunoștea istoria acestui loc, acest cerc magic sculptat pe podeaua deșertului, de cine sau de ce, nimeni nu știa, un loc al adevăratei puteri, un loc în care atâția regi de odinioară se întâlniseră pentru a discuta despre termenii armistițiului. Acum era rândul ei. Ea a văzut în picioare înăuntrul ei, așteptându-o deja pe ea, Luptius, conducătorul în exercițiu al Consiliului Imperiului, împreună cu duzina de consilieri ai lui și doar o duzină de soldați. Armata Imperiului nu se vedea nicăieri.

— Exact așa cum sa convenit, Zeiță, spuse Soku. „Ei aduc doar o duzină de oameni. Îți aduc condiții de armistițiu. Ei se pregătesc să vă amâne.”

„Se pare că nu au adus nici măcar o armată”, a spus Aksan.

Volusia cercetă orizontul, gândindu-se la același lucru.

„De ce eziți, Zeiță?” a apăsat Soku. „Stai cu două sute de mii de oameni în spatele tău. Ei stau acolo singuri în cerc, fără nimeni.”

Și-a îndreptat privirea înghețată spre Soku.

„Nu ezit niciodată”, a răspuns ea. „Observ. Când mă simt pregătit, voi pleca.”

Volusia stătea acolo, uitându-se, luând totul în cap, în timp ce oamenii ei tăceau în jurul ei. În sfârșit, învățau să nu o pună la îndoială.

— Vokin, spuse ea cu voce tare.

Vokin, liderul Vok, se întoarse și se târâi lângă ea.

„Îmi vei alătura în cerc."

Soku a făcut un pas înainte, părând îngrijorat.

„Zeiță, nu este o idee bună", a spus Soku. „Nu asta s-a convenit. Doar o duzină de bărbați. Imperiul i-a scos în afara legii pe Voks. O vor lua ca pe o amenințare. Poate că vor retrage termenii păcii."

— Voks vor fi tratați cu toate onorurile din Imperiul meu, răspunse Volusia aspru. — Cel mai bine ar fi să-i tratezi ca atare, dacă vrei să rămâi comandantul meu.

Soku a coborât privirea spre podea, clar că nu era dispusă să se certe cu ea.

Volusia respiră adânc, simțindu-se în sfârșit pregătită.

— Lasă-ne să mergem, spuse ea.

Volusia și-a urcat pe cal, la fel ca și ceilalți, și au pornit cu toții, alergând spre cercul singuratic din mijlocul deșertului, lăsând în urmă armata ei, la care li s-au alăturat doar zecei de soldați și Vokin.

Volusia ajunse la marginea cercului și descălecă împreună cu ceilalți. S-au îndreptat spre cerc, spre contingentul de oameni ai Imperiului, iar când au ajuns la margine, Volusia dădu din cap către oamenii ei opriți, iar toți s-au oprit la margine și s-au aliniat la periferia cercului, așa cum erau oamenii Imperiului. . Cu excepția lui Vokin, care a rămas alături de ea.

Volusia a intrat în cerc, doar ea și Vokin, înfruntându-se singuri cu Luptius, care stătea acolo, zâmbind mulțumit, cu mâinile încrucișate în fața lui, privind înapoi la ea. Acum, un bărbat în vârstă, cu părul cărunt, s-a uitat înapoi la ea cu ochi care păreau a fi buni. Dar ea cunoștea prea bine legendele despre el ca să știe că era altceva decât amabil. Era un om care pândea în umbră, care a făcut conducători ai Imperiului – și i-a rupt – după capriciul lui. Atâția veniseră și plecaseră. Îi supraviețuise pe toți.

„Regina mea", a spus el. „Sau să te numesc Zeiță?"

„Poți să mă suni cum vrei", a răspuns ea, cu vocea încrezătoare și fermă. „Nu va schimba faptul că sunt o zeiță."

El a dat din cap.

— Vă urez bun venit în capitală, în partea noastră a Imperiului, spuse el.

— Toate părțile Imperiului sunt ale mele, răspunse ea, cu vocea rece.

Sprâncenele i s-au ridicat puțin.

— Nu sunt, împărătească.

— Zeiță, a corectat ea. „Sunt zeița Volusia.”

El a ezitat și ea a văzut cum mânia se ridica în ochii lui. Părea șocat, dar și-a recăpătat rapid calmul și a pus un zâmbet fals.

— Foarte bine, atunci, Zeiță.

Se uită peste umărul ei și se opri, părând deconcertat, la vederea Vokului. Dar el își ținu limba și se uită repede înapoi la ea.

„Știi de ce ne întâlnim astăzi aici, zeiță?”

Ea a dat din cap.

„Să-ți accepte armistițiul”, a spus ea, „și oferta ta de tron”.

Luptius zâmbi.

„Nu chiar“, a răspuns el. „Suntem aici pentru a intermedia un armistițiu, care este corectă. Dar va fi o singură cale de a alege. De asemenea, cunoscut sub numele de predare. Vom lua armata; va fi deposedat de putere; acest război se va sfârși; și tu, mă tem, nu va urca la orice tron. De fapt, sunteți pe cale să-și petreacă momentele finale chiar aici, în acest cerc, în acest deșert. Dar eu doresc să vă felicit pentru ceea ce a fost o serie extraordinara. Doar extraordinar. Si sa va multumesc de depunere al Armatei SUA ta „.

Volusia se uită înapoi la el, uimită de calmul lui calm, de cât de inexpresiv era, vorbind într-un mod atât de practic, de parcă ar fi raportat vremea. El doar dădu din cap și, deodată, ea auzi zgomotul săbiilor trase în jurul ei, pe toate periferiile cercului, și simți două duzini de lame îndreptate spre spatele ei.

Volusia se uită înapoi, deși nu avea nevoie, pentru a ști ce s-a întâmplat. Toți oamenii ei o trădaseră. Conduși de Soku, comandanții ei de încredere au dat o lovitură de stat, făcând echipă cu Imperiul pentru a o ucide prin trădare, printr-o ofrandă de pace falsă.

— Există un motiv pentru care nu am adus o armată, zeiță, continuă Luptius zâmbind. „Pentru că nu aveam nevoie. Pentru că am deja unul aici — al tău. Au fost cumpărate și trebuie să spun că prețul lor a fost ieftin. Ai fost adus la mine ca un miel la sacrificare. Într-adevăr, mi se cuvine să te măcelăm aici, în acest cerc, unde au murit atâția conducători. Ești o fată

proastă să ai încredere în loialitatea bărbaților tăi. Să crezi în propriul tău mit. Și acum vei plăti prețul."

Se uită înapoi la Volusia, aşteptându-se în mod clar ca ea să fie şocată sau să-şi piardă calmul sau orice altceva – şi părea surprins când ea stătea acolo, la fel de calmă, şi doar i-a zâmbit înapoi.

„Mi se pare amuzant", a spus ea, „că crezi că sulițele și săbiile soldaților tăi îmi pot face orice rău, eu, o zeiță. Eu *sunt* o zeiță. Când m - am urca pe tron, o statuie va fi ridicat la mine în fiecare oraș în acest domeniu. Eu sunt Volusia. Nu pot fi atins de niciun bărbat, de nicio armă – mai ales de un bătrân mincinos și ineficient ca tine. Spune-mi, Luptius: după ce te-am ucis, își va aminti cineva numele tău?

Se uită la ea, vădit șocat, și pentru prima dată ea îl văzu pierzându-și calmul; l-a recuperat repede și a zâmbit și a clătinat din cap.

„Așa cum se spune despre tine", a spus el. „Delirant până la urmă. La fel ca mama ta înaintea ta."

Luptius dădu din cap și, deodată, toți bărbații au mers înainte, apropiindu-se de ea în cerc, pregătindu-se să o ucidă din toate părțile.

Se uită la Vokin Volusia, care se uită la ea și dădu din cap. Scoase din mână un sac mic, se întinse și îl răsturnă în palma ei. nisip roșu a venit turna, în mâinile ei. A simțit că i se prelinge printre degete și i s-a simțit frumos și cald de la soare, în timp ce și-a închis pumnul pe el.

În timp ce făcea, a închis ochii și a simțit puterea acestui nisip roșu.

Bărbații s-au apropiat de ea din toate părțile, acum la doar câțiva pași depărtare, și, în timp ce o făceau, Volusia se lăsă pe spate și deodată aruncă nisipul sus, sus, în aer, la trei picioare bune. Pe măsură ce făcea ea, s-a transformat în fum, un fum care era suflat de o briză în toate direcțiile, acoperind bărbații din toate părțile cercului.

Brusc, aerul s-a umplut de țipetele bărbaților, în timp ce în jurul ei bărbații cădeau zvârcolindu-se pe spate, lăsând armele. Au strigat, cu trupurile convulsive, iar Volusia s-a întors încet și i-a privit pe toți, tremurând, convulsiv, sângele curgându-le din urechi, nas și gură. În cele din urmă s-au oprit, cu ochii în sus la cer, cu fețele înghețate într-o agonie de moarte.

Numai Luptius mai stătea acolo, îngrozit, privindu-i cum mureau pe toți. Volusia s-a aplecat, a apucat o sabie de la un soldat pe moarte, a făcut doi pași înainte și, în timp ce liderul Imperiului s-a uitat înapoi la ea șocat, ea i-a aruncat-o prin inimă.

El a țipat de agonie, sângele curgându-i din gură, iar ea a zâmbit larg în timp ce l-a apucat cu o mână de pieptul lui și l-a tras aproape, până când fețele lor aproape că se atingeau. Ea ținea sabia adânc în inima lui, în timp ce el icni, fără să-i dea drumul.

— Aproape că mi-aș dori să fie mai greu să te ucid, spuse ea.

În cele din urmă, s-a prăbușit, mort.

În liniștea care a urmat, Volusia se uită la cadavrele din jurul ei și își ridică brațele spre cer și se lăsă pe spate, triumfătoare.

S-a uitat spre orizont și a știut că acum nu mai era nimic între ea și capitală. Destinul ei.

„VOLUSIA!” țipă cele două sute de mii de bărbați din spatele ei. „VOLUSIA!”

CAPITOLUL TREIZECI CINCI

Gwendolyn a mărșăluit prin Marea Deșeuri, cu soarele bătător strălucind în deșertul roșu, praful roșu învârtindu-se în aer, la picioarele ei și a simțit că nu mai poate merge pe o altă treaptă. Era greu de gândit limpede, cu soarele bătând așa cum era, transpirația curgându-i pe obraji, pe ceafă, toate bunurile ei pierdute pentru ea. Le scăpase cu mult timp în urmă, la fel ca toate celelalte, nu-și putea aminti când, o dâră lungă de obiecte lăsate în deșert. Nu conta. Nu mai era mâncare acum, nici apă. Fiecare respirație era un efort, vocea ei răgușită, uscată cu câteva zile în urmă.

Era uimită că încă mai mergeau, toți, ca morții care umblă, refuzând să moară. Trecuseră mai multe zile de marș de la marea revoltă, de când jumătate din poporul ei se ridicase împotriva ei. Gwen a fost sigură că știa că cei apropiați încă mărșăluiau cu ea.

Sau au fost? Era prea obosită să se întoarcă și să privească și nu-și putea aminti ultima dată când a făcut-o. Și vântul roșu urlă prea tare pentru ca ea să audă pe altcineva – pe oricine, în afară de Krohn, care încă mergea lângă picioarele ei, gâfâind, cu blana pe glezne.

Asta era tot ce a mai rămas din Inel, se minună Gwen. Țara cândva mare și glorioasă, cu toți regii și reginele și nobilii și prinții ei și Argintul și Legiunea, cu toate corăbiile și flotele, caii și armatele ei - toate reduse la aceasta. Doar asta.

Gwen a fost uimită că vreunul dintre ei încă o urmărea, că oricare dintre ei încă se gândea la ea ca fiind regină. Era o regină fără regat, o regină fără un popor lăsat să conducă.

Krohn s-a plâns, iar Gwen, din reflex, a băgat mâna în sacul de la talie ca să-i dea din orice mâncare avea, așa cum făcuse zile întregi. Și totuși nu a mai rămas nimic. Era gol.

Îmi pare rău, Krohn , a vrut ea să spună. Dar era prea slabă pentru ca cuvintele să iasă la iveală.

Krohn a continuat să meargă alături de ea, blana lui atingându-i piciorul, iar ea știa că nu avea să-i părăsească niciodată partea – niciodată. Și-ar fi dorit să mai aibă ceva de oferit.

Gwen și-a adunat toată energia rămasă pentru a ridica privirea, la orizont. Știa că nu ar trebui să o facă, știa că nu va găsi decât mai multă monotonie. Mai mult din Marea Deșeuri.

Ea avea dreptate. Era zdrobită să vadă nimic, întinsă înaintea ei în toată cruzimea ei.

Avuseseră dreptate tot timpul: Great Waste a fost o misiune sinucigașă. Godfrey ar putea fi mort în Volusia, iar Darius ar putea fi mort pe câmpul de luptă. Dar cel puțin muriseră cu moarte rapidă și milostivă. Gwen și ceilalți aveau să moară morți lungi și chinuitoare, lăsate ca hrană pentru insecte, ca schelete în deșert. În cele din urmă, și-a dat seama că fusese nebună să încerce asta, să depășească atingerea, să caute Al Doilea Inel. În mod clar, nu existase niciodată.

Gwen a auzit strigătul slab al unui copil și a reușit să se întoarcă și să se uite.

„Lasă-mă să-mi văd copilul”, a reușit cumva să spună Gwen.

Illepra, târâind alături de ea, a venit și a pus copilul în brațele lui Gwen. Greutatea ei, oricât de tânără era, era aproape prea mare pentru ca Gwen să o suporte.

Gwen se uită în frumoșii ochi albaștri ai bebelușului, stinși de foame.

Nimeni nu merită să moară pe lumea asta fără nume, se gândi Gwen.

Gwen a închis ochii și și-a pus palma pe fruntea copilului. Brusc, i-a venit. Dintr-un motiv oarecare, se gândea la mama ei, cum s-au împăcat până la urmă, chiar devenise apropiată. Și în timp ce se uita în ochii acestui copil, privirea din ochii ei, cumva i-a amintit de ea.

„Krea”, a spus Gwen, adunând puterea de a rosti un ultim cuvânt.

Illepra dădu înapoi satisfăcută.

Gwen a continuat să meargă, strângând copilul în brațe și, în timp ce privea în deșert, ar fi putut jura că a văzut chipul mamei ei, făcând-o semn. Chipul tatălui ei, care așteaptă să o întâmpine. A început să vadă fețele tuturor celor pe care îi cunoscuse și iubea vreodată, majoritatea morți acum.

Mai presus de toate, a văzut fețele lui Thorgrin, ale lui Guwayne.

Închise ochii în timp ce mergea acum, cu pleoapele acoperite de praful roșu, prea grele pentru a fi deschise. În timp ce mărșăluia și-a simțit coapsele din ce în ce mai grele, de parcă ar fi fost târâtă în jos în centrul pământului. Nu mai avea nimic acum. Tot ce avea ea erau aceste fețe, aceste nume, numele tuturor celor care o iubeau și pe care ea îi iubise. Și și-a dat seama că asta valorează mai mult decât orice posesie pe care a avut-o vreodată.

Gwen a vrut să se oprească din marș, să se întindă puțin, doar puțin. Dar știa că în secunda în care o va face, nu se va mai ridica niciodată.

După cât timp nu a știut, Gwendolyn și-a simțit genunchii cedându-și, și-a simțit picioarele cedau sub ea. S-a împiedicat și apoi nu a putut opri căderea.

Gwen s-a lăsat jos pe podeaua deșertului într-un nor de praf, întorcându-și corpul pentru a lua căderea în loc de copil. Se aștepta ca Illepra să strige, să se grăbească s-o apuce, sau pe oricare dintre ceilalți.

Dar în timp ce stătea întinsă acolo și se uita peste, a fost șocată să vadă că nimeni altcineva nu era acolo. Era singură. Ea își dădu seama că trebuie să se fi prăbușit în altă parte, cu mult timp în urmă. Mărșăluse singură de nu știa cât timp. Nici măcar Krohn nu mai era acolo. Acum, în sfârșit, era doar ea. Gwendolyn, Regina Inelului, ținând în brațe un copil și lăsată singură să moară în mijlocul neantului.

CAPITOLUL TREIZECI ŞASE

Angel și-a deschis ochii, tremurând de frig, pentru a vedea lumea ridicându-se în sus și în jos în fața ei. Se legăna încet în sus și în jos, ridicându-se și coborând ușor în valurile ondulate ale oceanului. Și-a simțit corpul încă scufundat în apă și și-a ridicat privirea și-a dat seama că capul ei era abia deasupra apei și s-a agățat de o bucată de lemn. Întregul ei corp îngheța, cufundat în apa rece și, în timp ce ridica privirea, văzu cel mai frumos răsărit pe care îl văzuse vreodată, luminând oceanul, întinzându-se deasupra ca o pătură. Se întrebă câte zile plutise aici.

Ea și-a frecat apa sărată din ochi și a încercat să-și amintească și totul s-a repezit la ea în fulgerări: furtuna feroce, valurile extraordinare, zgomotul vântului și prăbușirea mării, strigătele tuturor celorlalți. în urechile ei. Și-a amintit că fusese aruncată peste bord, și-a amintit senzația că toată apa s-a strivit asupra ei, un sentiment pe care nu l-ar fi uitat niciodată. Avea impresia că trupul ei era împărțit într-un milion de bucăți. Era sigură că murise.

Și apoi și-a amintit de Thorgrin. A simțit o strângere de gheață în jurul taliei ei și s-a uitat peste el și l-a văzut, întins pe lemn lângă ea, cu ochii închiși, cu un braț drapat peste bucata de lemn, celălalt încă încolăcit în jurul ei. Era inconștient, dar încă se ținea de ea, iar ea și-a amintit de jurământul lui: că, indiferent ce s-ar întâmpla, el nu o va renunța niciodată, niciodată.

Inima i se repezi de recunoștință acum când a văzut că el fusese bun la cuvânt. Nimănui din viața ei nu-i păsa vreodată atât de mult de ea, nu fusese vreodată bun la cuvânt. Și totuși el zăcea acolo, legănându-se, inconștient, poate mort, ea nu-și putea da seama, și totuși mâna lui era încă strânsă în jurul taliei ei, ajutând-o să o țină pe linia de plutire, asigurându-se că nu se despărți niciodată.

— Thorgrin, spuse ea.

Ea se întinse și îl scutură, iar el nu răspunse.

Inima i s-a scufundat. S-a uitat atent și a văzut că pieptul lui se ridica și cobora într-adevăr. Era uşurată: asta însemna că el respira. Fața lui era afară din apă, chiar dacă restul corpului era în ea, așa că nu se înecase. Intră oare în comă?

Angel se uită în jur, sperând să vadă semne ale celorlalți, ale epavei — orice. Se aștepta să-i vadă pe Reece și Selese, Elden și Indra, Matus și O'Connor, toți plutind în apropiere, toți strânși de propriile bucăți de lemn.

Dar, în timp ce se uită în jur, inima i s-a scufundat, deoarece nu a văzut niciun semn din ele. Spre consternarea ei, nu era altceva decât o mare vastă și deschisă, fără resturi, nici urmă de nimeni sau nimic. Asta nu putea însemna decât un singur lucru: toți muriseră în furtună. Ea și Thorgrin au fost singurii supraviețuitori.

„Uite ce a târât valul”, se auzi deodată o voce de undeva în spatele ei.

Inima lui Angel se ridică, uşurată să audă o altă voce umană, altcineva viu în aceste mări agitate. Dar apoi, în timp ce s-a întors, a văzut sursa vocii și inima i-a căzut: înaintea ei era o navă uriașă, neagră, strălucind în soare, cea mai puternică navă pe care o văzuse vreodată, zburând pe roșu. și steagul negru al taietorilor. O rasă sinistră, care îi face chiar și pe pirați să pară prietenoși. Ea le-a văzut fețele urâte, zâmbind de parcă s-ar fi uitat la pradă, iar stomacul i-a căzut. Își amintea de poveștile pe care i le spuseseră ceilalți leproși, că părinții ei fuseseră uciși de tăietori – și-și dorise mereu să se răzbune. Și-ar fi dorit ca mareele să-i ducă departe, oriunde în afară de aici.

Angel întinse mâna și începu să stropească în apă, încercând să înoate, să-i tragă de pe barcă.

Bărbații au râs în spatele ei, vădit amuzați de eforturile ei.

Deodată, o plasă grea de frânghie a coborât prin aer, aterizând asupra ei și a lui Thor atât de tare încât o durea; a încercat să-l scuture, dar a fost inutil: i-a simțit pe ea și pe Thor încurcați deznădăjduiți în plasă și în curând s-au ridicat din apă și în aer.

Ea se zvârcoli și țipă, încercând să se elibereze în timp ce era ridicată din ce în ce mai sus, cu brațele ieșind din găurile mari din plasă.

„Thorgrin!” strigă ea împingându-l. "Trezește-te! Vă rog!"

Dar el nu a răspuns.

Când se apropiară de punte, Angel se răsuci în plasă și văzu zeci de pirați stând aproape de margine, uitându-se la ea. O persoană cu aspect

deosebit de înverșunat, nebărbierită, cu dinți putrezi, părul struns și un colier de capete adevărate micșorate, se uita la ea, zâmbind, lingându-i buzele.

„Adu-o”, a spus el. „O să mă distrez puțin cu acesta.”

Era ridicată din ce în ce mai sus, ca niște pești prinși pentru o zi, iar râsetele tăietorilor umplură aerul în timp ce era ridicată la nivelul ochilor, picurând udă, peste punte.

"Lasa-ma sa plec!" strigă ea, lovind cu piciorul și zvârcolindu-se.

— Și de ce ai vrea asta, surioară? întrebă unul dintre ei cu vocea lui răgușită. „Ai prefera să fii la cheremul rechinilor? Sau nu ai prefera să fii aici sus și să trăiești aici cu noi?

Ea a scuipat, direct prin plasă, pe fața lor:

„Aș prefera să fiu mort de o mie de ori decât să fiu cu tine pe nava ta. Cel puțin în rechinii în care pot avea încredere.”

Ceilalți tăiați îl batjocoreau pe lider în timp ce îi ștergea scuipa de pe față, țipând și țipând la el.

„Se pare că a fost nevoie de o fetiță să te pună în locul tău.”

Râsul liderului s-a transformat rapid în furie.

„Nu-ți face griji”, a mârâit el la ea, „când terminăm cu tine, poate te voi arunca la pește până la urmă. Cel puțin ce a mai rămas din tine.”

Ea a râns la el, hotărând să cacealma.

— Prietenii mei mă vor găsi, se răsti ea. „Am prieteni foarte puternici pe nava mea. Toți sunt în viață și vin după mine chiar acum.”

Trăitorii râseră în hohote.

"Sunt ei?" au întrebat. „Atunci vom tremura în cizme.”

„Thorgrin!” strigă ea din nou, dându-i un cot în coaste iar și iar. "Trezește-te! Te implor! Oriunde ai fi, trezește-te!”

Ea îi dădu cotul lui Thor din nou și din nou, dar el doar rămase acolo, cu gâtul moale, fără a răspunde. Poate că era într-adevăr mort, se gândi ea.

„Se pare că prietenul tău a murit”, a spus căpitanul, în timp ce îi strângea, trăgând-o chiar la nivelul ochilor, și întinse mâna și o apucă prin plasă, strângând-o aproape. Se uită la ea prin plasă, dar la câțiva centimetri distanță, cu respirația lui îngrozitoare în fața ei.

— Nu-ți face griji, spuse el. „Avem un leac pentru carnea moartă”.

Angel a privit în jos și l-a privit trăgând un pumnal din talie, cel mai lung pumnal pe care îl văzuse vreodată, și l-a privit întinzându-se și țintând

spre ea. Ea țipă și s-a pregătit, presupunând că el avea să o înjunghie.

În schimb, a auzit zgomotul tăierii frânghiei și și-a dat seama ce făceau: tăiau porțiunea de plasă care îl ținea pe Thorgrin.

Angel a reacționat. Își înfășura rapid picioarele în jurul lui Thor și strânse cât a putut de strâns, folosind toată puterea pentru a se agăța de plasă și pentru a-l împiedica să se arunce. S-a încordat și s-a zbătut, ținându-se pentru viața dragă, în timp ce Thor se legăna sub ea, inconștient, atârnând deasupra oceanului, ținut doar de picioarele ei. Ea știa că, dacă cădea, în starea lui, sigur s-ar îneca.

"Lasa-l sa plece!" a strigat tăiosul. „Dacă nu o faceți, veți merge cu el direct la mare – atunci veți fi amândoi morți!”

"Nu!" strigă ea sfidătoare.

Îngerul a ținut de viață dragă, în timp ce tăietorii o împingeau și o împingeau cu bastoane, încercând să o facă să dea drumul. Totuși ea atârnate pe, fiecare mușchi din corpul ei tremura, determinat să nu lase Thorgrin du-te.

„Thorgrin!” a strigat ea. "Vă rog! Te implor. Trezește-te! Am nevoie de tine!"

Dintr-o dată, un alt Cutthroat făcu un pas înainte, a luat un club lung, înfășurat înapoi, invartea mai lat, și crăpate ei pe picioare.

strigă Angel, durerea simțindu-se ca și cum ar fi zdrobită-o în jumătate. Involuntar, ea a slăbit strânsoarea și dați drumul Thor.

inima lui Angel rupt ca ea a privit-l fir cu plumb în jos prin aer, în ocean. Acolo el a mers, singura persoană care a îngrijit vreodată pentru ea în viața ei, care a riscat viața pentru ea, care a fost bun cu cuvântul său și-a ținut pe ea, indiferent de ce. Și ea a lăsat să plece. Ea nu îi răspândise loialitatea – iar loialitatea conta mai mult pentru ea decât viața ei.

Îngerul a luat o decizie bruscă. Ea nu a putut lăsa Thor du-te. Indiferent de situatie.

Când tăietorii începură să tragă plasa peste punte, Angel dădu brusc drumul și sări departe de navă.

S-a coborât, cu capul înainte, țintind chiar spre apele înghețate de dedesubt, țintând spre corpul lui Thor, pe care îl vedea deja scufundându-se sub valuri.

De aici, ea a fost în stare să se uite și a vedea întregul ocean, și ea se uită afară și se uită pentru orice semn de ceilalți, frații lui Thor, plutind undeva acolo, poate agățându-se de moloz.

Dar nu era niciunul. Erau toți morți. Toți frații legiunilor lui Thor. Toți sunt morți.

Acum, era doar ea și Thor.

În timp ce se scufunda în apele reci, știa că oceanul îi va ucide pe amândoi. Dar asta nu însemna nimic pentru ea.

A avea o șansă de a salva viața Thorgrin era tot ce conta. Și l-ar accepta — indiferent de cost.

IN CURAND!

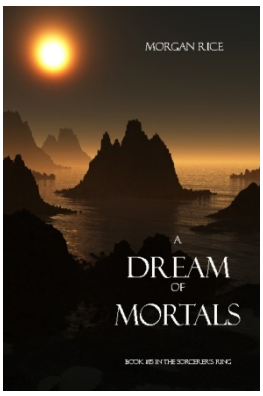

UN VIS AL MURITORILOR
Cartea 15 din Inelul vrăjitorului

“Inelul vrăjitorului are toate ingredientele pentru un succes instantaneu: comploturi, contraploturi, mister, cavaleri viteji și relații înfloritoare pline de inimi zdrobite, înșelăciune și trădare. Te va distra ore întregi și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor fantasy.”
— Cărți și recenzii de filme, Roberto Mattos (despre O Căutare A Eroilor)

“[O] fantezie epică distractivă.”
— Recenzii Kirkus (cu privire la O Căutare A Eroilor)

“Începuturile a ceva remarcabil sunt acolo.”
—Recenzia cărții din San Francisco (cu privire la O Căutare A Eroilor)

UN VIS AL MORTORILOR este cartea nr. 15 din seria bestseller INELUL VRĂJITORULUI, care începe cu O CĂUTARE A EROILOR (cartea nr. 1) — o descărcare gratuită!

În UN VIS AL MORTORILOR, Thorgrin și frații săi se luptă să se elibereze de strânsoarea piraților și să-și continue căutarea pe Guwayne pe mare. Pe măsură ce se întâlnesc cu prieteni și dușmani neașteptați, magie și arme,

dragoni și oameni, aceasta va schimba chiar cursul destinului lor. Îl vor găsi în sfârșit pe Guwayne?

Darius și puținii săi prieteni supraviețuiesc masacrului poporului lor, dar numai pentru a descoperi că sunt captivi, aruncați în Arena Imperiului. Încătușați împreună, înfruntând adversari de neimaginat, singura lor speranță de supraviețuire este să stea și să lupte împreună, ca frați.

Gwendolyn se trezește din somn și descoperă că ea și ceilalți au supraviețuit călătoriei lor prin Marea Deșeuri – și și mai șocant, că au ajuns într-un ținut dincolo de imaginația lor cea mai sălbatică. Pe măsură ce sunt aduși într-o nouă curte regală, secretele pe care Gwendolyn le învață despre strămoșii ei și despre propriul ei popor îi vor schimba destinul pentru totdeauna.

Erec și Alistair, încă captivi pe mare, se luptă să se elibereze de strânsoarea flotei Imperiului într-o evadare îndrăzneață și îndrăzneață pe timp de noapte. Când șansele par să fie cele mai rele, primesc o surpriză neașteptată care le-ar putea oferi doar o a doua șansă de victorie și o altă șansă de a-și continua atacul asupra inimii Imperiului.

Godfrey și echipajul său, închiși încă o dată, pregătiți să fie executați, au o ultimă șansă să încerce să scape. După ce au fost trădați, de data aceasta vor mai mult decât să scape - vor răzbunare.

Volusia este înconjurată din toate părțile în timp ce se străduiește să cuprindă și să dețină capitala Imperiului – și va trebui să invoce o magie mai puternică decât a cunoscut-o vreodată dacă dorește să demonstreze că este o Zeiță și să devină Conducătorul Suprem al Imperiului. Încă o dată, soarta Imperiului atârnă în balanță.

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, UN VIS AL MORTORILOR este o poveste epică despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile.

“O fantezie plină de spirit... Doar începutul a ceea ce promite a fi un serial epic pentru tineri.”
—Midwest Book Review (cu privire la O Căutare A Eroilor)

“O lectură rapidă și ușoară... trebuie să citiți ce se întâmplă în continuare și nu doriți să o lăsați jos.”
—FantasyOnline.net (cu privire la O Căutare A Eroilor)

“Plenă de acțiune…. Scrisul lui Rice este solid și premisa intrigantă.”
—Publishers Weekly (despre O Căutare A Eroilor)

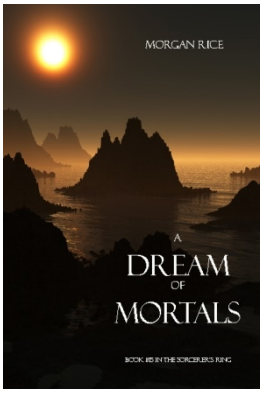

UN VIS AL MURITORILOR
Cartea 15 din Inelul vrăjitorului

Cărți de Morgan Rice

INELUL
Vrăjitorului O căutare a eroilor (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (Cartea nr. 2)
A FATE OF DRAGONS (Cartea nr. 3)
Un strigăt de onoare (cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea nr. 5)
O INCARZĂ DE VALOR (Cartea nr. 6)
UN RIT DE SĂBIE (Cartea nr. 7)
A GRANT OF ARMS (Cartea #8)
UN SKY OF SPELLS (Cartea #9)
O MARE DE SCUTURILE (Cartea #10)
O DOMNIE DE OȚEL (Cartea #11)
O PĂMÂNĂ DE FOC (Cartea #12)
O REGULĂ DE REGINE (Cartea #13)
UN JURĂMÂNT DE FRAȚI (Cartea #14)

TRILOGIA **SURVIVAL** ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)
ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea #2)
TRADAT (Cartea #3)
DESTINAT (Cartea #4)
DORIT (Cartea nr. 5)
BROTHED (Cartea nr. 6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)
ÎNVIAT (Cartea #9)
CRAVED (Cartea #10)
FATED (Cartea #11)

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut autor al cărții THE VAMPIRE JOURNALS, o serie pentru tineri pentru adulți care cuprinde unsprezece cărți (și în plus); cel mai bine vândut serial THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și în continuă); și cel mai bine vândut serial fantasy epic THE SORCERER'S RING, care cuprinde paisprezece cărți (și în număr).

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a vă alătura listei de e-mail, a primi o carte gratuită, a primi cadouri gratuite, a descărca aplicația gratuită, a primi cele mai recente știri exclusive, a vă conecta pe Facebook și Twitter, și rămâneți în legătură!